

Basarabie răstignită *9

Valeriu DULGHERU

Născut la 9 martie 1956 în comuna Cârpești, județul Cahul. Absolvent cu mențiune al facultății de mecanică a Institutului Politehnic din Chișinău (1978), specializarea „*Tehnologia Construcțiilor de Mașini*”. A susținut teza de doctor în tehnică (1987) și de doctor habilitat în tehnică (1995). Autor a peste 700 de lucrări științifice, inclusiv 35 manuale și monografii și 168 brevete de invenție. Autor a peste 400 articole de publicistică. Laureat al Premiului de Stat în domeniul Științei, Tehnicii și Producției (1998), Laureat al Medaliei de Aur a Organizației Mondiale de Proprietate Intelectuală OMPI, Geneva (2004). Laureat al Premiului „*Inovatorul Anului 2006*”. Inventator de Elită al României (1994), Om Emerit (Inventator Emerit) al Republicii Moldova (1995). Laureat al Ordinului „*Merite de l'Invention*” Bruxelles (2008). Laureat al Ordinului „*Leonardo da Vinci*” Iași (2009). Laureat al Ordinului „*Gogu Constantinesc*” Cluj Napoca (2012). Laureat al Premiului săptămânalului „*Literatura și Arta*” (1999, 2000, 2001, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012). Membru al Biroului Asociației Inginerilor din Moldova. Membru-correspondent al Academiei Româno-Americane de Științe și Arte (2003). Membru de Onoare al Forumului Inventatorilor Români (2007). Membru al Comisiei de Experți a CNAA (secția tehnică). Redactor-șef adjunct al revistei tehnico-științifice „*Meridian Ingineresc*”. Membru al Consiliului editorial al revistelor: „*Intellectus*” AGEPI; „*Fizica și Tehnologiile Moderne*”, Chișinău; „*Tehnologia Inovativă. Construcția de Mașini*”, ICTCM București; „*Tehnocopia*”, Bălți; „*Analele Universității Ovidius*, seria „*Inginerie Mecanică*”; „*Analele Universității „Dunărea de Jos” din Galați*, seriile „*Inginerie Mecanică*” și „*Metalurgie*”; „*Analele Universității Ovidius*, seria „*Inginerie Mecanică*”; „*Analele Universității din Petroșani*” ș.a.

Valeriu DULGHERU

BASARABIE RĂSTIGNITĂ

CZU 323 (478)
D88

Valeriu Dulgheru

Basarabie răstignită (9)

Editura Tehnică

Chișinău 2013

Coperta: Valeriu Dulgheru

Pe copertă: pictură de Natalia Dulgheru

*Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
Dulgheru, Valeriu*

Basarabie răstignită/vol. 9

Valeriu Dulgheru – Ch.: UTM, [Pt. 8-a].-2013. – 224 p.

ISBN 978-9975-45-193-2

323 (478)

Procesare computerizată

Valeriu Dulgheru

Prezentare grafică: Natalia Dulgheru

ISBN 978-9975-45-193-2

© Valeriu Dulgheru, 2013

CUPRINS

Prefață.....	5
1. Basarabie încotro?.....	7
De ce doresc să fiu în Uniunea Europeană?.....	9
Alianță, fii deșteaptă. Șacalii stau la pândă.....	16
Alianța împinsă pe malul prăpastiei.....	23
Pericolul federalizării planează asupra Basarabiei.....	29
De ce Uniunea Europeană stimulează separatismul?....	37
Provincialismul clasei politice basarabene.....	45
Trezirea monstrului. Cine e vinovatul?.....	48
Președintele a fost ales. Ce facem mai departe?.....	54
Intrigile cardinalului din umbră.....	59
Națiune, nu dormi!!!.....	66
Vânătoare nedomnească în Pădurea Domnească?.....	71
Șobolanii părăsesc corabia naufragiată.....	75
Antimafioți la comandă.....	81
Basarabia între est și vest.....	87
Falsuri istorice care ne marchează destinul.....	94
1812 – eliberare sau cotropire?.....	102
Povara bunătații noastre.....	108
Incandescenta lunii mai.....	115
2. Socialism versus comunism.....	121
Istoria socialismului în Basarabia și socialistul Dodon.....	123
Secera și ciocanul, în afara legii. În sfârșit!!!.....	129
Crimele comunismului în Basarabia au fost condamnate: ce facem mai departe?.....	135
Armata Roșie a reinvadat Polonia.....	141
Îndiferența devenită viciu național.....	148
Gastarbaiteri, păzea! „Țarul” Putin a promulgat „ukazul” privind obligativitatea cunoașterii limbii ruse de către imigranți.....	155
3. Portrete în timp, opinii, reflecții.....	161

Politehnica basarabeană și libertatea de opinie.....	163
Ce am sărbătorit în realitate pe 8 martie?.....	169
Carpești – un sat al urmașilor carpilor din sudul Basarabiei.....	176
R. Cucereanu - lacrimile românilor basarabeni, vol. 1...	184
R. Cucereanu - lacrimile românilor basarabeni, vol. 2..	188
R. Cucereanu - lacrimile românilor basarabeni, vol. 3 – finalul unei triste trilogii.....	192
E trist la Universitatea Tehnică a Moldovei.....	196
Crăciunul care m-a luminat.....	198
Biserica greco-catolică din Teiuș - o biserică a deșteptării neamului.....	204
Chestionar 2013.....	206
Apeluri, declarații.....	207
Istoria nu iartă șansele ratate.....	207
Rezoluția Mitingului de doliu republican „200 de ani de la anexarea Basarabiei în 1812 de către Imperiul Rus”.....	208
Alexandru Moșanu – un istoric notoriu și om politic patriot.....	211
2012-Anul Marii reunificări a Basarabiei cu Țara Noastră MAMĂ ROMÂNIA.....	212
La Bessarabie crucifiée: la lutte pour l'affirmation de l'identité roumaine.....	215
Aprecieri.....	218

PREFAȚĂ

Timp de peste douăzeci de ani democrația din Basarabia trece prin diverse încercări. Se părea că odată cu curmarea în a. 2009 a dictaturii comuniste de peste opt ani promovată de V. Voronin în unică persoană, cu venirea la putere a Alianței pentru Integrare Europeană soarta democrației va fi, în sfârșit, în afara oricărui pericol. Cu regret nu a fost să fie așa. De peste trei ani această Alianță eterogenă este zguduită de diverse calamități, provocate atât din interior cât și, în special, din exterior.

Este clar că Moscova nu se va împăca atât de ușor cu pierderea influenței ei în această zonă de interes geopolitic major cel puțin în ultimii trei sute de ani. În acest scop ea va folosi orice mijloace posibile și imposibile pentru a frâna ieșirea Basarabiei de sub sfera ei de influență și orientarea spre Uniunea Europeană. Ce nu a încetat să facă atât în anul care a trecut dar și în prezentul an. În aceste scopuri mârșave Moscova folosește, în primul, rând un instrument deosebit de eficient pentru politica ei – minoritățile naționale, care la ei acasă în Rusia sunt desconsiderate, private de orice drept, inclusiv dreptul la existență, în Republica Moldova ele sunt susținute masiv și chemate la nesupunere. De asemenea, este coloana a cincea rusească care, în orice condiții, va fi un suport de nădejde al Moscovei în politica ei geopolitică. Pentru ași menține influența în regiune Moscova a creat diverse mișcări și partiduțe prorusești, pe care le susține financiar masiv. Unul dintre ele este încă mastodontul communist cu picioare de lut, dar care încă nu se prăbușește în mare parte din cauza prostiei democraților. Sunt, de asemenea, o serie de politicieni, jurnaliști, analiști politici, șantajabili, manipulați de Moscova prin legăturile lor cu fostul KGB, cu care unii dintre ei au colaborat. Continuă să ne joace festa și diverse metehne ale noastre, abordate într-o serie de articole.

Prezentarea grafică a volumului include un bogat material de o incontestabilă valoare artistic creat de fiica Natalia Dulgheru și pictorul William Blake.

Un spațiu important este acordat crizelor, în care este aruncată permanent Republica Moldova. Numai pe parcursul ultimilor ani Republica Moldova a fost (și mai este) bântuită de două crize politice majore. Una legată de imposibilitatea alegerii președintelui Republicii, care a fost, până la urmă depășită cu succes, președintele ales Nicolae Timofte fiind o adevărată găselniță în această situație deosebit de dificilă. Alta mai recentă este legată de căderea guvernului Filat, de convulsiile Alianței de a supraviețui după acest nocdaun mortal. Ambele crize, ca și multe altele, au fost bine dirijate de Moscova prin exponenții săi parlamentar pcrm și extraparlamentari (psd, ppcd, patri(h)oții Moldovei ș.a.), dar și prin așchiile socialiste desprinse de la pcrm.

În mare parte volumul de față include articole dedicate acestor două probleme majore, dar și altor probleme cum ar fi influența nefastă a ideologiei comuniste și socialiste (ca derivată a celei comuniste) anacronice pentru Basarabia și măsurile întreprinse spre reducerea ei.

Un subiect aparte sunt opiniile publicate pe diverse teme, în special, referitor la diferite personalități din Basarabia sau legate de diverse aspecte de ordin spiritual.

Abordarea acestor probleme rămâne încă, cu regret, destul de actuală. Până la instaurarea unui regim cu adevărat democratic sub toate aspectele mai e, dar scopul major de moment rămâne orientarea proeuropeană și semnarea celor trei acorduri cu Uniunea Europeană la summitul de la Vilnius.

Valeriu Dulgheru

Capitolul IV

Basarabie încotro?

“Reacțiunea a prins iar limbă. Ca un strigoi în întuneric, ea stă la pândă, ascuțindu-și ghearele și așteptând momentul oportun pentru poftele ei anti-naționale...Națiune, fii deșteaptă!(...) Și noi dormim, domnule!”

(I.L.Caragiale)

DE CE DORESC SĂ FIU ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ?

„În Rusia trăiește poporul rus, iar poporul rus nu admite nici un afront al unei minorități. Acestea trebuie să respecte Rusia, pe ruși și legile fără să ceară favoruri speciale sub pretextul că sunt discriminate. Cine face astfel este invitat să părăsească imediat Rusia!!! Nu Rusia are nevoie de minorități, ci ele au nevoie ca Rusia să-i primească, să le ofere adăpost, locuri de muncă și hrană. În Rusia trăiesc doar ruși!”.

(Problema minorităților în Rusia.

Discursul lui V. Putin în Duma de Stat a Federației Ruse.

www.agero-stuttgart.de)

Tocmai de aceea vreau să fiu cât mai repede posibil sub umbrela Uniunii Europene, ca să scap de această molimă venită pe capul nostru și care nu mai pleacă. Mă tem că mă voi trezi într-o bună zi ca în calitate de minoritar să fiu alungat de pe pământul stră-strămoșilor mei, nimerit, din reaua voință a unor sus-puși și din prostia altora, sub talpa moscalului, în efemera uniune Rusia-Belarus-Kazahstan (URBK). De ce această așa-numită „uniune” este atât de inoportună pentru noi, unic popor latin într-un amalgam de popoare de tot soiul? Fiindcă basarabenii au avut amara experiență de peste 150 de ani de aflare în acest rai rusesc. În cei peste o sută de ani de jug țarist velicorus bietul basarabean a gemut sub talpa moscalului, marcat fiind de cruntul șovinism rus.

Rusul velicorus (dar ca atare se comporta și ultimul funcționar rus trimis în Basarabia pe capul basarabeanului să-l jefuiască) îl trata pe românul basarabean cu dispreț, cu aere de superioritate. Bietul recrut tânăr basarabean, necunoscând limba rusă și neînțelegând comenzile superiorilor, blestema ceasul când a fost înrolat în armata țaristă, atât de neomenește era tratat. „Închisoare a popoarelor”, numită astfel de către

bolșevici pentru a atrage de partea sa minoritățile, Rusia a rămas ca atare și după revoluția bolșevică. S-a schimbat doar forma, esența rămânând aceeași. În Rusia, care a cucerit peste 200 de popoare, dintre care sub regimul velicorus țarist au dispărut vreo sută (nu au dispărut fizic, pur și simplu au fost asimilate, topindu-se în acest amalgam de popoare, numit impropriu popor rus), întotdeauna au trăit doar „ruși”. Așa spunea și georgianul I.V. Stalin, care se considera rus și care a făcut totul ca să dispară și cele aproape o sută de popoare rămase, încercând să plămădească din ele un nou popor – poporul sovietic. Așa a declarat recent în fața Dumei de Stat și ultramodernul șovin rus democrat V. Putin: „...*Acestea (minoritățile – n.n.) trebuie să respecte Rusia, pe ruși* (desigur, ei sunt stăpânii, națiunea aleasă!!!) *și legile fără să ceară favoruri speciale sub pretextul că sunt discriminate. Cine face astfel este invitat să părăsească imediat Rusia!!! În Rusia trăiesc doar ruși!*”. Nici mai mult, nici mai puțin. Tot așa gândesc și cei vreo 500 de membri ai Dumei – „*aleșii poporului*”, care l-au aplaudat frenetic în picioare timp de 5 minute (cum era aplaudat pe timpuri Stalin!!!). Vă imaginați câtă lipsă de elementar bun-simț și ce bombă cu efect întârziat a pus Putin sub ceea ce el numește „*popor rus*”? Timp de peste 300 de ani s-au tot lășat peste vecinii lor, i-au înglobat cu forța în Imperiu, iar acum Putin le propune să se care din Rusia lui. Și în acest nou-născut imperiu doresc unii politicieni de-ai noștri să ne bage voluntar sau involuntar? Cățărați cine știe în ce copaci atunci când stră-strămoșii noștri puneau bazele civilizației europene și nu numai, băgați cu de-a sila de Petru I prin fereastra tăiată în zidul asiatic al Rusiei în Europa civilizată, acum ei se erijează într-o națiune aleasă care, ca să vezi, „...*nu admite nici un afront al unei minorități*”. Dar pe tot soiul de așa-numite „*minorități*” din întreg spațiul post-sovietic (Karabah, Osetia de Nord, Abhazia, Transnistria ș.a.) Putin le susține și le cheamă la nesupunere: „...*să ceară favoruri*

speciale sub pretextul că sunt discriminate". Cunoscutele duble standarde rusești.

Ei bine, să vedem cine sunt aceste minorități în Rusia. Din cele circa o sută de popoare care au mai rămas, dacă fiecare ar avea sub 1% din populația actuală a Rusiei, atunci ele ar putea reprezenta peste 90% din totalul populației. În acest context îmi amintesc cum cu vreo doi ani în urmă un ultranaționalist rus se plângea că „adevărați ruși au rămas în Rusia apr. 8,5%”, restul fiind de alte naționalități, numiți de propaganda oficială „rossiane”. Se pare că respectivul avea dreptate. Dar acum iată că Putin refuză și utilizarea numelui de „rossiane”, numindu-i pe toți cu hurta ruși și silindu-i să-și uite rădăcinile, iar cei care nu doresc să-și uite rădăcinile „să se care din Rusia lui Putin”... „Nu Rusia are nevoie de minorități, ci ele au nevoie ca Rusia să le primească, să le ofere adăpost, locuri de muncă și hrană (le tratează ca pe niște animale, de parcă aceste minorități nu ar mai avea nevoie și de ceea ce ține de spiritual)”. Ca să vezi ce grijă are Maica Rusie de cei mai mici ca ei!!!

În fine, eu nu vreau să devin unul dintre minoritarii de care să aibă grijă „Maica Rusie”. De ce însă tot soiul de trepăduși proruși, gen Voronin, Ceban, Dodon ș.a., încearcă să mă „fericească” cu de-a sila, să mă bage în această anacronică uniune, ca peste puțin timp să devin unul dintre minoritarii, cu care Putin și alții ca el să procedeze așa cum își îndeamnă astăzi coșovinii săi să procedeze cu minoritarii lor. Și aceasta este foarte posibil. Priveam deunăzi niște înregistrări video de la Corjova (sat situat în stânga Nistrului aflat sub jurisdicția Republicii Moldova) din perioada alegerilor locale din anul trecut, pe care le-au zădărnicit bande sosite de la Tiraspol. „*My ne pozvolim provedeniyu nikakih vyborov drugogo gosudarstva na nashej zemle*” (Noi nu vom permite nici un fel de alegeri ale altui stat pe pământul nostru), vocifera la microfon un reprezentant al „marii națiuni ruse” cu o față buhăită de alcool.

Cum Vă place, domnilor? Veniți din toate colțurile „*necuprinsei Rusii*” aici, pe capul nostru, unde au aflat că se trăiește bine (se mănâncă și, cel mai important, se bea bine), iată că pământul nostru hrănit cu sângele și oasele sutelor de generații ale stră-strămoșilor noștri a devenit al lor. Deci este clar de ce între adevărata Uniune a națiunilor libere europene UE și efemera Uniune URBK eu aleg Uniunea Europeană. De ce însă cei pe care i-am votat, cărora le-am delegat dreptul de a decide pentru mine nu iau în considerație dorința mea? Eu îl înțeleg pe V. Voronin, al cărui interes este bunăstarea, nu a noastră, a celor mulți și proști, în viziunea lui, ci a feciorașului, a protipendadei sale. Nu-i înțeleg însă deloc pe V. Filat, M. Lupu și M. Ghimpu, care, investiți cu suficientă putere să ne ducă, în sfârșit, în Uniunea Europeană, se comportă ca niște fii risipitori. Să nu înțeleagă ei că dau apă doar la moara comuniștilor, a Moscovei? Este și cazul demiterii guvernului Filat. Comuniștii și stăpânii lor de la Moscova jubilează. Alianța este pe muchie de cuțit, este pe marginea prăpastiei. Dacă cei trei lideri se vor comporta și în continuare cum s-au comportat până acum atunci, într-adevăr, zilele AIE sunt numărate. Să ne conducem însă de principiul că orice s-ar face se face spre bine. Chiar căderea guvernului Filat ar putea plasa AIE la o etapă calitativ superioară. Este cazul, poate, de acceptat mult discutata varianta „zero”, propusă și astăzi de dl M. Ghimpu. Asta ar însemna retragerea celor trei lideri, care, chiar dacă rezultatele votării ar fi fost altele, nu ar mai fi putut activa eficient împreună. Dacă cei trei lideri ar accepta această variantă, ar putea relua inițiativa în mâinile lor și dejuca planurile ulterioare ale comuniștilor și acoliților lor, care reprezintă interesele Moscovei. În scopul salvării Alianței și evitării alegerilor anticipate, atât de inoportune în acest an crucial, dl V. Filat ar trebui să dea dovadă de maturitate politică, să se pătrundă de gravitatea situației, să facă un pas înapoi în interesul acestei așchii de popor, dar și al partidului

său atât de promițător. Pentru a nu le permite diferitor marionete precum Dodon, Ceban, Voronin ș.a. să profite de această situație și să instaleze un așa-numit guvern tehnocrat al lor, dl V. Filat ar trebui să preia inițiativa, să minimalizeze efectul negativ al acestei înfrângeri prin acceptarea variantei înaintării primului-ministru din partea PLDM (așa cum au propus în repetate rânduri atât PD cât și PL). O candidatură excelentă în acest sens ar fi dl Iurie Leancă, care ar duce la bun sfârșit cursul proeuropean început de guvernul Filat. Și pentru Partidul Liberal ar fi o variantă optimă plasarea lui Dorin Chirtoacă în fruntea partidului, despre care se vorbește de mai demult. Ar fi o variantă foarte bună pentru pregătirea Partidului către alegerile parlamentare ordinare din anul viitor. Fiți deștepți, nu-i lăsați pe comuniști și tot soiul de așchii să vă călărească.

Aceasta este unica salvare a Alianței, care trebuie să supraviețuiască măcar până în toamnă. Dacă vor merge câine-câinește până în toamnă și vor ajunge la semnarea celor două acorduri la summitul de la Vilnius, electoratul le va ierta acest comportament de mahalagii și îi va vota în alegerile ordinare din anul viitor. În cazul unor alegeri anticipate comuniștii și așchiile lor au mari șanse de a reveni la putere, și atunci „*La revedere*”, Europa, pentru încă 15-20 de ani înainte. Așa a fost în 1998-2001. Constituind o Alianță ADR, care era pe punctul de a semna Acordul de asociere la UE la summitul de la Helsinki împreună cu România, a pierdut totul din momentul demiterii guvernului Sturza (pentru aceeași corupție, bat-o s-o bată!). Atunci veriga slabă a ADR-ului, ppcd, de fapt, calul troian al Alianței, împreună cu comuniștii au dat peste cap mersul proeuropean al Republicii Moldova, aruncând-o în brațele ursului comunist pentru opt ani. După marea trădare a lui I. Roșca, partidele parlamentare și extraparlamentare proeuropene de atunci s-au comportat sub orice nivel. În loc să-și unească forțele în fața pericolului iminent, care venea din

partea comuniștilor antihriști și a asociațiilor lor creștin-democrați, în alegerile anticipate (nicio guvernare democrată pe parcursul acestor 20 de ani de frământări nu și-a dus mandatul până la sfârșit, pe când atât guvernarea agrariano-interfrontistă, în frunte cu niște analfabeți, cât și cea comunistă în două rânduri și-au dus mandatul până la ultima zi) ele au pornit deschis la atac. Acțiunile unui grup de inițiativă de a constitui din partiduțele democratice parlamentare și extraparlamentare un partid sau un bloc electoral s-au lovit de îndărătnicia liderilor acestor partiduțe. Și au primit ceea ce au meritat, nu ce au dorit. Nici unul nu a trecut pragul de 6%. Cel mai mult au obținut partidul lui Snegur – 5,97 și partidul lui Diacov – 5.7, dar au rămas în afară. Ceilalți figuranți electorali, PL al lui M. Rusu, PFD al lui V. Matei, PNȚCD al lui V. Muravschi, Uniunea Socio-Liberală a lui Oleg Serebrian, s-au căpățuit cu o susținere a electoratului sub orice nivel al așteptărilor lor, nu și ale grupului de inițiativă, care a încercat să facă ceva. Cei mai cooperanți erau Valeriu Muravschi și Mircea Rusu. Sergiu Mocanu, reprezentantul PRCM al lui Snegur, la întrunirile organizate la Universitatea Tehnică a Moldovei avea un comportament distructiv (de altfel, ca și acum). Toți au pierdut, dar cel mai mult am pierdut noi, alegătorii, care, votându-i, indirect le-am dat voturile comuniștilor, care au știut ce sa facă cu ele pe durata întregului mandat.

Să nu înțeleagă cei trei lideri că pericolul de a se repeta situația din 2001 este destul de real? Dezamăgirea populației este atât de mare (este destul să asculți ce spun oamenii din stradă în interviurile luate de reporter ai posturilor de televiziune, încât ar putea să-i readucă la putere pe comuniști și așchiile socialiste, acoliți ai acestora. Ceea ce i-ar mai putea salva pe cei trei este semnarea în toamnă a celor două acorduri. Aceasta le-ar mai spăla din păcatele lor față de electorat. Aruncarea reciprocă a vinii pentru eșecul guvernării, gândind

că vor câștiga simpatia electoratului, este falsă. Orbește îi vor urma doar cei, care, indiferent de comportamentul liderilor, îi urmează în orice situație. Dar balanța o vor înclina, în mare parte indecizii, cei care au pierdut încrederea în ei. Neprezentându-se la urnele de vot, vrând să-i taxeze pe cei trei, indirect îi vor readuce la putere pe comuniști. Aceasta este sumbra perspectivă pe care nu doresc să o vadă liderii Alianței. Ca și ortacii lor din 2001, merg înainte cu ochii legați.

Și totuși de ce doresc să fiu în Uniunea Europeană?

Poate pentru că ne aflăm chiar în centrul ei geografic. Poate pentru că stră-strămoșii noștri au fost cei care au pus bazele civilizației europene și nu numai (o spun străinii!!!). Poate pentru că am stat în calea tuturor relelor venite din Estul sălbatic, dându-i răgaz să se dezvolte. „*Popoare din Occident, cultivând de atât de îndelungată vreme, departe de barbarie, artele păcii, păstrați pururea o recunoscătoare amintire națiunilor orientale care, așezate la hotarele Europei, v-au acoperit și v-au adăpostit de revărsarea tătarilor, de armile turcești... Popoarele acestea au oprit adeseori în loc barbarii, i-au hărțuit adesea. Învinse chiar și tot vă erau de folos, tocind furia dușmanilor lui Dumnezeu prin suferințele ce le îndurau*”, spune cu multă recunoștință (ceea ce poate încerca să spună și să facă susținătorii noștri europeni astăzi) cunoscutul om politic și jurnalist francez al secolului XIX Jules Michelet. Poate și pentru că Uniunea Europeană nu are o Siberie, în care să ne deporteze pentru a elibera spațiul și acapara agonisirile, cum au procedat pe parcursul acestor 200 de ani rușii.

În final revin cu o rugămintă către cei trei: dl. M. Lupu, V. Filat și M. Ghimpu! Nu-mi închideți calea spre Uniunea Europeană. Parafrazându-l pe Ștefan cel Mare, aș spune că „*Alianța nu este a voastră, ci a copiilor noștri*”. Sunt un susținător fervent al Alianței, marea speranță a noastră, și doresc foarte mult să fiu în Uniunea Europeană, nu în URBK.

Literatura și Arta, nr. 10, 7 martie 2013

ALIANȚĂ, FII DEȘTEAPTĂ. ȘACALII STAU LA PÂNDĂ

*„Reacțiunea a prins iar limbă. Ca un strigoi
întuneric, ea stă la pândă, ascuțindu-și ghearele și
așteptând momentul oportun pentru poftele ei
antinaționale...Națiune, fii deșteaptă!(...). Și noi
dormim, domnule!”*

(I.L. Caragiale)

Săptămâna curentă în Europa iarăși s-a vorbit despre Republica Moldova. Din fericire, s-a vorbit într-un context optimist - atât de optimist, încât unora li-e teamă că „e prea frumos ca să fie adevărat”. „Acum câțiva ani, mi-ar fi luat câteva minute să vorbesc despre Moldova, acum, grație complexității relațiilor moldo-comunitare, aș avea nevoie de câteva ore. Moldova s-a schimbat și continuă să se schimbe rapid, și eu visez la o Moldovă prosperă, atașată valorilor noastre, consolidată și modernizată, reintegrată în familia europeană”, a spus încurajator la Forumul UE-Moldova de la Berlin comisarul european Stefan Fule. În acest context șeful Delegației UE la Chișinău, Dirk Schuebel, a subliniat că este pentru prima dată când un oficial de rang atât de înalt vorbește public despre perspectiva europeană clară pentru Republica Moldova. Dirk Schuebel a salutat pașii prointegrare europeană întreprinși de guvernare, dar a menționat că disputele politice dintre partidele din coaliția de guvernământ împiedică o mișcare rapidă pe acest segment. Cooperarea politică multidimensională, pe care o va institui Acordul de Asociere, reiese din integrarea economică cu UE, pe care o presupune crearea Zonei de liber schimb, din liberalizarea circulației în UE, pe care o prevede Dialogul privind vizele, desfășurat cu succes de Republica Moldova, din extinderea cooperării sectoriale cu UE în domeniile de transport, inclusiv aerian, energetic, vamal, științific, agricol etc. Tot săptămâna trecută Titus

Corlăţean, ministrul Afacerilor Externe al României, şi-a convins opt omologi din UE să semneze o scrisoare, prin care să solicite liberalizarea mai rapidă a regimului de vize pentru moldoveni. Atunci când „*europarlamentarul nostru*”(???), haiducul Grigore Petrenko, alături de cei ai Rusiei, îl huiduieşte într-un mod bădărnesc pe preşedintele Republicii Moldova, N. Timofti, aflat într-o vizită de lucru la Bruxelles, şi votează, alături de delegaţia Rusiei, împotriva retragerii trupelor ruseşti din raioanele de est ale Republicii. Să ne punem întrebarea: cine ne reprezintă interesele noastre la Bruxelles? Şi de ce îi plătim indemnizaţii solide acestui „*ales al poporului*” fără bun-simţ şi cei şapte ani de acasă?

De ce sunt atât de importante aceste evenimente pentru Republica Moldova? Este o şansă de integrare europeană, despre care se vorbeşte atât de mult în ultimul timp. Este o şansă reală de a ne rupe, în sfârşit, din îmbrăţişarea de peste două secole (cu mici întreruperi) a ursului estic, despre care spunea într-un interviu unul din membrii de bază ai „*generaţiei Unirii*” Anton Crihan: „...*la 1918 a fost o cale pentru noi pentru a scăpa de limba lor (a ruşilor – n.n.), de apucăturile lor, de atâtea necazuri, pe care ei ni le-au făcut*”. Anul viitor este o şansă pentru noi, pe care istoria nu ne va ierta dacă o vom rata, cum am mai făcut-o altădată.

Să ne aducem aminte cum în 1998 am avut o astfel de şansă reală. Republica Moldova în persoana prim-ministrului Ion Sturza împreună cu România trebuia să depună la reuniunea de la Helsinki cererea de aderare la Uniunea Europeană. Astăzi poate am fi fost alături de România şi alte state estice în marea familie europeană. N-a fost să fie. Moscova a ştiut cum să folosească coloana a cincea şi cozile de topor autohtone în interesele ei. Controversatul I. Roşca împreună cu opoziţia comunistă din parlament au iniţiat o procedură stupidă de demitere a premierului Ion Sturza cu două săptămâni înainte de reuniunea de la Helsinki. Se vorbeşte că

președintele României Emil Constantinescu l-ar fi sunat pe I. Roșca, încercând să-l înduplece să nu facă acest lucru, să amâne problema demiterii premierului după reuniunea de la Helsinki. Însă angajamentele lui Roșca față de Moscova au fost mult mai puternice decât falsa comunitate de sânge. Pentru mulți devenise clară adevărata față a lui Roșca, poziția de cal troian în mișcarea națională. Pentru alții, din păcate, a trebuit să aibă loc multe alte trădări (printre care cele din 2005, 2009), a trebuit să aducă la groapa de gunoi politic cea mai promițătoare formațiune politică – Frontul Popular, creat cu sângele multor oameni de bună-credință, ca să-și dea seama pe cine au susținut atâta timp.

Care ar fi asemănarea între situația de acum 14 ani și cea de astăzi? Este una directă. Trebuie să înțelegem un lucru incontestabil: ca și atunci, Moscova va utiliza toate mijloacele posibile (inclusiv șantajul) pentru a nu ne permite să ne eliberăm din „îmbrățișarea frățească”. Cu regret, Kremlinul are încă multe astfel de pârghii. Liderii AIE ar trebui să înțeleagă acest lucru și să facă tot posibilul să amâne rezolvarea disensiunilor dintre ei (lucru menționat și de Dirk Schuebel) pentru mai târziu. Liderul dintre cei trei care nu va înțelege acest lucru va urma soarta lui I. Roșca, cu pecetea trădării pe frunte pe viață.

Să încercăm să analizăm unele evenimente care au avut loc în ultimul timp, în spatele cărora se simte mâna Kremlinului, care va face tot posibilul pentru a-și „apăra interesele” în așa-numita „străinătate apropiată” (cum am nimerit noi în această străinătate apropiată, neavând cel puțin hotare comune cu Rusia; China, care are hotar comun, nu s-a învrednicit de această „onoare”?).

Recent din presă am aflat cu stupefaccie că la întrunirea de la Viena în problema raioanelor de est ale Republicii Moldova, din păcate, diplomația noastră iarăși a cedat în fața ursului (de menționat totuși că, cu venirea ministrului I. Leancă la timona

externelor, au fost obținute succese palpabile în ceea ce privește imaginea Republicii Moldova în exterior), recunoscând diplomele eliberate de instituțiile de învățământ din autoproclamata r.m.n. De acum înainte vor circula prin lume atestate și diplome cu stema așa-numitei r.m.n., dar recunoscute ca ale ministerului educației al Republicii Moldova. Dar nu numai acest lucru deranjează, ci lista disciplinelor audiate de posesorul atestatului sau diplomei de studii superioare. Străinii vor afla din această listă că elevii și studenții studiază istoria unui stat străin – Rusia, și nu pe cea a Republicii Moldova. Că în 1992 Republica Moldova a atacat „tânărul stat r.m.n.”. Mi s-a întâmplat să „răsfoiesc” dosarul unui tânăr absolvent inginer din Tiraspol, care urma să-și nostrifice diploma de inginer la Ministerul Educației al Republicii Moldova. Am găsit în lista disciplinelor însușite aberantele discipline „Istoria Rusiei” și „Istoria r.m.n.” cu compartimentul „Războiul Republicii Moldova împotriva r.m.n. din 1992”. Trimis la Universitatea Tehnică a Moldovei, tânărului i s-a prezentat lista disciplinelor pe care trebuie să le susțină pentru a-i fi nostrificată diploma. Printre alte discipline tehnice figurau și disciplinele: „Istoria românilor” și „Limba română”. De acum înainte nu se va mai face acest lucru.

La aceleași tratative de la Viena s-a discutat și problema retragerii trupelor și armamentului Rusiei din raioanele de est ale Republicii Moldova (se discută la fiecare întrevedere din 1999, când Elțin a promis că Rusia își va retrage forțele armate și munițiile din regiune, promisiune care a rămas doar pe hârtie) și înlocuirii lor cu un contingent ONU de pacificare. În același timp, în bătaie de joc, Kremlinul a început un proces de dotare a acestor trupe cu armament și tehnică nouă. Se creează impresia că relațiile Chișinăului cu Tiraspolul sunt ca jocul pisicii cu șoarecele, pisica fiind, evident, Moscova. Desigur, nu sunt împotriva tratativelor. Acestea pot fi, poate, unicul mijloc de soluționare a acestui diferend, care mocnește deja de peste

20 de ani (cu ursul nu te iei la trântă!!!). Mă deranjează însă modul cum se prezintă diplomația moldovenească și rezultatele ei (mai de fiecare dată am tot cedat, dând înapoi ca racul sub presiunea ursului, scuzați, rusului). Este clar că Kremlinul va utiliza toate mijloacele, inclusiv șantajul economic și politic (prin cele două enclave – r.m.n. și Găgăuzia, create tot de ei în acest scop), pentru a nu părăsi această ultimă fereastră a ei spre gurile Dunării și Balcani, jinduită atât de mult de ruși și creată prin cotropiri timp de peste 300 de ani. De ce ar ceda-o acum atât de ușor, cu atât mai mult că oficialii moldoveni își revendică drepturile asupra ei cu jumătate de glas, iar cei europeni, din interese economice și politice, doar mimează această susținere. Aici aș veni cu un banc foarte expresiv. *„O bătrânică cu doi desagi pe umăr încerca să alerge să prindă troleibuzul staționat în stație. Șoferul troleibuzului, observând-o prin retrovizor, se întreba: Va reuși sau nu? În momentul când bătrânica a ajuns, în sfârșit, în dreptul ușii, șoferul a închis ușa, constatând cu regret”: „N-a reușit”.* Republica Moldova este tocmai în rolul acelei bătrâne în cursa spre integrarea în Uniunea Europeană cu cei doi „desagi” (Transnistria și Găgăuzia) pe grumaz.

„Povara bunătații noastre”, cum ar spune maestrul. De peste 20 de ani rușii în Transnistria și găgăuzii în Găgăuzia își fac de cap, iar noi ca niște miei blânzi (să nu mă exprim mai dur) răbdăm nagâțurile lor (ba că nu le place limba română (nemaivorbind de Istoria românilor) (este cazul liceenilor găgăuzi care au picat la examenul la limba română, dar care, ulterior, au fost admiși în instituții superioare din Turcia și Transnistria din cauza unei gafe a Ministerului Educației). Nu e vorba despre toți găgăuzii. Cunosc găgăuzi care s-au integrat perfect în societate, cunosc și vorbesc o frumoasă limbă română, ne respectă tradițiile și istoria (nu numai vinul și bucatele naționale). Un exemplu elocvent este profesorul Universității Tehnice a Moldovei V. Caraganciu, inginer și

scriitor de limbă găgăuză (a scris un cutremurător roman despre foametea din 1946-47 din Bugeac, în baza unor istorii adevărate, care însă nu este răspândit în Găgăuzia din cauză că nu corespunde politicii oficiale prosovietice, prorusești a administrației autonomiei), excelent traducător al operei lui M. Eminescu și V. Alecsandri în limba găgăuză. Din păcate, astfel de adevărați găgăuzi, care-și cunosc excelent limba găgăuză și o vorbesc tot atât de bine pe cea română, sunt puțini.

Un alt aspect extrem de deranjant, care ar trebui să-i pună în gardă pe cei din AIE, este comportamentul huliganic al unor parlamentari comuniști (Muntean, Petrenko, până nu demult Ceban ș.a.) și al adepților lor extraparlamentari (Garbuz – acest așa-numit lider al așa-numitului partidul de buzunar „*Patri(h)oții Moldovei*”, implicat în ultimul timp în tot soiul de provocări antiromânești, V. Șelin, liderul PSDM, primul partid democratic din Republica Moldova creat de O. Nantoi, devenit acum atât de scandalos, o anexă a pcrm-ului. Vă mai aduceți aminte acțiunile lui huliganice de la Bălți, din centrul Chișinăului?

Priveam deunăzi cu stupoare un adevărat teatru al absurdului, jucat chiar în plenul parlamentului. Un grup de parlamentari comuniști în frunte cu Muntean, Petrenko ș.a. (care numai aleși ai poporului nu pot fi numiți), o bandă nimerită întâmplător în parlament, l-au „*introdus*” ca pe o păpușă, contrar interdicției, pe V. Șelin. Încurcase tovărășelul localul parlamentului cu cinematograful său „*Patria*”. Intrați în pământ de rușine privindu-l cum ședea Șelin păzit de bodyguarzii parlamentari comuniști. Acest „*incident*” face parte dintr-o serie de acțiuni concertate, care au drept scop să zădărnicească activitatea normală a parlamentului, să deturneze activitatea parlamentului pe o pistă periculoasă de confruntări interminabile și de abatere de la obiectivul de bază al Alianței – cel de integrare în Uniunea Europeană.

Mai există un pericol pentru Alianță, care poate să vină din partea așchiilor desprinse de la pcr. La viitoarele alegeri ele ar putea împărtăși soarta partidelor lui Stepaniuc, Țurcan. Acum însă, unindu-se, ar putea crea o fracțiune, capabilă să remodeleze guvernarea (tocmai acum, când în următoarele cca 6 luni guvernarea va trebui să fie beton, ca să poată rezolva problemele majore puse de istorie în fața ei). Nu-l vedeți pe acest I. Dodon, care tot mai mult regretă că a făcut un lucru bun pentru această așchie de popor (a participat la alegerea președintelui Republicii), nu urmărește alt scop (fiind în opoziție constructivă de stânga, cum se declară, să rezolve problemele bătrânilor, ale păturilor social vulnerabile, să exercite un control riguros al activităților componentelor Alianței de la guvernare) decât cel de a distruge cu orice preț Alianța, de a-l scoate pe Ghimpu și Partidul Liberal de la guvernare. Vrabia mălai visează. M. Ghimpu și colegii săi liberali din Parlament au fost aleși de electoratul lor (mai mult sau mai puțin, nu contează). Ce este însă această așchie de stânga numită partidul socialiștilor din Republica Moldova? Cine se află în spatele lor? Pe cine reprezintă ei? Alegătorii i-au ales pe comuniștii Dodon, Greceanăi și nu pe socialiștii susnumiți. Și totuși, păzea, Alianță! Fii deșteaptă. Șacalii stau la pândă.

Literatura și Arta, nr. 46, 5 noiembrie 2012

ALIANȚA ÎMPINSĂ PE MALUL PRĂPASTIEI

*„Nu mai este prințipuri. Nu mai este moralitate.
Enteresul și iar enteresul”*

(I.L. Caragiale)

Se întâmplă ceva anapoda în acest colț de țară prost guvernat. Alianța pentru Integrare Europeană – marea speranță a noastră, este în mare primejdie. Deja de peste o lună de zile se bate în ea din toate tunurile și în betonul ei pare să apară deja crăpături. Au mai fost și până acum încercări de distrugere a Alianței. Voronin, Roșca, Dodon, Șelin, Mocanu ș.a. au declarat cu text deschis chiar din momentul formării ei că scopul lor major este distrugerea Alianței (nu au alte scopuri mai nobile, de exemplu, să propună niște legi care ar îmbunătăți situația omului de rând, aflat la limita subzistenței). Acum se pare sunt foarte aproape de ași atinge scopul. Ce e mai grav, se face acest lucru chiar cu mâinile componentelor Alianței. De această dată fitilul a fost aprins de S. Mocanu, care acum o lună de zile a dat în vileag cazul din Pădurea Domnească, pe care una din componentele Alianței – Partidul Democrat reprezentat de V. Plahotniuc a încercat să-l ascundă. În fine S. Mocanu a făcut un lucru nobil cum se cade să se procedeze într-un stat de drept, dacă nu ar fi un alt scop în dosul acțiunilor lui (Dacă vă mai amintiți, tot S. Mocanu a fost primul care a spus că V. Plahotniuc se va afla într-o funcție importantă în Partidul Democrat al lui M. Lupu. Nimeni încă nu știa, iar el știa. Nu dă aceasta oare de bănuț?). Această tragedie a familiei Paciu timp de peste o lună de zile a fost „mozolită” de presa „*liberă și independentă*”, transformând-o într-un show antiAlianță de prost gust. Se pare că scopul acestui show a fost atins. Alianța a fost zdruncinată din temelii. V. Filat a declarat că PLDM iese din Acordul Alianței. Frațiunea PLDM votează împreună cu frațiunea comuniștilor demiterea lui V. Plahotniuc din funcția de prim vicepreședinte

al parlamentului (de altfel, pe bună dreptate, luând în considerație multiplele lui găinării politice și economice), moment numit de președintele parlamentului M. Lupu de creare a unei noi alianțe (verde - roșu nimită și harbuz). Voronin declară că următorul pas al lui este demiterea guvernului Filat, sperând să facă acest lucru cu voturile PD, PL și a așchiilor comuniste din parlament. Cu regret acest obtuz politician comunist îi folosește pe cei trei ca pe niște obiecte de unică folosință. Să nu înșeleagă ei situația lor mridicolă și critică în care au nimerit și necesitatea stringentă de stopare a acestei crize folosind orice mijloace.

În această situație critică diverse surse de informare în masă în loc să încerce să stingă pojarul toarnă benzină în el. Seară de seară apar pe ecranul azuriu la posturile Jurnal TV, Publika TV, din păcate și la ProTV diverși liderași de partidute existente doar pe hârtie, analiști politici, jurnaliști și alți „funcționari ai puterii a patra” care vin cu diverse opinii, una mai anapoda decât alta. „Integrarea europeană se poate face fără AIE” declară unii dintre ei. Încerc să-mi imaginez cum s-ar putea face acest lucru acum în situația de astăzi. O elementară logică demonstrează că nu este posibil, cel puțin acum. Astăzi integrarea europeană poate fi făcută doar de AIE. Oricare altă Alianță, având la bază fracțiunea comuniștilor (dar alta nu există înafară de AIE), nu va face acest lucru. Este foarte clar. Dar alte forțe politice reale, chiar și în cazul unor alegeri anticipate, nu există (cel puțin la momentul actual) în acest spațiu basarabean supus prea multor experimentări. O eventuală nouă alianță va putea fi constituită iarăși din PLDM, PCRM, PD și PL, și poate din această „*internațională socialistă moldovenească*” a lui Dodon, Mișin, Stepaniuc ș.a. Cu toată dorința unor țipălăi gen Șelin, Mocanu, Garbuz, Roșca ș.a. de a accede la putere, având un scor electoral sub 1% în alegerile precedente, ei nu au nicio șansă. Atunci cum pot fi numite aceste declarații multiplicare cu atâta râvnă de diferite

surse de informație în masă. „*Enteres și iar enteres*” ar spune I.L.Caragiale. „*Mult mai important pentru Republica Moldova este să devină un stat de drept*” declară alții. Sunt absolut de acord cu ei, dar oare e posibil de făcut acest lucru, aflându-ne permanent sub „*sabia lui Damocle*” rusească. Uitați-vă unde a ajuns Georgia la acest capitol. Toate acțiunile lui M. Saacașvili, care a fost mult mai radical decât politicienii noștri, de a reforma întreg sistemul postcomunist moștenit au fost reduse la zero de Moscova prin marioneta sa prim ministrul Georgiei susținut de parlament. Actualmente M. Saacașvili este scos pe linie moartă în următoarea jumate de an care ia mai rămas în funcția de președinte. Oare nu este clar că noi putem fi următoarea victimă după Georgia. Ni se pregătește și steaua cu cinci colțuri (ăm loc de cruce), pe care să fim răstigniți. Pe noi ne-ar salva doar poziția geografică mai avantajoasă și acțiuni cât mai rapide de apropiere de Uniunea Europeană.

Oare nu este mai bine să facem aceste două lucruri etapizat. Prioritatea nr. 1 ar trebui să rămână integrarea europeană. „*Trebuie să te aliezi și cu necuratul pentru a trece podul*” spune o veche zicală românească, născută de inteligența Neamului nostru și utilizată de atâtea ori pe parcursul ultimilor 2000 de ani pentru a supraviețui în urma interminabilelor invazii ale puhoaelor din est. După ce am trecut podul putem rezolva și alte probleme majore cum ar fi construirea statului de drept. Sub umbrela Uniunii Europene va fi mult mai lesne de a atinge acest deziderat extrem de important, dar care este un proces de lungă durată. Nici Roma nu s-a construit într-un an. România și Bulgaria, care se află deja de cinci ani în Uniunea Europeană sub controlul ei riguros, au încă multe restanțe la acest capitol. Ce să mai vorbim despre noi care nu avem niciun control. Vi-l mai amintiți pe Voronin în perioada sa de guvernare când mima diferite orientări, deseori diametral opuse (te miri cum nu-l prindeau amețelile pe acest jonglor politic de atâtea piruete politice), dar de facto, nu dorea să intre

nici în Uniunea Europeană, nici în cealaltă uniune efemeră – Rusia-Bielarusi. Îi era mult mai bine să fie „țariok” în bantustanul său pe nume Republica Moldova fără niciun control din partea cuiva. Numai așa a putut să adune miliardele lui Olejka și să conducă de unul singur „țara”, fiind în același timp președinte, prim ministru, președinte al parlamentului și procuror, încălcând orice norme ale Constituției.

Se aud tot mai multe chemări spre alegeri anticipate. Dar alegerile anticipate în acest an sunt absolut inoportune pentru Republica Moldova (poate doar pentru Voronin, Roșca, Șelin, Mocanu ș.a. ca ei care doresc și se visează reveniți la putere). De aceeași părere este și ministrul Integrării Europene Iurie Leancă, care este poate cel mai treaz din actualul guvern. *„Alegerile anticipate ar da peste cap agenda europeană a Republicii Moldova”* a declarat el pe fundalul crizei politice adânci, în care a fost împinsă Republica Moldova chiar cu mâinile componentelor AIE. Între opiniile acestor diletanți și a ministrului Iu. Leancă țin să-i dau crezare lui Iu. Leancă. Într-adevăr, semnarea Acordului de Asociere la Uniunea Europeană și a Acordului de regim liberalizat de vize planificate pentru reuniunea de la Vilnius din noiembrie 2013, ar fi dată peste cap. O elementară logică demonstrează inoportunitatea alegerilor anticipate anume în acest an. În primul rând alegerile anticipate înseamnă cel puțin o jumătate de an de timp pierdut în campaniile electorale. În rândul doi cei trei lideri ai Alianței și acum se mănâncă ca câinii, dar vă imaginați ce spectacol de prost gust ar demonstra ei în alegeri și care ar fi reacția electoratului la acest spectacol. În rândul trei comuniștii doar aceasta așteaptă: pe fundalul neînțelegerilor între cei trei să revină la putere. Dar aceasta ar însemna sfârșitul vectorului european al Republicii Moldova și reorientarea ei spre est.

Tocmai acum când istoria ne-a mai dat o șansă, pe care nu trebuie s-o ratăm cum am ratat-o în 1998. Dacă vă amintiți în 1998 eram tot atât de aproape de a semna la Helsinki

Acordul de Asociere la Uniunea Europeană împreună cu România. S-a găsit însă un deștept pe nume Iu. Roșca supranumit Iurii Cistorukij (cel cu mâinile curate, atât de curate care însă nu i-a încurcat să se pricopsească cu mai multe avuții: televiziuni, tipografii, imobile etc.) care a stricat totul. Împreună cu comuniștii lui Voronin l-au demis pe prim ministrul Ion Sturza (desigur scenariul a fost bine regizat de Moscova, care avea și mai are tot interesul să nu ne scape din ghearele ei) și semnarea Acordului a fost amânată tocmai pentru cincisprezece ani. Acum a apărut un alt deștept pe nume S. Mocanu (apărut sau mai corect plasat de aceeași Moscovă), care prin tragicul caz din Pădurea Domnească transformat în unul banal (au mai fost și anterior cazuri similare soldate din păcate cu jertfe omenești: tânărul ucis la postul de la Vadul lui Vodă; un alt tânăr mort chiar în centrul Chișinăului prin aruncarea în aer a unui automobil ș.a.) încearcă să demoleze betonul Alianței și să zădărnicească semnarea acordurilor în toamnă. Tocmai acum când ne bucurăm de atâta susținere din partea Uniunii Europene. Vizitele cancelarului german Angela Merkel și a președintelui Consiliului Europei Jose Manuel Baroso, ale miniștrilor de externe ai Marii Britanii și Suediei, președintelui Poloniei A. Komorowski, dar și ultimele vizite ale miniștrilor de externe ai Marii Britanii W. Hague, al Poloniei R. Sikorski și al Suediei C. Bildt confirmă acest lucru. Suntem invidiați de Ucraina care ne consideră lideri în parteneriatul estic. Suntem susținuți de foștii noștri confrăți de lagăr socialist și sovietic Polonia, Cehia, Lituania, Letonia, nemaivorbind de România. Tocmai această susținere face să turbe Moscova, care își vede amenințate interesele geopolitice. E la mintea cucoșului că ea va face tot posibilul pentru zădărnicierea acestui proces de apropiere de Uniunea Europeană și nesemnarea acordurilor în toamnă.

Să nu înțeleagă cei trei lideri ai AIE? Să nu înțeleagă acea parte a mass mediei, implicată în acest joc murdar al

adversarilor interni ai Alianței și Moscovei, că este și ea folosită? În special, posturile Jurnal TV, Publika TV se întrec în demolarea Alianței. Culmea, însă tocmai aceste posturi de televiziune au apărut grație Alianței. Să nu fie înțeles un lucru simplu că odată cu revenirea comuniștilor la putere ei nu se vor comporta ca „domnișoarele democrate”. Ei îi vor strangula pe toți cei care vor sta în calea lor în stilul mentorilor lor staliniști. Dacă cei din spatele acestor posturi de televiziune au uitat noi nu am uitat că pe timpul guvernării comuniste 2001-2008 în Republica Moldova exista un singur post de televiziune și acela cu răspândire limitată – ProTV, prin care opoziția își putea prezenta pozițiile pe anumite probleme. Acum mai toate posturile de televiziune moldovenești, nemaivorbind de puzderia posturilor rusești, sunt portavoce a opoziției comuniste. Există însă și jurnaliști treji la minte, pătrunși de gravitatea situației în care se află Republica Moldova. „*Nu dați foc la țară*” este un bun îndemn al lui Tudor Darie atât celor trei lideri cât și unor jurnaliști, unor posturi de televiziune, care se gonesc doar după showuri. Marea speranță a noastră – Alianța trebuie să supraviețuiască în pofida tuturor loviturilor la care este supusă, chiar și din partea a lor săi. Cei trei lideri trebuie, scrâșnind din dinți, să „*treacă podul*” împreună. Ceea ce au de împărțit să împartă după ce „*trec podul*”. Să fie împreună măcar până în toamnă până la semnarea celor două Acorduri. Cu ochii pe voi stau nu numai concetățenii voștri, cei care au crezut în voi și v-au votat. Cu ochii pe voi stau partenerii noștri europeni, vecinii noștri ucraineni și georgieni, prietenii noștri din fostul lagăr socialist și sovietic. Să demonstrați că puteți gândi cu capul nu numai cu...Miza este mare. Dumnezeu să Vă limpezească mințile!!!

Literatura și Arta nr.9, 28 februarie 2013

PERICOLUL FEDERALIZĂRII PLANEAZĂ ASUPRA BASARABIEI

„Să faci drumuri, și să împarți în trei părți ținutul țării pe care ți-o va da ca moștenire Dumnezeu. Să faci așa, pentru ca orice ucigaș să poată fugi în cetățile acestea”
(Deuteronomul, Cap. 12, ver. 3)

Deja de peste 20 de ani Republica Moldova este bântuită de sindromul federalizării, care ba ia amploare, ba se mai potolește puțin funcție de conjunctura politică internațională. De fiecare dată în spatele acestor tentative de federalizare s-a aflat Rusia, de la Moscova cresc rădăcinile federalizării. În acest scop Moscova a utilizat toate mijloacele posibile: șantajul politic și economic, minciuna, chiar războiul deschis dus în 1992 (provocat tocmai pentru a crea motivul menținerii

trupelor ruse la Nistru). De fapt ar trebui să ne întrebăm de ce până la 1991 în perioada sovietică nu a apărut problema federalizării r.s.s.m.? Oare nu vorbește acest lucru despre faptul că se recunoștea că națiunea de bază erau românii (moldovenii, cum erau

numiți de către sovietici)? Atunci de ce a apărut această falsă problemă după declararea independenței Republicii Moldova? Oare au apărut peste noapte aceste probleme ale minorităților rusă, găgăuză, bulgară? Nu, problema este falsă. Să ne amintim de amenințarea părintelui autonomiilor din zonele fierbinți ale u.r.s.s. – A.I. Lukianov, care îi apostrofase pe conducătorii de atunci ai Republicii Moldova: „*Doriți independență. Veți avea două republici autonome*”. Nu a fost o simplă amenințare a unui șovin rus, ci una pusă în realizare practic din 1989. Vene-

ticul I. Smirnov este trimis din Kamceatka la Tiraspol încă din 1987, ca în 1989 să se

declare „*Țariok*” al așa-numitei r.m.n. – prima autonomie din cele două declarate de Lukianov. Nerecunoscută de nimeni (cu excepția Abhaziei, și ea o autonomie creată de Moscova pe teritoriul Georgiei), această autonomie a lui Lukianov, numită impropriu r.m.n., există de facto deja de peste 20 de ani, fiind recunoscută de Federația Rusă. De fapt este un joc de cuvinte cu recunoașterea Transnistriei de către Rusia atunci când ea este copilul ei. Moldova rămâne oficial în frontierele fostei republici sovietice, dar nu controlează *de facto* o suprafață de circa 11% din propriul teritoriu. De reținut că populația regiunii după criteriul *ethnic* era, la momentul declarării secesiunii (1991), alcătuită din 42% români, 26% ucraineni, 22% ruși (sursele sunt sovietice). Așadar, rușii în Transnistria sunt minoritari. Despre ce fel de autonomie pe criterii etnice poate fi vorba atunci când îi despați pe cei 42% de români de restul românilor? E clar că Transnistria este creatura artificială a Rusiei pentru a-și camufla prezența în regiune. „*Dacă Transnistria ar fi un stat democratic și demilitarizat, ba chiar liberal, nu ar mai exista deloc*” – frază ce a apărut în ziarul oficial al așa-numitului „*guvern transnistrean*”. No comment! În același context, publicația „*Moskovskij Komsomoletz*” scrie: „*Pentru a nu admite apropierea Moldovei de România, aceasta trebuie să-și păstreze statutul de neutralitate, să nu adere la NATO și să se unească cu Transnistria în condiții dure - să nu poată face niciun pas fără acordul Tiraspolului*”.

Cea de-a doua creatură a lui Lukianov este Autonomia Găgăuză, creată oficial în 1995, părintele juridic al ei fiind Nicolae Andronic, care astăzi se prezintă drept mare patriot. Aceste două regimuri au colaborat intens în perioada anilor 90, colaborează intens și astăzi. Conform unor surse demne de încredere bașcanul Găgăuziei M. Formuzal a făcut pe data de 26.06.2012 o vizită liderului separatist E. Șevciuk la Tiraspol, unde au stabilit coordonarea eforturilor și etapele pe care

urmează să le parcurgă în procesul de federalizare a Republicii Moldova.

Pe diverse căi tot mai insistent se fac eforturi de formare a altui subiect de federalizare. „*Federalizarea Republicii Moldova ar putea soluționa conflictul transnistrean*”, declara recent europarlamentarul bulgar Kristian Vigenin, co-președintele Adunării Parlamentare a Parteneriatului Estic Euronest pentru *Svobodnaia Evropa*, preluată de Romanian Global News. Cine este acest nou născut avocat al bulgarilor din Republica Moldova? Absolvent al școlii în limba germană, făcând parte din Comitetul de Cooperare Parlamentară UE-Rusia, europarlamentarul bulgar pare croit pentru a fi un bun lobbyist al intereselor ruso-germane de federalizare (citește rusificare) a „*celui de-al doilea stat românesc*”. Deoarece agentul de influență este bulgar și pentru că unii lideri bulgari din raionul Taraclia au avut de curând câteva întâlniri secrete cu M. Formuzal, bașcanul Găgăuziei, este foarte posibil să asistăm la apariția unui alt subiect al federalizării – Taraclia, locuită compact de aproximativ 65.000 de bulgari, căroro Bulgaria, pe tăcute, le-a și acordat cetățenie bulgară fără ca cineva din UE să zică ceva (același lucru îl face Rusia în Transnistria, și nimeni nu spune nimic, pe când acordarea cetățeniei române românilor din Basarabia este privită cu atâta împotrivire). Să ne așteptăm la acțiuni similare și din partea comunităților ucrainenilor, a romilor ș.a.? Dar l-aș întreba pe acest avocat al federalizării Republicii Moldova: de ce în Bulgaria sa mult mai mulților etnici găgăuzi (doar o parte au venit în sudul Basarabiei după 1812) nu li se acordă autonomie. Nici minorităților românească (aromânilor) și turcă nu li se acordă? Tot soiul de avocați vecini ai românilor (unguri, ucraineni, ruși și acum și bulgari) se pronunță pentru federalizarea nu numai a Republicii Moldova, ci și a întregii Românie. De ce oare vecinii sunt atât de înrăiți pe neamul românesc, peste care au venit și de la care au preluat atâtea lucruri? Oare nu se explică prin faptul că neamul românesc este

cel mai vechi în spațiul carpato-balcanic-pontic, iar celelalte popoare – bulgari, slavi, unguri – au apărut aici mult mai târziu?

Mulți din Republica Moldova privesc federalizarea ca pe un joc. Dar acesta nu este un joc, este un plan bine chibzuit de strategii de la Kremlin (au strictă nevoie de un Kaliningrad la gurile Dunării). Nu l-au putut aplica în anii 1991-92. Nu l-au putut aplica în 2003, președintele de atunci, Voronin, nesemnând planul de federalizare Kozak. Să fie aplicat tocmai acum, când în fruntea Republicii avem o conducere democratică? Să nu înțeleagă cei care vin cu astfel de sfaturi că prin această federalizare ne băgăm de bună voie capul în laț? Rusia dorește să aibă sub control întreaga Republică Moldova, dar dacă conjunctura internațională nu-i va permite, atunci ea se va mulțumi doar cu Transnistria (a mai procedat similar și în 1812, poftele ei fiind întregul principat moldovenesc, mulțumindu-se până la urmă din cauza iminentei invazii franceze doar cu Basarabia). Dar nu o va ocupa în mod samavolnic ca să nu-și aprindă paie în cap, ci o va primi în mod democratic. Acest copil răsfățat pe nume r.m.n. va deveni (în urma insistenței rușilor și prostiei conducerii noastre – dacă se va lăsa înduplecată, fie și de parteneri strategici străini) subiect cu drepturi largi al Federației Moldovenești, inclusiv cu dreptul de a se separa de statul Moldova, în cazul în care conducerea acestuia nu-i va satisface ambițiile. Fiind inginer, voi modela o situație destul de verosimilă. Când Republica Moldova va fi acceptată în Uniunea Europeană, moment atât de așteptat de majoritatea celor din Basarabia (cca 87%), această r.m.n. autonomă (dar poate și cea găgăuză și bulgară) nu va fi de acord, va ieși din Federație conform drepturilor cu care vor fi investite și vor adera benevol la Rusia (așa cum cealaltă parte va adera la Uniunea Europeană). În acest caz acest pas nu va putea fi considerat drept ocupație rusească fiindcă a fost decizia „poporului” (ei pot organiza și un plebiscit în această problemă). Mai mult ca atât, prin votul lor împreună cu

opoziția comunistă și tot soiul de așchii comuniste, Dodon, Mișin ș.a., ar putea să ne priveze pe noi, națiunea de bază, de dreptul de a ne integra în Uniunea Europeană. Drept confirmare este angajarea plenară a gangurului socialist Dodon în campania de federalizare a Republicii Moldova orchestrată de Rusia (nu au fost în zadar dese vizite ale lui Dodon la Moscova în ultimul timp). *„Federalizarea Republicii Moldova este unica soluție pentru soluționarea conflictului transnistrean. Doar federalizarea țării va favoriza retragerea armatei a 14-a de pe teritoriul RM (săraca minte a moldoveanului cea de pe urmă – n.n.)”* a declarat în cadrul unei conferințe de presă I. Dodon. Știm de ce și ce tip de federalizare doresc Dodon, Șelin, Voronin, Mișin, Stepaniuc, fiind exponenți fideli ai coloanei a 5-a în Republica Moldova. *„M-am săturat de lichele. Dați-mi o canalie”*, cum ar spune Victor Eftimiu.

Tot soiul de așa-ziși analiști politici se dau seară de seară cu părerea că federalizarea este benefică pentru Republica Moldova. Dar pentru oamenii treji la minte este foarte clar că această federalizare nu trebuie acceptată sub nicio formă. De aceeași părere este și analistul politic Vladimir Socor, care consideră că o eventuală federalizare ar însemna lichidarea statului Republica Moldova. *„Avantajele ar fi nule, iar riscurile ar fi totale. Orice tip de federalizare înseamnă pur și simplu dizolvarea statului, ar transforma Moldova într-un teritoriu practic neguvernă, împărțit în mici principate feudale”*, a declarat expertul pentru Europa Liberă.

„Încrederea, exagerată pe alocuri, în partenerii europeni este unul din momentele care trebuie monitorizate pentru a nu permite un Kozak de tip European și pentru a fi siguri că înțelegerile la care se ajunge nu depășesc liniile roșii ale Chișinăului. În același timp, se recomandă oferirea unui mandat mai flexibil negociatorului-șef și o încredere mai mare în această figură, având în vedere că Eugen Carpov este un diplomat care are abilitățile necesare pentru a instrumenta

dosarul transnistrean”, continuă un alt expert politic, Leonid Litra, de la IDIS „Viitorul”, care privește treaz asupra lucrurilor. Este un avertisment foarte important deoarece, într-adevăr, există implicații ale europenilor, în special ale Germaniei, în federalizarea Republicii Moldova. Iată doar câteva spicui din dialogul purtat de ambasadorul Republicii Moldova la Berlin Aurelian Ciocoi cu reprezentantul Ministerului de Externe German Patricia Flor (**Notă de convorbire. Nr. 076/ 22.02.2011**): „Patricia Flor a menționat că înțelege reacția „dureroasă” a reprezentanților Chișinăului la orice amintire a conceptului de „federalizare”, dar explică reacția respectivă prin cunoașterea slabă de către politicienii noștri a noțiunii menționate, care, de altfel, și-a demonstrat fiabilitatea în multe state europene, în special în Germania (este un caz cras de necunoaștere a realităților din zonă. Nu-mi pot imagina ca landul Bavaria, de ex., să voteze ieșirea din componența Germaniei sau să fi fost în stare să nu accepte Unificarea Germaniei în 1989, pe când la noi acest lucru e foarte posibil – n.n.). Prin urmare, este imperativ necesar ca Republica Moldova să „se debaraseze de fobia federalismului” și să purceadă la examinarea posibilelor versiuni ale construcției federale a Moldovei reîntregite”. Este clar că Germania pregătește un plan Kozak cosmetizat contra plecării trupelor ruse din regiunea transnistreană. Din păcate, Germania de astăzi se poziționează în aceeași postură ca și Germania nazistă în cadrul pactului Ribbentrop-Molotov.

Iată încă o confirmare a acestui fapt. Portalul Romanian Global News reamintește ca în decembrie 2011 hackerii au spart site-ul agenției de analiză geopolitică internațională Stratfor, iar Wikileaks a publicat informațiile sustrase de Anonymus. Documentele conțin e-mailuri confidențiale despre ce planuri ar avea Rusia și Germania în privința reglementării conflictului transnistrean. Lauren Goodrich, senior-analist pe Eurasia la Stratfor, autoarea mesajului, scrie că Angela Merkel și premierul rus Vladimir Putin s-au întâlnit anul trecut (2011)

la ședința ONU, la Geneva, unde au decis că trebuie să ajungă la o înțelegere în ce privește Republica Moldova și Transnistria. În urma acesteia, Moscova și-ar spori influența în zonă. *„Propunerea a fost făcută de Germania, după ce a primit în scris solicitările Kremlinului. Propunerea constă în faptul că Transnistria va primi o reprezentare de 5-15% în Parlamentul R. Moldova. Asta ar însemna că la Chișinău se va investi un guvern pro-rus”,* se spune în e-mailurile Stratfor, publicate de Wikileaks. *„Cei care duc negocierile la Chișinău privind problema transnistreană sunt Filat și Leancă. Filat crede că dacă va ajunge la un compromis în problema transnistreană, va aduce investiții germane, iar popularitatea lui va crește considerabil, el fiind persoana conectată cu Germania. Coaliția de la Chișinău este fragilă, nu este exclus ca fiecare să o apuce pe drumul său dacă va fi necesar. Asta îl va ține pe Filat în joc indiferent de ce se va întâmpla. El se gândește la viitorul său politic. Germanii și rușii doresc să facă Moldova și Transnistria să semneze între ele un acord conform planului elaborat de Moscova și Berlin. Washingtonul și Bruxellesul vor face presiuni ca acordul să treacă prin ei, dar Berlinul și Moscova se vor arăta indiferenți, nu vor susține această propunere. SUA le va cere Lituaniei, Poloniei, României și Marii Britanii să facă presiuni asupra celor 3 partide de la Chișinău, ca să nu accepte planul ruso-german. Pe România nu se pot bizui, pentru că le este în cot”,* se mai spune în e-mailurile Goodrich publicate de Wikileaks.

O confirmare indirectă vine și după negocierile confidențiale în problema transnistreană din Bavaria a premierului Vlad Filat cu Angela Merkel. Potrivit sursei Romanian Global News la întâlnirea de săptămâna trecută, din Germania, dintre premierul Vlad Filat și liderul separatist Evgheni Șevciuk a fost invocată inclusiv Găgăuzia, care ar putea fi parte a procesului de federalizare. La una din întrebările unui jurnalist de ce a zburat în același avion cu Șevciuk spre Germania Filat a răspuns: *„Sunt gata să zbor și pe lună pentru reîntregirea*

țării”. Mult stimate domnule Vlad Filat, „reîntregirea țării” nu poate fi făcută cu orice preț, inclusiv cu prețul pierderii acestei țări, pierderii perspectivei integrării europene. Totuși ideea federalizării Republicii Moldova în vederea soluționării problemei transnistrene nu este tocmai varianta optimă din punctul de vedere al prim-ministrului Vlad Filat. „Noi acum nu vorbim despre federalizare. Urmează ca în cadrul constituțional să identificăm un statut care să ofere garanții suficiente regiunii transnistrene și o autonomie largă la capitolul administrare”, a declarat Vlad Filat pentru Europa Liberă. Cred și sper în luciditatea gândirii premierului. De aceeași părere privind situația cu federalizarea este și speakerul M. Lupu, care menționează că acest subiect trebuie tratat cu maximă responsabilitate, deoarece există riscul ca Republica Moldova să-și piardă statalitatea. „Trebuie să ținem cont de specificul R.Moldova. O eventuală federalizare ar duce la o fragilizare a construcției statale, fiindcă suntem la început de asemenea proiect. Statutul regiunii transnistrene în componența statului RM trebuie tratat cu multă prudență, astfel încât să fie asigurată statalitatea RM”, a explicat Lupu.

În final, să încercăm să stabilim dacă există și alte soluții care să înlăture calul troian al federalizării în spațiul românesc. Poate că există, dar România trebuie să fie mult mai agresivă în apărarea intereselor românești la Bruxelles și la Washington. Dar cine să facă acest lucru, cine să ne apere interesele atunci când ei, acolo la București, se devorează reciproc. Pe mulți îi interesează mai mult cazurile Monicăi Columbeanu sau al așa-numitei tentative de sinucidere a lui Adrian Năstase. De ce i-ar interesa pe ei federalizarea Republicii Moldova? Pentru că se legiferează prezența trupelor Federației Ruse la mai puțin de 100 de kilometri de granița României și pentru că frații lor de sânge sunt lăsați (a câta oară) de unii singuri în fața lupilor.

Literatura și Arta, nr. 28, 12 iulie 2012

DE CE UNIUNEA EUROPEANĂ STIMULEAZĂ SEPARATISMUL?

*„Astăzi Europa are toate însemnele că într-un viitor
vizibil hotarele ei vor fi supuse unor schimbări cardinale”*

(P. Nikonenko. Novyj region. Obozrevatel’)

Din istoria mai recentă a separatismului european este cazul Kosovo. La început era înțeles acest pas al UE de a ține în mâini regimul din Serbia care promova o politică pro Kremlin. Actualmente însă Serbia s-a conformat tuturor cerințelor UE. L-au extrădat pe Slobodan Miloshevich pentru a fi judecat pentru crime de război. Conducerea Serbiei renovată a luat o direcție clară proeuropeană și este, probabil, unul dintre primii candidați la admiterea în UE în următoarea tranșă. Nu știu cât a câștigat din aceasta Uniunea Europeană dar este clar că acest pas a stimulat regimurile separatiste din Transnistria, Abhazia, Osetia de sud, Carabah ș.a. Georgia a fost susținută într-un mod mai serios doar de SUA. De menționat și faptul că Uniunea Europeană s-a limitat doar la declarații privind separatismul din Transnistria, Abhazia, Osetia de sud. Faptul că de douăzeci de ani problema separatismului transnistrean nu este rezolvată, dimpotrivă în ultimul timp este stimulată, vorbește despre slăbiciunea UE sau de prezența unor interese ale unor membri marcanți ai ei (o variantă plauzibilă a acestui interes se va prezenta mai jos). Ar mai fi înțeles faptul când Uniunea Europeană militează pentru acordarea unei largi autonomii unor grupuri etnice care ar locui aceste teritorii de mii de ani. Dar în cazul Basarabiei rușii au apărut în stânga Nistrului doar în a. 1792, când a fost ocupată de armata țaristă. Ulterior (de fapt și în spațiul dintre Nistru și Prut) atât regimul țarist cât și cel sovietic au adus masiv coloniști ruși, găgăuzi, bulgari ș.a. Deci este vorba de o istorie de aflare a acestor grupuri etnice (ruși, găgăuzi, bulgari) în Basarabia de doar cca 200 de ani.

Ei bine, să încercăm să facem o incursiune în scurta istorie a Uniunii Europene. Uniunea Europeană este poate cea mai mare realizare pe bătrânul continent în ultimii 1000 de ani. La aceasta s-a ajuns foarte greu, fiind un pas conștientizat de majoritatea țărilor europene. Ultimii cca 300 de ani Europa a fost bântuită de foarte multe războaie: anglo-franceze, anglo-spaniole, germano-franceze, franco-austriace, franco-ruse, ruso-suedeze, polono-ruse, polono - turce, ruso - turce (tocmai 12 la număr în doar 100 de ani), turco-române etc. Bătrânul continent a dat naștere atâtor imperii precum imperiile englez, francez, spaniol, portughez, austro-ungar, turc, rus (care mai există și astăzi)) – prea multe imperii în ultimii 300 de ani pe un continent atât de mic, prea multe războaie. Însă cele mai dezastruoase au fost cele două războaie mondiale, ultimul fiind cel mai mare și distrugător pe care l-a cunoscut omenirea în lunga sa istorie de existență, soldându-se cu pierderi omenești directe de cca 72 mln oameni (marea majoritate pe continentul european) și alte zeci de milioane de victime indirecte (v. *Source. List and Detailed Death Tolls for the Primary Megadeaths of the Twentieth Century* <http://necrometrics.com/20c5m.htm#WW1>).

Calea spre această unificare a fost lungă și spinoasă. Ideea unei Europe unite a fost susținută de-a lungul secolelor, dar numai după cel de-al doilea război mondial statele europene au instituționalizat forme de cooperare internațională. Începutul procesului de integrare europeană poate fi considerat anul **1950**, când ministrul francez al afacerilor externe, Robert Schuman, a propus implicarea câtorva state europene într-un proiect de cooperare mai strânsă, comparativ cu formele tradiționale existente la acel moment. Inițiativa a constat în integrarea producției de cărbune și oțel a Franței și Germaniei, în cadrul unei organizații deschise participării și altor state europene. Printre promotorii ideii unei Europe unite, acesta a fost primul pas către o cooperare largită. În **1951**, negocierile desfășurate între șase țări – Belgia, Franța, Germania, Italia,

Luxemburg și Olanda – au condus la semnarea *Tratatului de la Paris*, prin care se înființa *Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului* (CECO). O comisie de experți condusă de Paul-Henry Spaak, ministrul belgian al afacerilor externe, a elaborat două proiecte ce au condus la semnarea, în **1957**, a celor două Tratatate de la Roma – cel prin care se înființa *Comunitatea Economică Europeană (CEE)* și tratatul *Comunității Europene pentru Energie Atomică (EURATOM)*. Obiectivul imediat al **Tratatului de la Roma**, semnat la 25 martie **1957** și intrat în vigoare la 1 ianuarie 1958, era reprezentat de crearea unei „*piețe comune*” și de abordarea progresivă a politicilor economice.

După căderea cortinei de fier ea și-a deschis larg ușile și pentru țările est europene din fostul lagăr socialist și din fosta urss, zece dintre care au fost deja primite, numărând în total 27 de membri. Astăzi Uniunea Europeană poate fi considerată etalonul democrației, toleranței etnice și religioase (pe alocuri poate este prea tolerantă, fapt ce deja îi creează probleme), libertăților umane, bunăstării materiale, culturii ș.a. Existența UE a permis evitarea războaielor pe continentul European pa parcursul a peste 67 de ani (excluzând războiul din fosta Iugoslavie care poate fi considerat unul local). Din păcate Uniunea Europeană se confruntă deja cu o serie de probleme ordin: economic (centrul economiei mondiale se deplasează în Asia de sud-est); demografic (Europa îmbătrânește vertiginos), etnic (multiculturalismul a devenit practic un fenomen nederijabil) și de mentalitate (se schimbă orientările valorice ale membrilor UE). Ultimii trei ani Uniunea Europeană este bântuită de o adâncă criză economică, care îi provoacă mari probleme, și nu se știe când și cum va ieși din ea. Durerile mari de cap ale UE sunt Grecia, Spania, Italia, dar nici Franța nu stă mai bine la capitolul de economie. O analiza sumară arată că criza economică s-a adâncit mai mult în țările în care au guvernat regimuri de stânga, care cu regret au promovat mai multe programe sociale neacoperite financiar. Dezvoltarea

economică a celor 27 de membri ai UE este foarte variată, ceea ce conduce inevitabil la o stratificare a lor în diferite categorii. Liderul economic (dar și politic) incontestabil este Germania. Pericolul mare este ca Germania cu timpul să nu devină în UE ceea ce era Rusia în ex. urss (sora mai mare între cele 15 „*republici surori egale*”).

Dar cea mai mare problemă a Uniunii Europene sunt tendințele separatiste ale unor grupuri etnice și regiuni. Se creează impresia că pe deoparte Uniunea Europeană se unifică, făcând să dispară hotarele între vechile țări europene, iar pe de altă parte apar noi hotare în interiorul acestor țări europene. Pe lângă vechile focare ale separatismului cum ar fi regiunile bască și catalonă în Spania, Corsica în Franța, Scoția și Irlanda de Nord în Marea Britanie, regiunile flamandă și valonă în țara Beneluxului (dar și în relațiile dintre regiunile din nordul și sudul Italiei nu este totul bine), au apărut altele noi cum ar fi Cosovo, Transnistria, Osetia de Sud, Abhazia, Adjaria, Carabahul de nord ș.a. Sunt focare ale separatismului în sau la hotarele Uniunii Europene care vor menține o tensiune permanentă.

Sub acest aspect mă miră ușurința cu care unii politicieni europeni îi sfătuiesc pe liderii din Republica Moldova să federalizeze acest colț de pământ românesc rupt acum 200 de ani în urmă de Imperiul țarist din trupul vechii Țări a Moldovei. Adică să le acorde autonomie largă până la dreptul de a ieși din componența Republicii Moldova raioanelor de est ale Republicii Moldova numită impropriu „*republică moldovenească nistreană*”, de parcă pe malul stâng al Nistrului nu tot republică moldovenească nistreană este. Deci principiul etnic, pus în prim plan în cazul multor autonomii, lipsește cu desăvârșire. În partea stângă a Nistrului se află 40% de români (moldoveni), 25% ucraineni și doar 15% ruși, pentru care este creată această autonomie. Deci, e o construcție politică artificială creată de Moscova pentru a o înghiți ulterior. Găgăuzilor aduși din Bulgaria de Alexandru I după 1806 li s-a

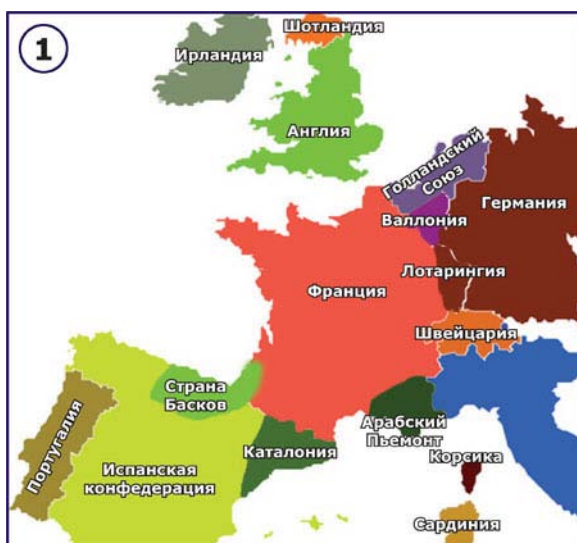
acordat o largă autonomie culturală pe care, în linii mari, nu o realizează, dar, instigați de Moscova, vor mai mult, vor federalizare. Iași întreba pe stimații noștri conlocuitori găgăuzi de câtă autonomie se bucură găgăuzii din Ucraina (Basarabia de sud), din Bulgaria, care este patria lor? Cca 60000 de bulgari din raionul Taraclia, aduși și ei din Bulgaria de țarul Alexandru I după 1806, instigați de diverși avocați europeni vor și ei autonomie. De menționat că modelul german de federalizare este cu totul altceva și nu poate fi transpus în Basarabia. Scopul federalizării Republicii Moldova nu este instalarea liniștii și a toleranței etnice cum o prezintă unii avocați ai federalizării, ci un prim pas spre dispariția Republicii Moldova ca Stat și înghițirea ei pe părți de către hulpavul imperiu rus care nu se mai satură de atâtea teritorii ocupate dar prost gospodărite. Să nu înțeleagă acest lucru acei europeni „care ne vor binele”? Până la urmă acest virus al federalizării va lovi ca bumerangul înseși Uniunea Europeană, care deja are mari probleme cu diverse comunități masive de imigranți cum ar fi cei vre-o 5 mln de turci și curzi în Germania, alte vre-o 5-6 milioane de afrofrancezi musulmani în Franța, apr. 5 mln de străini dintre care cca 1,6 milioane de musulmani în Marea Britanie ș.a. entități apărute pe continentul european în ultimii 50 de ani. Luând în considerare problemele demografice ale europenilor și exploziile demografice în rândul imigranților acest lucru va periclita serios viitorul acestei construcții europene bine gândite la început dar prost gestionată acum.

Sub acest aspect prezintă un anumit interes studiul făcut de un grup de jurnaliști ucraineni de la editura „*Novyj Region*” din Kiev, care au elaborat o hartă probabilă a Europei din a. 2035. Părând la prima vedere un scenariu irealizabil, un thriller futurologic cum îl numesc înșiși autorii, în care este foarte greu de pronosticat unele procese asupra cărora influențează foarte mulți factori, dar cu un anumit grad de aproximație informația nu este deloc de neglijat. Scenariul este cu mari șanse de realizare dacă până în a. 2035 imperiul rus nu va urma

exemplul imperiului sovietic în planul dezintegrării, dacă factorul chinez va continua să-și fortifice influența în lume, dacă UE va continua această politică sinucigașă și alți mulți „dacă”....Desigur, un rol hotărâtor va juca conjunctura politică, situația internațională.

Conform primei hărți – Europa de Vest, marile schimbări teritoriale vor începe de la Marea Britanie, care deja în 2013, conform referendumului, Scoția ar putea să se separe. Acest lucru va fortifica tendințele separatiste ale Ulsterului și vor conduce la unificarea Irlandei. Modificări esențiale se vor petrece pe peninsula Iberică, conducând la apariția a cel puțin două state noi – Țara Bascilor și Catalonia.

Unor schimbări și mai mari ar putea să fie supusă Franța,

care se confruntă cu probleme migraționiste, demografice și social-politice colosale. Pentru rezolvarea parțială a problemei etnice conform opiniei autorilor Franța ar putea rupe o parte din

teritoriu (ar putea fi în jurul Marsiliei-Piemont) pentru al rezerva afro-arabilor. În urma slăbirii puterii centrale se poate presupune că o parte a Aquitaniei va trece la Țara Bascilor, iar populația Lotaringiei va intra pe principii federative în Germania. În această situație probabil va cere independență și Corsica –

durerea de cap veșnică a Franței. Belgia deja este pe cale de divizare în două state – Valonia și Flamanda, care ar putea face o uniune cu Olanda.

Conform autorilor schimbări mari vor avea loc și în partea centrală a Europei (v. harta 2). Italia se va diviza în cel puțin trei părți: Liga Nordului, Italia de Sud și Sicilia. În Balcani ar putea să apară Albania Mare, care pe lângă anexarea Cosovo, vor anexa și zona de vest a Macedoniei, populată cu albanezi. Lărgirea esențială a hotarelor poate obține Ungaria, care în cazul unei conjuncturi politice favorabile, menționează autorii, poate să obțină o parte din Transilvania românească, nordul Banatului sârbesc. O soartă și mai vitregă în cazul unei conjuncturi politice nefavorabile s-ar putea s-o aștepte pe Polonia (a câta oară este divizată în ultimii 200 de ani!!!). Ea poate pierde Pomerania și Silezia, care vor fi încorporate Germaniei, iar în urma înțelegerii dintre Moscova și Berlin – de asemenea, teritoriile nord estice. În acest caz Rusia ar putea ceda regiunea Kaliningrad (evident în contul altor teritorii). La Ucraina de vest ar putea trece teritorii ale voievodatelor Subcarpatic și Lublin actuale. Lvovul împreună cu împrejurimile sale ar putea forma statul Galicia. Rusinii din

3 în partea de est a Europei Rusia, în cazul unei conjuncturi politice favorabile, va obține maxim profit teritorial: raionul Narva din componența Estoniei (săraca, puține teritorii are ca să mai rupă o bucată din minuscula Estonie!!!), Letonia de est cu centrul în Daugavpils, populate predominant cu ruși. Belarusia va dispărea.

Este un scenariu trist de tot. Să sperăm doar că nu se va realiza însă această „*drujbă*” a unor membri UE (dar și SUA) cu ursul rus nu va duce la nimic bun. Chiar și evenimentele actuale din România legate de suspendarea președintelui Băsescu conform unor surse credibile sunt provocate tot de Moscova (și chiar SUA).

44

PROVINCIALISMUL CLASEI POLITICE BASARABENE

Dihonia, care a intrat în cei trei lideri de partid - componente ale Alianței de Integrare Europeană, a ajuns la apogeu. Marele pericol care ne paște pe toți este destrămarea Alianței de guvernare. Cel mai mare păcat al acestei Alianțe va fi dacă nu vor face tot posibilul să se mențină împreună încă vre-un an-doi, timp în care ar putea duce până la capăt atât de bine începutele reforme. Începute atât de bine, încât chiar și partenerii europeni au crezut în capacitatea acestei guvernări de a face primii pași spre integrarea europeană reală. Nu știu dacă cei trei lideri ai AIE își dau bine seama de pericolul, la care este supusă tânăra democrație basarabească și orientarea sa proeuropeană. Nici mai înainte nu era bine în Alianță. Prea diferite, prea eterogene sunt componentele AIE. Dar am avut la momentul formării AIE2 o altă soluție? Da, am avut, dar una foarte proastă - de formare a unei alianțe de stânga între PCRM și PD. Dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, nici nu ar fi fost începute aceste reforme proeuropene. Partenerii străini ne-ar fi întors pentru totdeauna spatele, lăsându- ne să ne bălăcim în mizeria asiatică încă zeci de ani înainte. De aceea, unica variantă, unica oportunitate, cerută și de mase în Piața Marii Adunări Naționale pe 28 noiembrie 2010, a fost crearea unei alianțe din cele trei componente: PLDM, PD și PL.

De ce astăzi s-a ajuns atât de departe în relațiile dintre cei trei? Ce, atunci la momentul formării Alianței, nu se știa cine e Plahotniuc, care mai ieri fusese partener de business al lui Oleg Voronin, iar astăzi se află în vârful politicii basarabene? Cine era Marian Lupu, proaspăt ieșit din cloaca comunistă? S-a știut prea bine și totuși au făcut acest pas, cel mai rezonabil în acel moment (au demonstrat-o și acești doi ani de guvernare, care, cu toate defectele ei, a asigurat o mișcare înainte spre integrarea europeană). Dar până la urmă au căzut în mrejele

provincialismului basarabean. „Am vrut să fie cât mai bine, dar s-a reușit ca întotdeauna”, spunea în cunoștință de cauză un fost prim-ministru rus. Îi vezi și auzi seară de seară la televizor sfădindu-se ca mahalagiii. Iartă-i, Doamne, că nu știu ce fac, că dacă ar ști, nu ar face ceea ce fac. Le-a întunecat cornoratul mințile.

Alianța este adusă de cei trei la marginea prăpastiei. Încă un pas nechibzuit și Alianța se prăbușește în abis. Opriți-vă, oameni buni! Costul acestei dihonii dintre voi va fi prea mare. Se va pierde o șansă atât de bună, atât de reală de apropiere de Uniunea Europeană, atât de jinduită de marea majoritate a populației (a alegătorilor voștri, domnilor „*slugi ale poporului*”!!!) și să fie ratată atât de prosteste este în afara rațiunii umane. Atunci să ne întrebăm cu ce gândesc cei trei? Nici cumpătatul președinte Nicolae Timofti nu-i poate ogoi. Să nu înțeleagă ei că oricare altă variantă decât păstrarea Alianței este mortală pentru cursul proerupean ales. Toată lumea înțelege problemele dintre componentele Alianței, în special, dintre Vlad Filat și Vlad Plahotniuc. Este clar pentru toți că acest cardinal din umbră, Plahotniuc, a întrecut orice măsură, în special, după cazul de la vânătoria din Pădurea Domnească. Este sub orice nivel al bunului-simț comportamentul lui. Intrând în politică pe ușa din dos, accidental, datorită banilor săi, oprește-te, omule, în aviditatea economică și politica ce te macină și vei avea doar de câștigat. Fă ceva bun pentru această așchie de popor acum în această situație critică.

Ce ar trebui să facem noi, cei care v-am mandatat să croiți această pârtie prin nămeții siberieni spre Uniunea Europeană? Ar trebui oare să organizăm o nouă Adunare Națională și să vă obligăm să vă exercitați funcțiile așa cum v-au cerut alegătorii? Oare nu este clar pentru voi, că în cazul destrămării Alianței, toți trei veți fi taxați de electorat fie prin votarea altor „*șipălăi proeropeni*”, dar fără esență, fie prin absenteism major la alegeri. În ambele cazuri la putere revin cei care așteaptă

pasivi, savurând plăcerea de spectatori ai acestui război fratricid dintre voi, din când în când mai aruncând câte un vreasă în foc să nu se stingă. Nu Vă jucați cu focul. Pentru această trădare a așteptărilor electoratului proeuropean veți fi aruncați la groapa de gunoi politic, unde a fost aruncat I Roșca, atotputernic ca și voi acum vreo cinci ani. În timp ce cei trei lideri se mănâncă între, ei așa-zisa „*opozitie constructivă*”, – gruparea lui Dodon, nu stă cu mâinile în sân. Scopul lor major declarat de a distruge Alianța este pe cale de a se realiza. Dodon și Greceanyî sunt plecați la Moscova. S-au dus cu poclon pentru a primi sfaturi de la „*stăpân*” cum să exploateze mai bine pentru ei (nu și pentru această așchie de popor, pentru care cea mai mare belea pe capul lui este guvernarea proastă) conflictul dintre cei trei. Dar și opoziția distructivă – comuniștii – va folosi la maximum această situație foarte favorabilă pentru ea. Și voi ce faceți, domnilor lideri ai AIE? Și noi ce facem, domnilor privitori ai acestui spectacol al absurdului cu trei actori?

Literatura și Arta, nr. 5, 31 ianuarie 2013

TREZIREA MONSTRULUI. CINE E VINO VATUL?

„Voronin vede-n vis doar demonstrații:/
Trec cete zângănind în piața mare,
Ai săi – cu pieptul numai decorații, /
Ai lor – cu lanțuri grele la picioare.”

(T. Popovici. Tărăboi în țara lui Voronin)

În primul rând - cei trei lideri ai Alianței. De situația în care am ajuns sunt de vină, în primul rând, liderii Alianței. Rânza moldovenească, ranchiuna, miopia politică ne-a adus în această situație, i-a adus pe ei în situația să suporte batjocurile lui Voronin și Roșca, ale băiețandrilor lor obraznici Mușuk, Petrenko, Reșetnikov, Sârbu ș.a. Chiar și în această situație critică se creează impresia că cei trei încă nu au conștientizat gravitatea situației. Nu vedeți cum Roșca și Voronin clatină din răspuneri corabia naufragiată a Alianței, iar cei trei lideri se comportă de parcă nu se întâmplă nimic? Această guvernare liberal-democrată, în care am investit atâtea speranțe, actualmente este atacată de coaliția monstruoasă renăscută voroșchistă, de clasa politică extraparlamentară, este lipsită de sprijinul acelor care au susținut-o în alegeri. Nu vedeți cum strategii pcrm cu CC-ul lor și I. Roșca cu CACADu-ul lui și-au împărțit frățeste timpul organizării manifestațiilor de stradă: sâmbătă – Voronin cu Tkaciuk, iar duminică – I. Roșca. Numai organizatorii aparent sunt diferiți, umplutura este însă aceeași. Drept argument, la mitingul de duminică (29.01.2012) al lui I. Roșca, unul dintre aplaudacii săi din piață țipa rusește în camera de luat vederi: „*Moldova eto russkaia strana!*” („Moldova e o țară rusească!”). tactică bolșevică. Asta se face pentru a crea impresia unor proteste în masă. Dacă ar protesta împreună, s-ar vedea că nu sunt chiar așa de mulți susținători. I-am văzut la manifestațiile de stradă organizate deja de ambii monștri sau unul și același, dar cu mai multe capete. Sâmbăta, Piața Marii Adunări Naționale (locul celor mai importante

evenimente ale deșteptării noastre naționale) este spurcată de adepții comuniștilor, iar duminica – tot de ei, chiar dacă unii se mai consideră creștin-democrați. Este ceva pur basarabenesc în toată făcătura aceasta: „creștinii” și antihriștii adunați într-o barcă. Acest sfânt loc pentru noi toți riscă să devină „piața

**Мы не грубияны чтобы их на улице расстреливать,
у нас более тонкие чувства**

marii adunături antinaționale”. Și noi, cei cu simțire românească – jurnaliști, politologi, politicieni, pur și simplu, oameni de bună-credință, asistăm pasivi la această blasfemie.

Asistăm pasivi la manifestațiile de stradă concertate ale pcrm și ale lui Roșca (nu mai spun ppcd, fiindcă el nu există), dar unde sunt manifestațiile societății civile în sprijinul Alianței? Să nu observe liderii Alianței că pierd tot mai mult din sprijinul societății civile? De unde atâta miopie politică? Nu i-a ajuns mintea să împartă această putere între ei, o vor ceda prostește comuniștilor (având 59 de mandate – o majoritate destul de confortabilă), care vor ști cum să o împartă. Voronin va ști cum să-l răsplătească pe aliatul său de „peste

două decenii”, Iu. Roșca. Iar noi, cei care i-am ales, ce ne facem? Vom sta liniștiți pe la casele noastre, nepăsători față de soarta acestei așchii de popor sărăcită și prost guvernată?

Într-un moment de sinceritate, invitatul unei emisiuni a jurnalistului A. Golea „*Otkrâtaya studia*” din 01.02.2012, N. Andronic, s-a exprimat într-un fel că „...*în situația de astăzi, chiar dacă vor fi alegeri anticipate, situația nu se va schimba cardinal. Tot cele patru partide vor accede în parlament, având loc doar o redistribuire a numărului de locuri în parlament* (pericolul cel mare este că această redistribuire ar putea fi în favoarea pcrn – n.n.). *Partidele extraparlamentare* (chiar și al său – n.n.) *nu au nicio șansă să accedă în parlament*”. Și atunci ce scop urmărește revoluționarul Roșca? Este clar, readucerea comuniștilor la putere, așa cum a făcut în 2001 și în 2005, pentru a se căpătui cu vreun fotoliu calduț.

O mare parte de vină pentru situația creată, trezirea acestui monstru, o poartă însă presa, această presă devenită liberă tocmai grație venirii la putere a Alianței, tot ea fiind cea care o sapă la rădăcini, o sapă adânc și insistent, o clatină puternic, punând umărul la compromiterea ei, postându-se, de fapt, involuntar (dar poate nu!) în susținătorii acestei adunături voroșchiste. Nu sunt adept al interzicerii criticii la adresa guvernării liberal-democrate, care, într-adevăr, merită să fie criticată pentru proasta guvernare, dar acest lucru trebuie făcut mai responsabil, mai profesionist (priveam cu greață deunăzi un exemplu de așa-numit „*profesionalism jurnalicesc*”: la Moldova I în emisiunea „*Moldova în direct*”, unde duduia moderatoarele îl tot provoca pe invitatul ei, ministrul de Externe, Iurie Leancă, întrebându-l când își va da demisia pentru faptul că încă nu putem călători în Europa fără vize (de parcă vina ar fi numai a lui). De asemenea, având un salariu de 7500 de lei, cum a putut să-și cumpere o mașină de 6500 de euro (ca să vezi ce sumă! Când alde Dodon, Roșca, Voronin ș.a. își cumpără

mașini pe sute de mii de euro, acești jurnaliști „onești” tac). Onest din fire cum îl știm (este poate unul dintre puținii miniștri aflat la locul lui), a fost nevoit să recunoască faptul că multiplele vizite în străinătate i-au permis să facă economii pe diurne. Acum moș Ion îi vede pe toți aflați într-o barcă: Voronin, Roșca, Tkaciuk, politologi, jurnaliști, politicieni extraparlamentari ș.m.a. Acesta nu poate face deosebirea între ei. Toți declară că Alianța, care are o susținere de cca 60% în Parlament, a uzurpat puterea (dar tocmai aceasta a făcut Voronin timp de 8 ani de zile, el fiind, de fapt, și președinte al Republicii, și președinte de Parlament, și prim-ministru, și putere judecătorească, aducându-și sub el întreaga presă).

Priveam mai ieri o emisiune cu A. Godea la TV7, avându-i protagoniști pe I. Dodon, I. Roșca, E. Mușuc și N. Andronic. Obrăznicia acestor pionierași, Mușuc și Roșca, nu avea margini. Ei erau cei mai mari împilatori ai Alianței. Dându-și importanță într-un moment de sinceritate, Roșca a declarat că „...atât timp cât eram cuminte, toate televiziunile mă invitau la emisiuni, cerându-mi sfatul (ca să vezi ce important politician se crede – n.n.). Acum, când am trecut la acțiuni, televiziunile nu mă mai invită”. Iată, domnilor/ doamnelor jurnaliști, ce monstru ați trezit din somnul cel de moarte. Cel care a fost în vârful politicii aproape 20 de ani era pe cale de ducă din marea politică. „Maurul și-a făcut misiunea. Maurul poate să plece” – e o zicală care-l caracterizează plenar pe acest iuda basarabean. După ce a distrus cea mai importantă mișcare de eliberare națională - Frontul Popular, aducându-l în ultimul scrutin la 0,5% de încredere a electoratului (în comparație cu peste 50% în 1990), după ce a cedat conducerea acestei așchii de ppcd „tinerilor săi magnifici”, se pregătea omul de „odihna binemeritată”. A obosit revoluționarul. Nu este ușor să te afli permanent în copaci și pe baricade. Bravii noștri jurnaliști, în goană după senzații ieftine, l-au readus pe baricade. Simțind că e băgat în seamă, dându-și importanță, Roșca a revenit pe baricade, de astă dată nu împotriva comuniștilor, cum se

prezenta fals anterior, ci chiar alături de ei, cot la cot cu aceștia. Ambii (ppcd și pcrn sau invers) participă la un proces extrem de periculos. Pe fundalul nemulțumirilor față de guvernarea, într-adevăr, proastă a Alianței, al crizei politice care nu se mai termină, legată de nealegerea președintelui, provocată tot de Alianță, prin provocările regizate în mai toate raioanele Republicii ei au deschis cutia Pandorei, situație care nu se știe cum va evolua. Acțiunea huliganică a veșnicului pionieraș Mușuc la Guvern, în data de 1 februarie, a lui Petrenko, Sârbu, Reșetnikov la Procuratura Generală, a altor comsomoliști și comuniști la Ministerul Agriculturii fac parte din acest lanț de provocări. De fapt, dl Filat culege roadele politicii sale mioape, promovate în sânul Alianței. Mulți dintre acești provocatori cu pufușor pe botișor ar fi stat acum foarte liniștiți, cuminiți, dacă între cei trei ar fi fost înțelegere. Ca un profet, Voronin, încă la începuturile Alianței, declarase că „*acești băiețași*” nu vor putea guverna, nu se vor înțelege. Filat, care avea rolul de lider în această Alianță grație numărului mare de mandate pentru PLDM, trebuia să fie la înălțime, să îndreptățească marea încredere acordată de electorat. Ranchiuna și rânza moldovenească ne-a adus pe toți în această situație. Dar nici acum, în al doisprezecelea ceas, nu se observă o schimbare în bine a relațiilor dintre cei trei. Prin comportamentul lor, ei chiar vor să ducă la căderea Alianței, în care și noi, și partenerii noștri europeni am investit atâtea speranțe. Le lipsește totalmente flexibilitatea. Este și cazul referendumului, care încă nu a fost inițiat oficial, însă câte discuții în jurul lui s-au generat. Dacă opunerea față de acest referendum, nu numai a opoziției comuniste, ci și a unei bune părți a clasei politice extraparlamentare, este atât de mare, de ce cei trei nu s-ar mobiliza la maximum (folosind și situația ambiguă a grupului Dodon) și nu ar susține alegerea unui candidat din afara lor în acest tur doi. Până și Dodon a înțeles ce pericol major pentru Republica Moldova (dar și pentru viitorul partidului său

socialist, care se află încă în fașă) prezintă acțiunile revoluționarilor Tkaciuk și Roșca.

Obraznic din fire, considerând că nu i s-a acordat atenția și timpul cuvenit la acea emisiune, Roșca a părăsit demonstrativ emisiunea, aruncând microfonul, comportându-se ca un huligan, cum a mai procedat și excentricul Klimenko alte dăți. El nu părăsește emisiunile adoratoarei sale Natalia Moraru de la Publika TV, cele de la NIT, de la postul său EuTV, unde este menajat, corcolit, băgat în seamă. Obrăznicia acestui personaj sinistru nu are margini. Manipulând fariseic faptul că comuniștii în 2005 au cedat majoritatea în comisia electorală opoziției, el „cere” (mare ștuțer – n.n.) dizolvarea CEC-ului, dizolvarea Curții Constituționale. Ce fel de opoziție a reprezentat ppcd dacă el s-a aflat la guvernare cu pcrm, Roșca ocupând în toți cei patru ani funcția de vicepreședinte, iar la un moment dat chiar funcția a doua din Guvern – prim-vicepremier responsabil de structurile de forță? De aceea, această comisie, „condusă de opoziție”, a acceptat marile falsuri electorale din 5 aprilie în favoarea guvernării comuniste. Dacă n-ar fi fost revolta tinerei generații de la 6-7 aprilie 2009, CEC-ul de atunci (al opoziției, cum declară Roșca!!!), și astăzi l-am fi avut în frunte pe „marele apărător” al Constituției V. Voronin în funcția de președinte al Parlamentului și, prin cumul, președinte al Republicii, prim-ministru cu puterea judecătorească și presa sub el. Acest pericol ne paște acum, în această situație extrem de dificilă. Participând involuntar (alături de toată această strânsură opoziționistă) la clătinarea corabiei Alianței, riscăm să-l readucem pe Voronin cu clanul său flămânzit timp de aproape trei ani de neaflare la „kormușkā” la puterea mult jinduită. Și atunci jale și amar va fi. Numai pene vor zbura din noi toți, în special, din țănoșii cocoși politologi și jurnaliști. Fiți atenți: Voronin este mult mai hotărât decât cei trei lideri ai Alianței și va ști cum să folosească puterea.

Literatura și Arta, nr. 6, 9 februarie 2012.

PREȘEDINTELE A FOST ALES. CE FACEM MAI DEPARTE?

*„Opoziția-n debut /Sprijină guvernul-n fine,
Cu sloganul cunoscut: Rău ar fi să fie bine”
(Constantin Tone)*

Sciam ceva timp în urmă că se caută un președinte. În sfârșit, după 717 zile de căutări, de analize pe bază de „principii și valori”, de verificări la „testul de statalitate”,

președintele a fost ales în persoana domnului Nicolae Timofti, mulți ani președinte al Consiliului Superior al Magistraturii. Pentru toată lumea trează la minte ziua de 16 martie a fost una luminoasă fiindcă, în fine, după atâta timp a fost ales președintele.

Comuniștii însă o consideră zi neagră în calendar. Sunt cam duși cu pluta dacă gândesc astfel.

Speranțele investite în președinte sunt foarte mari. Îmi dau bine seama că alegerea președintelui nu va rezolva toate problemele acumulate pe parcursul a opt ani de guvernare comunistă și a peste doi ani de pseudoguvernare democratică. Ceea ce însă este clar e că după aproape trei ani de interminabilă campanie electorală e timpul să ne apucăm de lucru. Numai derbedeilor comuniști nu le este a lucra. În stilul idolilor lor Lenin și Troțki, ei vor revoluții permanente.

Cum poți rezolva stringentele probleme cu care se confruntă societatea, în primul rând sărăcia, aflându-ne tot timpul pe baricade? Deja a treia lună în fiecare sâmbătă (Voronin și Tkaciuk) și duminică (I. Roșca și V. Plugaru) (ultimii doi au renunțat să mai „mitingheze” atunci când lumea a încetat să le mai asculte balivernele și să vină să înghețe în piață. De la

tribună I. Roșca cel cu mâinile curate (dar ceea ce a „agonisit” până acum – televiziuni, tipografii, imobile le-a făcut în sudoarea frunții sau i-au venit de la Domnul???) și V. Plugaru (după care acum umblă zeci de oameni amăgiți și furați de el) îi înfierau în fiecare duminică pe „hoții de la guvernare”. Curat murdar, cum ar spune clasicul. Nu cred că a mai rămas cineva care în mod onest, fără „enteresuri”, mai crede balivernelor acestor ratați, acestor hoituri politice. Sincer, mi-i jale de acei tineri „magnifici” ai lui Roșca (de altfel, bine pregătiți), care ar putea pune umărul la scoaterea acestui car înglodat în nămol, nu să-i pună bombe. De ce însă televiziunile noastre libere, pentru apariția cărora am luptat atât de mult, îi bagă atât de mult în seamă? N-ați privit la acest controversat post Publika TV în seara de 15 martie din ajunul alegerii președintelui cum I. Roșca cu spumă la gură s-a năpustit asupra generalilor Hămuraru, Petrică, Troenco (asta, așa, în loc de mulțumire pentru faptul că acești combatanți au apărut integritatea statului, al cărui „patriot” fervent a devenit în ultimul timp), pentru faptul că au decis (în calitate de cetățeni, cum o face și el în fiecare duminică) să organizeze și ei o manifestare de susținere a alegerii președintelui. Își dădeau bine seama Voronin, Tkaciuk și Roșca că aceasta le strică toate planurile. Iar planurile lor erau de a strânge din toate colțurile Republicii acea adunătură numită „congresul civic” până la orele 14.00 în Piața Marii Adunări Naționale, iar apoi să-i aducă în fața Parlamentului pentru a-i intimida pe parlamentarii care vroiau să voteze președintele.

Mobilizarea însă a combatanților de către generalii Catană, Hămuraru, Petrică, a mulți combatanți inimoși de pe platourile Coșnița, Cocieri ș.a., care ne-au apărut în războiul Rusiei împotriva Republicii Moldova în 1992, le-a stricat toate planurile. Pentru acest lucru merită toată stima. Din păcate, „Patria își aduce aminte de ostași numai atunci când are nevoie de ei, apoi uită de ei”.

În fața Parlamentului oamenii se bucurau sincer de alegerea, în sfârșit, a președintelui (cum ar face orice om sănătos la cap), iar în Piața Marii Adunări Naționale istericii Voronin, Cioban, niște țate bolșevice declarau această zi drept zi neagră în istoria „iubitei lor țărișoare”, pe care însă o scosese la mezin în anii '90.

Voi aduce un caz ieșit din comun, care poate fi o simplă coincidență cu această problemă, dar care trebuie să ne pună în gardă. Pe data de 15 martie, pe la orele 17.00, mă întorceam de la omagierea maestrului Eugen Doga, care a avut loc în sala de festivități a bibliotecii Academiei de Științe din Telecentru, spre sectorul Râșcani, urcând în microbuzul nr. 10. Eram sub impresiile frumoase ale acestui minunat eveniment, când peste puțin timp microbuzul este oprit și în salon a intrat un tânăr cu un copil de aproximativ un an în brațe și cu soția. Nici nu a intrat bine în salon, că a început să se răstească la șoferul microbuzului cu înjurături rusești (de care suntem sătui, auzindu-le permanent în locuri publice), învinuindu-l că a așteptat mult în stație, iar microbuzele nu se opreau (lucru greu de imaginat, când știm cum șoferii de microbuze opresc oriunde și oricând, atunci când nu sunt pline, pentru a lua pasageri). La observația mea de a înceta cu înjurăturile, că nu se află la piață, el m-a apostrofat să-mi citesc ziarul și să nu mă amestec. Derbedeul nu se liniștea. „*Muly, vas malo uspokoi li v 92-om godu? (Boilor, se vede că nu v-a fost de învățătură anul '92!)*”, a continuat acest potlogar sosit de la Tiraspol (am aflat din discursurile lui ulterioare). Un domn a încercat să-l liniștească, adresându-i-se în limba rusă. „*De ce nu vorbiți cu el în limba română?*” (am observat că derbedeul înțelegea româna) m-am adresat către domnul respectiv. „*Vidite, on je rumân. Ezjai v svoyu Rumyniyu*”, a reacționat prompt potlogarul. Iar domnului respectiv, pentru a-i „mulțumi” (în curat stil rusec) pentru faptul că a vorbit cu el în „omeneasca lui limbă” – rusește – i-a spus: „*Naucites' govorit' po-russki... Molcite, ot*

vas voneaet... My svoego prezidenta vybrali, a vy (debililor – n.n) net. (*Învățați să vorbiți rusește...Și închideți-vă gura. Că pute...Noi ne-am ales președintele, iar voi nu (era informat bine potlogarul-n.n.)*)). Vă imaginați această situație ziua în amiaza mare, chiar în centrul Chișinăului? O singură doamnă a încercat timid să intervină, restul au înghițit gălușca. Se vedea că printre pasageri erau și ruși, care însă ar fi putut interveni pentru a-i potoli elanul conaționalului derbedeu, dar nu au făcut-o. Împreună cu „*velikorusul tiraspolean*” savurau plăcerea umilirii noastre. „*Acum îi înțelegeți pe bieții noștri conaționali de la Tiraspol și din alte orașe din stânga Nistrului câte au de îndurat de la astfel de potlogari velikoruși*”, m-am gândit eu, adresându-mă mai mult pasagerilor. „*Uviju na doroge, zadavliu (dacă îmi mai ieși în cale, te strivesc)*”, a încheiat spectacolul derbedeul (eu îi devenisem dușmanul nr. 1)), trântind cu putere ușa microbuzului, demonstrând astfel cine este adevăratul stăpân în acest colț de țară. Poate ar fi fost luate alte măsuri pentru a-l liniști, însă derbedeul era cu un copil mic. Involuntar, am făcut o paralelă cu ceea ce putea să se întâmple a doua zi în timpul alegerii președintelui, dacă potlogari de aceștia ar fi participat (dar la sigur că au participat) la mitingul comuniștilor.

În final, sper că reformele economice, frânate până acum de această interminabilă campanie electorală, vor fi relansate. Sper, colaborarea reală a guvernelor de la București și Chișinău, care a demarat recent într-o fază nouă, se va întări și va conduce la pregătirea reală pentru aderarea la Uniunea Europeană prin dezvoltarea infrastructurii (un bun exemplu este apariția celor două trenuri moderne „*Iași-Ungheni*”, comparativ cu vagoanele trenurilor noastre care, în opinia călătorilor, sunt adevărate WC-uri ș.a.), accesarea unor fonduri nerambursabile pentru dezvoltarea instituțiilor de menire socială ș.m.a. Este numai un început.

Sper că și unii stimați analiști politici, prea activi (cu excepția dlui Anatol Țăranu) în demolarea Alianței (culmea, tocmai AIE-1 și 2 le-au dat această posibilitate de a-și expune liber opiniile. Cine dintre ei mai avea posibilitatea să apară odinioară la televiziunile controlate de Voronin, cu excepția ProTV?), în ostracizarea candidaturilor la președinție, fapt ce le-a făcut pe unele personalități notorii, care meritau pe deplin această funcție supremă în stat (am fi avut strictă nevoie în această situație de un Vaclav Havel în frunte), să refuze să participe în acest concurs, vor înceta acest stil păgubos, vor pune și ei umărul la urnirea carului din loc, care s-a prea înglodat. Nu continuați să vă comportați ca șoferul de troleibuz din bancul ce urmează: *„Un șofer de troleibuz privea prin retrovizor cum o bătrânică alerga să reușească să prindă troleibuzul. „Va reuși sau nu va reuși”, se gândea șoferul. În momentul când bătrânică a ajuns, în sfârșit, la ușa troleibuzului, șoferul a închis ușa. „N-a reușit”, a constatat cu regret șoferul”*.

Literatura și Arta, nr. 12, 22 martie 2012

INTRIGILE CARDINALULUI DIN UMBRĂ

„Ne simțim umiliți pentru că alții ne hotărăsc soarta.”

Zilele trecute s-au împlinit trei ani de la evenimentele din 7 aprilie 2009. Și astăzi, după trei ani, situația în jurul acestor evenimente rămâne tot atât de nebuloasă ca și cu trei ani în urmă. A fost tot interesul organizatorilor provocărilor de a nu permite elucidarea adevărului. De aceea, timp de trei ani cei cu musca pe căciulă au făcut tot posibilul ca noua guvernare să nu aibă timp pentru aceasta. Michiduță și-a băgat coada între cei trei lideri ai Alianței, aducând-o la un moment dat foarte aproape de destrămare – visul de aur al revanșarzilor pcr. Ei sunt cei care timp de trei ani au zădărnicit alegerea președintelui Republicii, au generat trei runde de alegeri anticipate, sărăcind vistieria statului cu peste 100 mln de lei (nemaivorbind de multe milioane de lei cât au costat distrugerile celor două clădiri – a Președinției și Parlamentului –, coordonate de guvernarea comunistă de atunci. Mai țineți minte declarația președintelui de atunci, V. Voronin: *„Le-am dat președinția și parlamentul pentru o zi...”*? Atunci când acești bani ar fi putut fi utilizați la majorarea pensiilor, la plata indemnizațiilor pentru categoriile defavorizate. Dar ce le pasă acestor așa-numiți *„apărători ai intereselor clasei muncitoare”*, milionarilor din pcr, de soarta celor *„mai triști ca noi”*. Văzând că situația le scapă din mâini, au trecut la acțiuni antistatale: bande roșii în frunte cu câte un deputățel dădeau buzna la ședințele comisiilor parlamentare, în clădirea Guvernului, a Procuraturii Generale. Procedând ca și mentorii lor ideologici, au mers *„în popor, revoluționând masele”*, chemându-le la nesupunere (este o acțiune anticonstituțională, antistatală, pasibilă pentru tragerea la răspundere). Când a devenit clar că președintele poate fi ales, au organizat manifestările săptămânale din Piața Marii Adunări Naționale, susținuți fiind de aliatul lor de nădejde, *„adevăratul bărbat”*

Iurie Roșca, care aducea în piață (plătite de cineva) mase rusofone și elemente naționale declasate și rătăcite.

În spatele tuturor evenimentelor din 7 aprilie (dar și de apoi) se află acest cardinal negru, rămas unic sfătuitor al lui V. Voronin, revoluționarul de profesie Mark Tkaciuk, un fel de Che Guevara (unul dintre cei mai mari teroriști ai secolului XX) al Basarabiei. După apariția pe 7 aprilie 2012 (chiar în ziua când se împlineau doi ani de la tragicele evenimente) pe internet a filmului „Operațiunea din 7 aprilie” mai multe lucruri au devenit mult mai clare. Ceea ce era foarte clar este faptul că o astfel de acțiune cu un deznodământ tragic nu putea avea loc fără implicarea puterii, a atotputernicului V. Voronin, care ținea totul „sub el” (Președinție, Guvern, Parlament, SIS, Procuratură etc.). El, fiind președinte al Republicii în acele zile, comandant suprem al forțelor armate, putea să protejeze clădirile statului de vandalizare, așa cum a făcut-o în repetate rânduri. De data aceasta n-a făcut-o. De ce? Fiindcă se pusese la cale o mare provocare, menită să paralizeze pe timp îndelungat opoziția și să-i deschidă „tăticului” calea spre al treilea mandat de președinte în situația „când viitorul țării era pus în pericol”. Acesta era planul urzit de cardinalul din umbră M. Tkaciuk. Provocările au fost pregătite din timp și puse în aplicare pe 7 aprilie, fiind prevăzute revoltele legate de falsificarea alegerilor. Metodele folosite de M. Tkaciuk nu sunt noi. Ele au fost folosite de ohranka țaristă pentru controlarea elementelor teroriste și revoluționare. De menționat că provocările din 6-7 aprilie 2009 coincid cu cele din 6-7 aprilie 1903, când organizația „Sutele negre”, fondată de ohranka țaristă în frunte cu „moldovanul” P.A. Krușevan (care se considera „adevărat rus”. Astăzi îl avem pe Mihail Garbuz, adevărat moldovean la „Patri(h)oșii Moldovei” – n.n.), au organizat la Chișinău pogromul evreiesc, care s-a soldat cu 42 de morți (între care 38 de evrei) și devastarea a 1350 de clădiri (apr. 1/3 din numărul total).

Ei bine, să încercăm să derulăm puțin filmul respectiv pentru a prezenta rolul nefast al acestui „cardinal din umbră”, M. Tkaciuk, pentru destinul acestui colț de țară supus prea multor încercări, în special, din partea străinilor (de menționat un alt confrate de-al său de odinioară, Pavel Tkacenko (născut Iakov), care la 1924 împreună cu Grigori Kotovski, Solomon

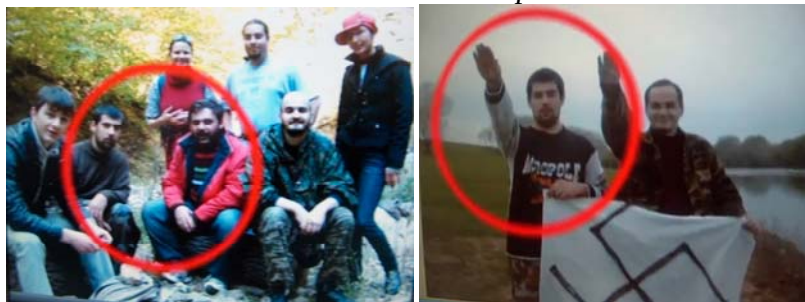
Timov și alți comuniști basarabeni și români (toți ca unul români!!!) au trimis Comitetului Central al PB(K) al urss o cerere de formare a rassm). Scopul provocărilor de la 7 aprilie 2009, coordonate de M. Tkaciuk, era compromiterea pe termen lung a opoziției și a tinerilor. Grupul de lucru includea: Gh. Papuc, ministru de interne; A. Reșetnikov, director SIS; V. Gurbulea, procuror general; Iurie Roșca, viceprim-ministru, K. Stariș; lider de opinie, care se supunea, în exclusivitate, ex-consilierului prezidențial M. Tkaciuk, coordonați de președintele de atunci, V. Voronin. Acest grup conlucra în strânsă legătură cu grupul de tehnologi ruși format din portalul

www.litprom.ru, condus de cunoscutul deja Eduard Baghirov (este prezent în fotografie alături de grupul format de el sub pseudonimul SFINKS), care se aflau sub acoperirea organelor secrete rusești. Iată ce a declarat E. Baghirov la postul de radio rusesc City-FM: „...Am fost în Gruzia, Kirghizia în timpul

revoluțiilor oranj, iar la cea din Moldova chiar am participat. Sunt mândru de aceasta. Nu pot spune multe, însă confirm că am participat la schimbarea puterii în Moldova...Am dedicat acestui lucru mai mult de un an...Personal nu am participat la distrugeri, ci la organizare. Băieții noștri lucrau. Acolo era vorba de o acțiune de forță organizată de fostul președinte

Voronin”. Baghirov și echipa sa au acționat prin intermediul unor rețele de socializare, cum ar fi „Odnoklassniki” ș.a. La desemnarea lui Baghirov drept lider al grupului pentru Republica Moldova a participat în mod direct Vladislav Surkov, politician apropiat din anturajul lui Putin, cunoscut ca aflându-se în spatele organizației de tineret ruse proputiniste. Baghirov a fost „parașutat” în Republica Moldova încă în 2008, în urma unor întâlniri ale lui M. Tkaciuk cu Vl. Surkov. „Operațiunea mi-a fost comandată nu din Rusia, ci de aici, de Tkaciuk”, declară Baghirov. Pentru „muncă” urma să primească suma de 500 de mii de dolari SUA. „Deoarece banii nu i-au fost eliberați integral, a hotărât să-l denunțe pe Tkaciuk”, constată autorii filmului. M. Tkaciuk a organizat aceste provocări din timp. În opiniile autorilor filmului, însoțite cu dovezi incontestabile, M. Tkaciuk este autorul înființării unor organizații extremiste controlate: „Mișcare național-creștină”, „Noua dreaptă” ș.a. Îl observați foarte clar în compania unor tineri în fotografia alăturată (stânga) și a celor doi tineri într-o manifestare a „Noii Drepte”.

Un alt provocator, pe nume Roman Zotea, adus de la Tiraspol, s-a dovedit a fi rudă cu A. Reșetnicov. Ion Galațchi, eroul zilei de 7 aprilie, care a arborat tricolorul românesc pe clădirile Președinției și Parlamentului, este fiul unui ofițer de poliție în rezervă. Renat Hairulin, cu pseudonimul RENCON, care a făcut parte din grupul Baghirov, precum și rusul Igor Pekarski sunt participanți activi la vandalizarea celor două

clădiri (v. foto, stânga). Observați și tipul din foto (dreapta) ce mutră tipic moldovenească are!!! Adevărat pui de dac.

De menționat că, ori de câte ori sosea la Chișinău, Baghirov era adăpostit de Natalia Morari, jurnalist la publicația moscovită New Times. Acesteia i-a revenit rolul de a organiza și a mobiliza tineretul. Fiind o persoană absolut necunoscută, serviciile rusești îi creează o legendă, organizând scenariul interdicției acesteia în Federația Rusă. Scenariul cu aprinderea lumânărilor în seara de 6 aprilie, care avea rolul de a pregăti tineretul pentru a doua zi, a fost organizat de N. Morari, Artur Gurău, fiul consilierului din partea pcrm în Consiliul Municipal din Chișinău, și Elena Zgardan, aflată în relații apropiate cu Dm. Soin, liderul organizației „Prorîv” din Tiraspol (de menționat că atât Soin, cât și N. Morari sunt absolvenți ai unei instituții de învățământ superior din Moscova). Acțiunile provocatoare ale acestei duduie în evenimentele din 6-7 aprilie sunt foarte bine prezentate în film. De altfel, ea însăși s-a scăpat cu vorba (într-adevăr, „pasărea pre limba ei pieră”) în emisiunea „Fabrika” de la „Publika TV din 15 martie 2011, confirmând complicitatea sa cu M. Tkaciuk la 7 aprilie 2009.

Și astăzi serviciile rusești își manipulează marionetele din Republica Moldova. Astfel, în 2012 Nataliei Morari i se retrage interdicția de intrare în Federația Rusă, imediat după care împreună cu M. Tkaciuk s-a deplasat la Moscova, fiind observați în holul administrației prezidențiale ruse (probabil, pentru a relua misiunea eșuată). De altfel, se observă cu ochiul

liber duplicitatea acestei duduie după stilul emisiunilor pe care le face la Publika TV, relațiile sale apropiate cu Iurie Roșca (a se vedea participarea ei la serbarea a 50 de ani ai lui Roșca).

Ne oprim aici. Argumente privind implicarea lui M. Tkaciuk în provocările din 7 aprilie 2009 sunt suficiente. Iar M. Tkaciuk o face pe nevinovatul. „*Bietul nici usturoi nu a mâncat, nici gura nu-i pute*”. Un îngeraș, ale cărui isprăvi ne-au costat, și continuă să ne coste, sute de milioane de lei. Nu l-ați auzit la ieșirea de la Procuratura Generală, unde a fost audiat în calitate de martor (să sperăm – deocamdată). Bietul este ca „*mielușelul blând hărțuit de haita de lupi liberal-democrați*”. „*Filmul a fost făcut la comanda Procuraturii... Nimic nu corespunde adevărului în acest film. Totul e trucat. Nu există dovezi directe*”, a răspuns în mod obraznic M. Tkaciuk jurnaliștilor (admițând într-un fel că există dovezi indirecte, dar se știe că anchetatorii profesioniști deseori emit hotărâri judecătorești argumentate și în baza unor dovezi indirecte. Numai să dorească organele abilitate. AIE2 trebuie să fie mult mai fermă fiindcă slăbiciunea ei este folosită de rechinii pcrm-ști).

În final putem evidenția unele dintre cele mai mari crime recente ale pcrm-ului, condus din umbră de „*cardinalul negru*” M. Tkaciuk, pasibile de tragere la răspundere penală:

- Vandalizarea celor două edificii însemne ale statului – Președinția și Parlamentul (în planul lor diabolic figura și clădirea Guvernului), soldate cu pierderi materiale de sute de milioane de lei (însuși Voronin afirmase că este vorba de peste 700 mln de lei). Cineva trebuie să răspundă pentru aruncarea în vânt a sute de milioane de lei din buzunarul nostru;

- Compromiterea încrederii populației în organele de forță (care nu au putut apăra cele două edificii!!!), în puterea de stat prin organizarea de către pcrm a unor manifestații prin întreaga republică, cu chemarea deschisă la nesupunere (este în stilul bolșevicilor lui Lenin);

- Organizarea actelor banditești ale „bandelor roșii” asupra Parlamentului, Guvernului, Procuraturii ș.a.;
- Provocarea unor acte de vandalism (a se vedea acțiunea satanică de vandalizare a Cimitirului de Onoare al Eroilor Români din or. Călărași, care, indiscutabil, a fost provocată de isteria antiromânească provocată de M. Tkaciuk și alți lideri pcrm). De asemenea, a se vedea pângărirea memoriei victimelor regimului comunist (victime ale bunicilor acestor derbedei) prin vandalizarea plăcii comemorative din Piața Marii Adunări Naționale.

Poporul trebuie să-și cunoască eroii, dar și criminalii.

Literatura și Arta, nr. 16, 19 aprilie 2012

NAȚIUNE, NU DORMI!!!

“Reacțiunea a prins iar limbă. Ca un strigoi în întuneric, ea stă la pândă, ascuțindu-și ghearele și așteptând momentul oportun pentru poftele ei antinaționale...Națiune, fii deșteaptă!(...) Și noi dormim, domnule!”

(I.L.Caragiale)

Aceste cuvinte au fost scrise cu circa 100 de ani în urmă, dar cât de actuale sunt. Pe parcursul acestei perioade zbuciumate, reacțiunea și-a satisfăcut în repetate rânduri „*poftele antinaționale*” în acest colț de țară aflat în calea tuturor relelor. Și astăzi, reacțiunea antinațională și-a „*ascuțit ghearele*”, fiind gata să le înfigă în inima Alianței. Deunăzi Iu. Roșca, un sinistru personaj în politica basarabeană, cu o „*bogată experiență de proteste*”, a inițiat un așa-numit „*Comitet pentru Apărarea Constituției și Democrației*” (ca să vezi ce mare apărător al Constituției s-a iscat, dar pe timpul când guverna împreună cu Voronin, cine a apărat Constituția, încălcată permanent de V. Voronin, care, fiind președinte „*de țară*”, preluase abuziv funcțiile de președinte de Parlament, prim-ministru și ale justiției). La acest CACaDu roșchist se alipește și Congresul Civic (CC) voroninist. Observați cum s-a mobilizat reacțiunea antinațională de la extrema stângă până la extrema dreaptă prin formarea acestor două mișcări: CC-ul lui Voronin și CACaDu-ul lui Roșca. Observați cum reînvie coaliția roș-oranj. „*La noi relațiile cu domnul Roșca, și personale, și partinice, au istoria lor de mai mulți ani, chiar de decenii deja, au trecut peste două decenii* (pasărea pre limba ei piere: să înțelegem că colaborarea lui Roșca cu Voronin are o istorie de peste două decenii, adică de până la venirea lui Roșca la cârma Frontului Popular – n.n.). *Comuniștii vor cere de la tribuna Parlamentului demisia Comisiei Electorale Centrale, Curții Constituționale, spicherului Marian Lupu, a Guvernului AIE și a întregii Alianțe*”, declară cu emfază V.Voronin (după

atâtea prostii făcute de AIE Voronin se vede iarăși pe cal alb, drept „*salvator al națiunii*”). Noul CACaDu al lui I. Roșca cere din stradă întocmai același lucru. Ce coincidență de scopuri sau de obiective. Revoluționarul de stradă I. Roșca și cu revoluționarul de cabinet M. Tkaciuk pun la cale un nou puci bolșevic. De fapt, nu este nimic nou în acțiunile lui Roșca.

Ei bine, acțiunile lui Roșca ar fi explicabile cunoscându-i natura. Nu mă miră nici declarațiile lui V. Stepaniuc, ale lui I. Dodon, care tot din aceeași barcă vin. Toți clatină din răspuțeri barca fragilă a guvernării liberal-democrate. Mă îngrijorează însă înregimentarea diferiților analiști politici și politicieni, a unor posturi de televiziune (în special, postul Publika TV, talk-show-urile Nataliei Moraru, provoroniniste și proroșchiste. Ați observat-o printre oaspeții de vază ai lui I. Roșca la serbarea semicentenarului său), care declară că nu susțin ideea AIE privind referendumul constituțional, pe care-l consideră un eșec. În general, o soluție mai bună, în opinia mea, ar fi o republică prezidențială sau semiprezidențială, așa cum a fost concepută de primul parlament, și referendumul ar trebui să prevadă anume aceste modificări în Constituție. Din păcate, acest tip de referendum nu poate fi organizat mai devreme de luna octombrie. În cazul Republicii Moldova, când în viitorul apropiat nu se prevede preluarea puterii de către o singură forță politică (cum a fost în cazul pcr) și în lipsa unei experiențe a coalițiilor parlamentare, este necesar ca măcar una din ramurile puterii să fie stabilă. Acesta ar putea fi președintele ales în mod direct. Într-un fel, îi înțeleg și consider corect că liderii AIE2 trebuie criticați pentru faptul că au ajuns la această situație, dar dacă luăm în răspăr orice inițiativă (de fapt, cam târzie) de redresare a situației, nu riscăm oare să ajungem în căruța voroșchistă și să contribuim la reîntronarea lor la putere? Să intrăm din nou în alegeri parlamentare, al căror rezultat este foarte previzibil? Pentru oricine este clar că pcr, dar și nou-născutul psrm al lui Dodon nu doresc alegerea președintelui

(ați văzut că nici Dodon nu l-a susținut pe O. Nantoi pentru alegerea în funcția de președinte). Ei doresc alegeri anticipate: comuniștii – pentru a-și lua revanșa pe fundalul situației actuale extrem de incerte, iar Dodon, fiind grăbit – pentru antrenarea partidului său în scrutin, gândind că o bună parte a susținătorilor comuniștilor îl va susține în alegeri.

Toată stima față de O. Nantoi, I. Boțan, A. Barbăroșie, V. Dolganiuc ș.a., dar acum ei dau apă la moara lui V. Voronin și I. Roșca, care întotdeauna a fost doar una singură., dând dovadă de unitate și înțelegere, spre deosebire de cei din Alianță. *„PPCD cu PCRM sau invers vor da în gât actuala guvernare. Dacă cineva crede că mă va intimida (noi, cei mai înainte născuți îl știm ce erou neînfricat este I. Roșca – n.n.) asociindu-mă cu PCRM, o va da în bară. Nimeni nu deține dreptul exclusiv asupra protestelor în Republica Moldova, vom protesta în paralel, concomitent”*, declară franc I. Roșca. Nu în paralel, domnule-tovarăș Iurie Ivanovici, ci chiar împreună cu ei. Lasă la o parte conspirația. Lucrul acesta îl recunoaște însuși V. Voronin. *„Partidul Comuniștilor va organiza proteste și se va alătura Comitetului pentru Apărarea Constituției, creat de politicianul Iurie Roșca”*. Ce să mai umblăm cu fofârlica. Cel care a luat mai puțin de 0,5% din voturi la alegerile parlamentare acum un an ne vorbește despre uzurparea puteri!!!!. Curat murdar. *„Codul penal prevede că acțiunile privind menținerea ilegală la putere se pedepsesc cu închisoare. Liderii AIE ar trebui să stea după gratii cel puțin 10 ani, pentru uzurparea puterii în stat. Aceștia nu vor fi trași însă la răspundere, deoarece instituțiile statului care dețin prerogativa de a constata actul de uzurpare nu o vor face. Și asta pentru că sunt subordonate actualei guvernări (dar pe timpul guvernării voroșchiste, cui îi erau subordonate toate cele patru puteri în stat? – n.n.)”*, continuă I. Roșca. Iată, domnilor liberal-democrați, care faceți politică cu mânuși albe, ce vă așteaptă dacă prin infantilismul vostru îi veți readuce la putere

pe Voronin și Roșca. Dacă revin la putere, la sigur o să-și ducă la îndeplinire amenințările, nu cum ați făcut voi. Dar oare acțiunile lui I. Roșca de însușire a avutului obștesc prin diferite mecanisme nu ar trebui pedepsite cu ani grei de închisoare? Câți ani ar fi trebuit să stea la închisoare milionarul I. Roșca, care s-a îmbogățit din politică? Dar trădarea, marea trădare a idealurilor naționale comisă de I. Roșca, prin care articol din Codul moral ar trebui să fie pedepsită? După atâtea trădări ale idealurilor naționale comise până acum (cred că este lider național, și nu numai la acest capitol), I. Roșca trebuia să fie aruncat irevocabil la groapa de gunoi a istoriei, să fie neglijat, ostrachizat, tras la răspundere penală pentru diferite coțcării economice. Dimpotrivă, a fost „*băgat în seamă*” permanent de la 2009 încoace de mai toate posturile de televiziune și „*consultat*” drept mare sfătuitor cu „*mare experiență politică*” (mai exact în ale trădării). Anul trecut, premierul V. Filat, D. Diacov și alți politicieni liberal-democrați l-au felicitat pe I. Roșca cu ocazia împlinirii a 50 de ani. Acum, în semn de recunoștință, I. Roșca amenință că va scoate tineretul în stradă pentru a doborî Alianța, pentru a-i da jos pe „*hoți, bandiți, nebuni*”, adică pe Filat, Lupu și Ghimpu. Într-adevăr „*Crimele nepedepsite nasc monștri*”, cum spune un vechi proverb latin.

Duminica trecută, 22 ianuarie, a doua zi după ziua morții celui mai mare satanist din Istorie, V. Lenin, „*creștin-democratul*” I. Roșca, alături de A. Plugaru, aflat mereu în ultimul timp la treuca comuniștilor de la NIT, ș.a. a organizat primul protest din lanțul promis până la desfășurarea referendumului. Dacă anterior Roșca scanda lozinci ca „*Un doi, un doi, comuniștii la gunoi!*”, acum în aceeași lozincă a înlocuit cuvântul „*comuniștii*” cu „*Alianța*”: „*Jos comuniștii!*” de altădată a înlocuit-o cu „*Jos Alianța!*”.

De fapt, Alianța culege roadele politicii sale mioape promovate, în special, pe parcursul ultimului an. În loc să scoată la lumină adevărul despre 7 aprilie 2009, să arunce

lumină asupra mecanismelor de îmbogățire peste noapte a familiei Voronin pe parcursul „domniei comuniste” de peste opt ani (comunistul nr. 1, V. Voronin, cu miliardarul numărul 1, O. Voronin, au sărăcit peste măsură acest colț de țară (suntem la coada Europei la acest capitol, tocmai aceștia, fiind cu musca pe căciulă, ne vorbesc astăzi despre *hoți, bandiți, nebuni, regim criminal* etc.!!!), ei au fost preocupați doar de luptele interne, pentru a demonstra cine este mai important. Nici acum nu-i înțeleg pe cei trei lideri ai Alianței, care încă nu s-au pătruns de pericolul ce îi paște, care, de fapt, ne paște pe toți – revenirea comuniștilor la putere. Se creează impresia, cel puțin din ceea ce se observă cu ochiul liber, că nu are loc nicio schimbare în comportamentul lor. Iar pericolul, într-adevăr, este mare. Cât de mult și-au erodat din imagine. Cât de greu va fi de recăpătat încrederea susținătorilor Alianței. Uitați-vă acum, când într-adevăr există acest mare pericol pentru Democrație, societatea civilă este inactivă. Unde este acel Comitet de Apărare a Democrației, de care are strictă nevoie fragila guvernare liberal-democrată drept contrapunere față de CC-ul voroninist și CACadu-ului roșchist? Unde sunt chemările la anihilarea acestui pericol voroșchist pentru soarta democrației? „Și noi dormim, Domnule!”, cum ar spune I.L. Caragiale.

Literatura și Arta, nr. 4, 26 ianuarie 2012

VÂNĂTOARE NEDOMNEASCĂ ÎN PĂDUREA DOMNEASCĂ?

Numai domni nu pot fi numiți cei care au participat la acea vânătoare, unde victimă a fost nu o fiară sălbatică, ci un om, un tânăr, căruia i s-a luat viața, lăsând în urmă o fetiță, care nu se va mai bucura de căldura părintească. Tragicul caz de la Pădurea Domnească din 23 decembrie 2012 a pus toată Republica Moldova pe gânduri. Ce se întâmplă de fapt în spatele acestui caz, care atât timp a fost ascuns de către funcționarii publici implicați? Ce se întâmplă cu această clasă politică provincială de pe malul Bâcului? De ce se comportă unii dintre ei ca niște adevărați găinari, dându-și însă aere de domni? Este cazul „vânătorii nedomnești” din Pădurea Domnească, organizată chiar în zilele de Crăciun. Un grup de vânători, printre care înalți demnitari, judecători, procurori, inclusiv procurorul general, V. Zubco, și fostul vicepreședinte al Curții de Apel, Gh. Crețu, cu un întreg alai de gonași, slugi, au hotărât să-și satisfacă ambițiile la o vânătoare în Pădurea Domnească. Potrivit declarației obținute de către omg.md, medicul de gardă de la spitalul din Fălești, Inga Gligor, spune că Baciuc a fost adus de către trei persoane, care au avertizat-o să nu spună la nimeni. Parcă am privi scene din filme americane despre mafia siciliană sau din filmele rusești rulate acum mai pe toate canalele rusești de televiziune, unde mafia criminală și cea de stat sunt concrescute. De vină e felul de a fi al unor demnitari extrem de influenți. Nu e de mirare acest lucru odată ce, de la un timp încoace, la putere au început să se avânte personaje care consideră că totul pe lumea asta se vinde și se cumpără.

Puțin le pasă demnitarilor că Legea interzice vânatul în această rezervație. Specialiștii spun că demnitarii prezenți la vânătoare au încălcat tocmai 15 articole din Codul penal (moș Ion doar pentru încălcarea unui singur articol ar fi înfundat

pușcăria). Mai mult ca atât, în rezervația științifică „*Pădurea Domnească*” este interzis categoric vânatul, mai ales că aceasta se află la frontieră. Ei consideră că legile sunt pentru prostime, ei fiind „*elita societății*”, deasupra Legii.

Citeam deunăzi un material despre președintele Uruguayului, Jose Mujica, considerat cel mai modest președinte din lume. Președintele a renunțat la reședința prezidențială luxoasă din Montevideo și s-a mutat împreună cu familia la țară, economisind astfel 90% din indemnizația sa, echivalentul a 12000 de dolari americani, bani pe care îi donează lunar săracilor. Astfel, Jose Mujica se descurcă cu 775 de dolari, echivalentul unui salariu mediu lunar al unui uruguayan obișnuit. Gospodăria sa este păzită de doar doi paznici.

La noi însă, scoși mai ieri din mizeria materială și morală, deseori prin voia întâmplării ajunși acolo, în vârful piramidei puterii, nu-i mai poți coborî la origini. Devin „*elită*”. Vă mai amintiți cum președintele Voronin, comunistul nr. 1 (care prin definiție trebuie să fie etalonul simplității), pleca la Moscova cu avionul prezidențial și un întreg alai? Vedeți dvs., avioanele de rută, folosite de muritorii de rând, nu sunt comode pentru fundul ales al demnitarului.

Desigur, nu ar trebui să-i punem pe toți politicienii în aceeași oală. Sunt printre ei foarte buni, cu durere de Neam, de popor. Vă mai amintiți când Mihai Ghimpu, fiind președinte interimar, se deplasa în vizite oficiale cu avioanele de rută? Dar de ce sunt atâția demnitari pentru care interesul personal primează? De ce acest cardinal din umbră al Alianței, V. Plahotniuc, care se jură că nu este implicat în nimic din ceea ce i se incriminează în legătură cu acest caz extrem de grav, a ieșit anume acum cu inițiativa legislativă care prevede ca procurorul general, președintele Curții de Conturi și președintele Comisiei Electorale Centrale să fie numiți de opoziție? Ce e aceasta? Șantaj? De ce unii clatină atât de periculos această corabie

foarte fragilă pe nume Alianța pentru Integrare Europeană? Cred că această tentativă de tănuire a crimei din Pădurea Domnească a provocat cea mai serioasă criză a Alianței pentru Integrare Europeană de la fondarea ei, lucru menționat și de către înalții oficiali europeni.

Ambasadorul **Schuebel** lăsa să se înțeleagă că în acest moment imaginea pozitivă a alianței de guvernare este pusă sub semnul întrebării. **Breaking News** consideră acesta un caz grav fiindcă „...s-a încercat tănuirea unei crime de către persoane de rang înalt, din Procuratura Generală, chiar și de către anumiți judecători. Un asemenea comportament este unul inadmisibil. Ei trebuiau să fie persoanele care să informeze societatea asupra cazului, și cu demnitate (ca într-un stat democratic) să se autosuspende pe perioada anchetei”. Agenția **Reuters** menționează că „...autoritățile din Republica Moldova au lansat joi o anchetă la nivel înalt cu privire la moartea unui om, survenită misterios în timpul unei vânători...Președintele Nicolae Timofti, cu scopul de a aplană situația ce ar putea destabiliza Alianța de guvernare pro-Europeană, a ordonat inițierea unei anchete parlamentare”.

Această bubă cu puroi trebuia odată și odată să se spargă. Concomitent cu venirea lui Plahotniuc în politică, în Republica Moldova s-a creat o situație, în care interesele private și puterea grupurilor de interese (de tot soiul - financiare, mediatice, politice) compromit serios democrația prin afacerile offshore, așa-zisa berlusconizare a televiziunilor ș.a. Și liderul Partidului Democrat, unul din pilonii Alianței și concomitent președinte al Parlamentului, Marian Lupu, s-a lăsat atras în acest joc periculos și ilegal, sugerându-i procurorului general o soluție profund ilegală – autosuspendarea din funcție. De ce ne-ar mira atunci spiritul de gașcă al celor care au căutat să țină în secret incidentul tragic de la Fălești?

Oricine ar sta în spatele lui S. Mocanu, partea bună este că a făcut cunoscut publicului larg acest incident, le-a încurcat

cărțile celor cu sforile, care au încercat să mușamalizeze cazul. Poate le va fi de învățătură altor demnitari, care, sfidând Legea, vor încerca să se aventureze în aventuri similare. S-a văzut că, devenită deja prea obișnuită, noțiunea de corupție, despre care ne avertizează partenerii europeni, este o maladie groaznică, un cancer care ucide pe nevăzute. Întâmplarea a făcut că această ciumă, cuibărită la cel mai înalt nivel, a fost scoasă la vedere, toată lumea putând urmări efectele ei drastice. Premierul Vlad Filat nu va trebui să cedeze în acest caz, altfel va pune sub semnul neîncrederii întreaga „*poveste de succes*” a Republicii Moldova, atât de mult trâmbițată de conducerea AIE. Desigur, vor fi depuse toate eforturile posibile pentru ca înalții demnitari să fie scoși basma curată din această afacere murdară, iar atenția publicului să fie deviată spre alte subiecte.

Păcat. Tocmai acum, când sunt atâtea premise ca ceva să se miște în sectorul real spre bine. În urma vizitei cancelarului Angela Merkel la Chișinău, iată că „...*partenerul de bază al Drăxlmaier, compania Leoni, analizează posibilitatea de a investi în Republica Moldova. Asta înseamnă că vor fi create alte 2-4 mii de locuri de muncă. Urmează să se decidă definitiv dacă aleg zona de la Bălți sau de la Strășeni. Sunt mai mult orientați spre ZEL de la Strășeni. Momentan decizia este ca și luată*”, declară Veaceslav Ioniță. „În acest an, în Republica Moldova urmează să fie deschisă o fabrică de construcții, reparații și modernizări pentru vagoane de călători și marfă. Aceasta va fi administrată de către grupul Grampet, controlat de omul de afaceri Gruia Stoica”, declară reprezentanții companiei pentru Forbes România. Parcă se mișcă ceva, însă dacă nu vor fi deznădăcinate aceste vicii sociale de care este bolnavă societatea basarabeană, vor fugi de noi toți investitorii ca de ciumă.

Literatura și Arta, nr. 4, 24 ianuarie 2013

ȘOBOLANII PĂRĂSESC CORABIA NAUFRAGIATĂ

*„Au avut un partid așa de mare,
Dar membrii lui s-au dus în cele mici;
Cel mare s-a prostit așa de tare, /
Că au rămas în el doar bolșevici”
(Teodor Popovici)*

Corabia naufragiată de vre-o trei ani (după ce a pierdut statutul de partid de guvernământ) este p.c.r.m., iar „șobolanii” care, de această dată, au părăsit corabia sunt Vadim Mișin, Oleg Babenko și Tatiana Botnariuc. Deci, convulsiile hoitului pe nume p.c.r.m. continuă. Anterior această formațiune cu

„mari intereseuri” (de grup, politice, economice, etnice etc.) au părăsit-o la început grupul lui Marian Lupu, urmat la scurt timp de grupul Stepaniuc-Țurcan, Guznac, Stratan ș.a. La finele anului trecut această formațiune anacronică a fost părăsită de un alt grup – Dodon, Greceanî și Abramciuc. Zilele trecute, care nu prevesteau niciun cataclism în p.c.r.m., chiar în ajunul congresului partidul a fost părăsit de încă trei deputați în frunte cu Vadim Mișin, Oleg Babenko și Tatiana Botnariuc. De data aceasta situația este mult mai serioasă pentru pcr.m. Vadim Mișin nu este un simplu „șobolan”, a fost un ditamai ajutor de căpitan al corăbiei naufragiate. „Și iată, generalul cu capul

cărunț se alătură majorității de guvernare, cu aplauze din partea Alianței de guvernământ. Cred că mai devreme sau mai târziu vom afla despre motivele adevărate ce stau în spatele acestui pas rușinos (și noi credem că le vom afla însă foarte probabil motivul este V. Voronin, manipulat de Tkaciuk și garda (alias banda) tânără a lui Petrenko, Muntean, Ceban, Mușuk, Reșetnikov ș.a., indivizi lipsiți de elementarul bun simț, de scrupule și principii – n.n.)... *Partidului i s-a dat lovitura!*” a declarat Voronin în cadrul Congresului PCRM. Deci, bosul comuniștilor recunoaște că plecarea lui Vadim Mișin din fracțiune a fost o lovitură pentru Partidul Comuniștilor. Și doar puțin înainte, de ziua lui Pușkin (unde, spre deosebire de ambasadorul Rusiei, care după ce a depus florile s-a îndepărtat de bust, V. Voronin, după depunerea florilor, ca o adevărată slugă s-a închinat adânc în fața bustului lui Pușkin – n.n.) liderul pcrn V. Voronin descria situația din AIE ca fiind una similară cu cea din povestea „Peștișorul de aur”: „AIE va rămâne doar cu covata, cum a rămas și moșneagul pe malul mării” (Dacă învăța mai bine pe băncile școlii ar fi știut că cu covata spartă, până la urmă, a rămas baba nu moșneagul). Iată că profeția lui Voronin se adevărește în sens invers. Tocmai el tot mai mult rămâne cu covata spartă. Și Tkaciuk își declară totala surprindere de plecarea lui Mișin „Acum o săptămână am avut plenara, iar Mișin, fiind membru al Comitetului central, a participat activ, a ridicat mâna, a votat. Suntem într-o situație foarte complicată. Ceea ce s-a întâmplat este un șoc pentru partidul nostru. Înțelegem că partidul va înfrunta această situație, dar cred că Vladimir Nikolaevici nu-și va mai putea reveni”. Observați o oarecare profeție a lui Tkaciuk versus V. Voronin, iar el, la sigur, știe mult mai multe din ceea ce se întâmplă în bucătăria lor comunistă. Cauzele plecării celor trei nu poate fi legată de AIE cum încearcă să demonstreze unii lideri pcrn. Interesul AIE în plecarea lor ar fi fost atunci când alegerea Președintelui și

soarta Alianței erau pe muchie de cuțit.

Subiectul plecării celor trei a ocupat un loc important și în lungul discurs de peste două ore al lui Voronin la cel de-al VII^{-lea} congres al pcrm-ului din 9 iunie curent (din mare respect pentru moldoveni!!! moldo(i)vanul Voronin și-a citit întreg discursul în limba rusă (de altfel, cum l-ar fi citit în română dacă i-a fost pregătit de către Tkaciuk, care nu vrea să cunoască nici o iotă din limba moldovenilor și a Moldovei, pe care o iubește atât de mult!!!). În discursul său prea lung, pestriț și agramat, cu atacuri directe la adresa României și Uniunii Europene, a dat naștere unei „noi-vechi” noțiuni „...În termeni generali, totul ceea ce a fost expus aici, are o denumire sa specială. Și se numește o asemenea construcție – Socialismul Democratic”. Ca să vezi ce noutate. Pe timpuri prin anii șaptezeci Hrușciiov ne „bucura” că „...comunismul e la orizont”. Mai apoi prin anii optzeci Brejnev ne delecta auzul zi de zi cu „socialismul dezvoltat” și „economia economicoasă”. Iar acum Voronin vine cu ideea „socialismului democrat”. Cât de nouă este această invenție voronistă se vede din analiza de mai jos. Este tocmai ceea ce propunea Plehanov în PMSDR acum peste o sută de ani în urmă. Dar tocmai idolul său - Lenin este cel care i-a furat partidul lui Plehanov, transformând-ul într-un partid terorist, criminal, urmașul fidel al căruia este pcrm-ul lui Voronin. Au mai răsunat în cuvântarea comunistului nr. 1 cu feciorașul capitalist nr. 1 din Moldova și alte aiureli precum „realizarea programului „patruzeci de orașe” (cunoscutul program SCERS de luptă cu sărăcia la sate pe timpul celor opt ani de guvernare comunistă a fost realizat și sătenii o duc astăzi ca în rai. Acum a venit rândul orașenilor!!! Curat murdar). „Cum să știe liderul de opinie ce spune, dacă el nu știe ce gândește?” cum ar spune profesorul și diplomatul brașovean Florea Dudiță în machiavelisme sale. Pentru el gândește cardinalul din umbră M. Tkaciuk.

Oricum suntem, mai corect ei (Voronin, Tkaciuk ș.a.)

sunt în fața faptului împlinit. V. Mișin cu alți doi ortaci comuniști au părăsit pcr-ul lui Voronin, care tot mai mult devine al lui Tkaciuk. Vadim Mișin, ca jurist și om rațional, nu poate să nu înțeleagă că pcr-ul este împins pe o cale primejdioasă, care se poate solda cu violențe. Cine este totuși acest Vadim Mișin? Vadim Mișin s-a născut la data de 12 martie 1945 în or. Kulisari din regiunea Guriev (Kazahstan). În 1952 familia sa (ca și multe alte familii de „specialiști invitați” vine în Moldova (deci, are șasezeci de ani de când trăiește în mijlocul acestor prea blânzi moldoveni și nu ne cunoaște limba!!!). Mișin a fost unul din seniorii comuniștilor, un adevărat pilon al partidului, personalitate cu mare autoritate în rândurile electoratului de stânga, în special, în mediul minorităților naționale. În problema relației cu Rusia și rezolvarea conflictului transnistrean, Vadim Mișin a exprimat în repetate interviuri din anii 2002-2003 o atitudine mult mai îndrăznească decât oricare alt lider comunist la vremea aceea (inclusiv Voronin și Stepaniuk). Fiind întrebat în 2002 de cine se simte mai aproape Republica Moldova, de Rusia sau de Europa, Mișin a răspuns: „*mai degrabă de Europa, pentru că este mai democratică și pentru că Europa ne înțelege mai bine; nu vrem să ne unim cu Rusia, nu vrem ca Rusia să ne fie ”fratele mai mare”*”.

Referitor la România, Mișin nu a fost personalitatea care s-a aventurat în declarații scandaloase cum a fost cazul lui Voronin, Stepaniuk, Tkaciuk ș.a. granguri comuniști. Cu o identitate asumată de rus (spre deosebire de Stepaniuk, Voronin ș.a. care se consideră maldaveni), a cărui patrie adoptivă este Republica Moldova, Mișin declara că relațiile cu România trebuie să fie bune. Cu toate acestea, nu a demonstrat pe deplin respect față de elementul românesc majoritar din Republica Moldova, a cărui limbă îi este mai degrabă rușină s-o vorbească, aceasta reflectând complexul „*eliberatorului*” față de cei „*eliberați*”.

Există totuși o opinie că dezamăgirea lui Mișin în bosul său de partid a început cu mult înainte. În perioada 1998-2001(când partidul său se afla în opoziție!!!) a deținut funcția de președinte al comisiei parlamentare pentru securitatea statului și asigurarea ordinii publice. În timpul următorului mandat (2001-2005) accede în funcția de vice-președinte al Parlamentului. În noul legislativ, rezultat în urma alegerilor din 6 martie 2005, nu-i revine nici un post de conducere în parlament, nici măcar acela de președinte al uneia dintre cele șapte comisii care au revenit comuniștilor. În parlamentul actual în funcția de vice-președinte este înaintat Artur Reșetnikov, un komsomolist cu caș la gură, Mișin fiind iarăși neglijat. Presa de la Chișinău a dezvăluit existența unor disensiuni acute între Mișin și Voronin, la nivel de interese economice (privatizarea combinatului de tutun din Chișinău etc.) și care se confirmă aparent prin pierderea de către primul a funcțiilor deținute anterior în cadrul parlamentului.

Partea bună a plecării celor trei din p.c.r.m. rezidă în faptul că „monolitul de beton” comunist crapă tot mai mult. Și asta e bine. Cu toate acestea nu trebuie să ne legăm mari speranțe de acești transfugi. Drept exemplu este grupul lui Dodon, care acum nu vede altă cale pentru „*prosperarea Moldovei*” decât distrugerea Alianței. Tot anti-democratic, anti-european și anti-bunăstare va rămâne sistemul alternativ promovat și de acești trei. Acest lucru s-a văzut bine chiar în primul său discurs în calitate de recent deputat neafiliat. „*Nu cred că e corect când 25% din populația RM nu aud în Parlament niciun cuvânt în limba rusă. Limba rusă trebuie să răsune în sala de ședințe. Din păcate, în prezent, vorbitorii de limba rusă sunt constrânși*” (ca să vezi tragedie!!!) a spus V. Mișin. Dar tocmai în fracțiunea pcrm sunt cei mai mulți deputați vorbitori de limbă rusă, deci, grija lui Mișin nu sunt cei 25% de rusolingvi ci tocmai acești deputați pcrm neștiutori ai limbii românești. Aceștia au fost în repetate rânduri criticați

de deputații AIE, care consideră că aleșii poporului trebuie să cunoască limba de stat. În aceeași Ucraină, spre deosebire de Republica Moldova, apărătorii limbii ucrainene sunt mul mai duri. În fotografia atașată este prezentat un moment interesant de la mitingul recent de la Kiev organizat în apărarea limbii ucrainene. Pe placat este scrisă o frază a lui K. Marx (sunt sigur că mulți n-au cunoscut-o, nici eu nu am cunoscut-o. S-au stăruit vigilenții partiinici pe timpuri să fie cât mai dosite): „*He знать языка страны проживания может гость, идиот или оккупант, насаждающий свой язык* (A nu cunoaște limba țării în care trăiește poate doar oaspetele, idiotul sau

Miting în apărarea limbii ucrainene.

ocupantul, care-și impune limba sa)” (K. Marx). Sub acest aspect l-ași întreba pe tov. V. Mișin (și pe alții ca el): cine ești tov. Mișin? Oaspete? Nu, fiindcă trăiești aici în mijlocul „*acestor eliberați*” de 60 de ani (din a. 1952). Idiot? Nu, fiindcă am auzit mai multe discursuri de ale dumitale cu elemente raționale. Atunci, la sigur, ești ocupantul, care ne impui nouă, celor eliberați de toate (de credință, de libertate, de bunăstare, de cultură, de liniște, ș.m.a.), limba ta, adică limba rusă. Și nu

undeva la piață, ci chiar în forul principal al unui popor – în parlament. Să nu uităm înțeleapta zicală românească: „*Oricât nu l-ai hrăni lupul tot spre pădure se uită*”.

Literatura și Arta, nr. 11, 13 martie 2012

ANTIMAFIOȚI LA COMANDĂ

*„Să fugim de acei oameni al căror cuvânt nu e la fel
cu fapta: una zic și alta fac.”*

(Esop)

Întâmplător sau nu, dar în ultimii trei ani, în special, după venirea Alianței pentru Integrare Europeană la putere, se vorbește tot mai mult despre existența unei mafii organizate în Republica Moldova și de lupta contra ei. A fost fondat chiar și un partid „*Antimafie*”, condus de Sergiu Mocanu, o persoană controversată, care are unicul scop – lupta împotriva mafiei organizate de „*Plahotniuc și Filat*” (cea a lui V. Voronin nu-l interesează). Că există anumite grupuri de interese în eșalonul

puterii liberal-democrate, nu e un secret. Au ieșit la iveală diferite scandaluri provocate de aceste grupuri de interese. Sunt întru totul de acord că trebuie să luptăm cu mafia organizată, acest vierme al oricărei societăți, care o macină din interior. Pe mine personal mă deranjează însă cei care duc această luptă „*pe viață și pe moarte*”, moralitatea lor. Am mai avut în scurta noastră istorie modernă de douăzeci de ani „*mari luptători cu mâinile curate*” împotriva „*hoșilor și bandiților*”. Este vorba de „*neobositul luptător*” Iurie Roșca, care a luptat cu multă osârdie împotriva premierului I. Sturza, până l-a dat jos, dând jos mai apoi și întreg ADR-ul, aducându-l astfel la putere pe V. Voronin, cu anacronicul său partid, pcrm. În alegerile anticipate din 2001, Roșca îl atașează la locomotiva electorală a ppcd-ului pe un alt cunoscut „*luptător cu corupția și mafia organizată*”, generalul Nicolae Alexei (vă amintiți vreun caz

de punere la dubă a vreunui mafiot de către acest general? Eu nu cunosc asemenea cazuri), care însă dispare din politică imediat după ce intră ppcd în parlament.

Timp de opt ani de zile, Roșca nu a bătut în guvernarea comunistă, care a avut un caracter totalitar și care intră în noțiunea de mafie organizată (când grupurile mafiei criminale concresc cu grupuri de politicieni). Lingăii guvernării comuniste îi laudă și astăzi pe aceștia că au stârpit grupările criminale. În realitate, acestea nu au fost stârpite, ci puse sub control, pentru a nu-l încurca pe Oleg Voronin. Aceasta a fost o adevărată mafie organizată.

De ochii lumii, Roșca îl mai ataca pe V. Voronin în probleme de limbă și identitate națională, însă ceea ce era mai sfânt pentru clanul Voronin – afacerile economice dubioase ale Familiei – se afla în afara oricărei atenții a „*opozității constructive*”. De ce oare? De fapt, totul e clar. Însuși V. Voronin a recunoscut recent că ei „*conlucrează*” bine deja de peste două decenii. Nu putea Iurie Roșca să critice clanul pentru afacerile sale economice dubioase, deoarece, deși se declarase cu mâinile curate, avea el grijă și de propriul buzunar, căpătuindu-se cu tipografii, televiziuni, imobile ș.m.a.

În opinia mea, un adevărat luptător împotriva mafiei trebuie să fie un om curajos, un adevărat Corrado Catani (luând în considerație pericolul la care se expune), ferm, hotărât, adică foarte consecvent, să nu-și schimbe părerile și stăpânii după cum bate vântul. Ei bine, cum a luptat Iurie Roșca cu „*mâinile curate*” împotriva corupției și mafiei, știm deja. Mare lucru, în afară de tărăboi, în lupta cu mafia nu a făcut nici generalul Nicolae Alexei.

Cine este însă acest nou luptător împotriva mafiei moldovenești – Sergiu Mocanu? Corespunde acesta criteriilor de mai sus? Să încercăm să depănăm câteva secvențe din viața acestui politician din ultimii 20 de ani. Născut în 1961 la Ciobalaccia, Cantemir, este un frontist „*inveterat*” în anii '90, participant

activ la „marșul spre Comrat”, organizat nu se știe de cine. „Eu nu am trimis pe nimeni, ci, dimpotrivă, i-am adus înapoi. Nu știu cine i-a organizat, dar eu pentru nimic în lume n-aș fi trimis la moarte niște copii” – recunoaște premierul de atunci, Mircea Druc. S. Mocanu conducea în acea perioadă organizația locală a Frontului Popular din Cantemir și mișcarea respectivă din zonă (cunosc bine acest lucru, fiindcă fratele meu a fost participant la acele acțiuni organizate de S. Mocanu). Ajunge deputat pe listele Frontului Popular în perioada 1994-1998 și redactor-șef al ziarului „Țara” în această perioadă, tocmai atunci când prin intermediul acestui ziar a fost declanșată cea mai murdară luptă împotriva celor de alături (pe eșichierul politic) – Partidul Forțelor Democratice, în special, împotriva liderului acestuia – Valeriu Matei. Nu voi lua apărarea lui Valeriu Matei, care poartă o mare vină pentru dispariția unui partid foarte promițător – PFD, dar metodele murdare utilizate de acest ziar împotriva lui întreceau orice măsură. Devine apoi membru al PRCM-ului lui M. Snegur (1998-2003) și deputat pe listele Convenției Democratice (1998-2001) (a se observa cât de ușor trecea dintr-un partid în altul, și de fiecare dată în funcții importante). În 2003, părăsește acest partid, care fuzionase cu Alianța „Moldova Noastră”. De ce oare? Poate din cauză că nu i se dăduse niciun post important în noul partid unificat? Dar poate alta era misiunea lui? Aici aș veni cu un amănunt, fiind participant la acest eveniment. În vara anului 2000, când era clar că alegerile anticipate erau iminente, grupul Nedelciuc, desprins de la PFD din cauza dezacordului său cu politica internă de partid, promovată de liderul acestuia, Valeriu Matei, încerca să coaguleze într-o singură forță mai multe formațiuni de dreapta. Astfel în incinta Universității Tehnice a Moldovei au avut loc o serie de întâlniri ale grupului Nedelciuc cu V. Muravschi, președintele PNȚCD, M. Rusu, președintele PNL, O. Serebrian, președintele PSL, grupul lui Dolganiuc, desprins din FPCD, și S. Mocanu, care reprezenta

PRCM. Ideea era ca toate aceste partide și fracțiuni să fuzioneze într-un singur partid. Cei mai cooperanți erau V. Muravschi și M. Rusu. Nu se știe ce mesaj de la aceste întruniri îi transmitea S. Mocanu președintelui PRCM, M. Snegur. Dacă ar fi avut loc această fuzionare, sunt sigur că rezultatele împărțirii fotoliilor de parlamentari, în 2001, ar fi fost altele (PNL – 2,81%, Mișcarea Social-Politică „*Pentru ordine și dreptate*”, condusă de V. Untilă (a participat cu sigla „*Jos Mafia*”, furată acum de S. Mocanu) – 1,46%; PRCM – 5,79% (nu i-au ajuns doar 0,21% ca să treacă pragul. Nu cumva în aceasta e și „*meritul*” lui S. Mocanu?); PDM – 5,02% (nu i-au ajuns 0,98%); PNȚCD – 1,74%; PFD – 1,22%. Un simplu calcul arată că împreună ar fi acumulat peste 18%). Atunci 28,5% din voturi au fost redistribuite, în mare parte, revenind pcrm. Această unificare a avut loc abia în alegerile din 2005 prin Alianța „*Moldova Noastră*”.

Sergiu Mocanu a fost și membru al Partidului Liberal, candidând fără succes la funcția de președinte al acestei formațiuni. La 2 februarie 2004, sare în barca lui V. Voronin, în calitate de consilier cu funcții speciale (observați, iarăși într-o funcție-cheie), funcție deținută până pe 26 iunie 2007. De ce a plecat acesta de la Voronin, nu se știe. Cert este că tocmai în această perioadă regimul Voronin s-a reorientat spre Europa, fapt ce i-a dezarmat pe cei din opoziție în alegerile din 4 aprilie 2005. Acum putem să ne dăm seama de ce în 2005 și președintele României, Traian Băsescu, și cel al Georgiei, Mihail Saakașvili, au intervenit activ pe lângă partidele de opoziție să-l susțină pe V. Voronin la funcția de președinte al Republicii. De aici pot fi intuite funcțiile speciale ale consilierului lui Voronin – Sergiu Mocanu. Una dintre cauzele plecării lui S. Mocanu ține de rezultatele alegerilor locale din 3 iunie 2007, pierdute de către pcrm. Ar putea fi vorba și de o retragere de ochii lumii a lui Sergiu Mocanu, pentru a crea în sânul opoziției o structură controlată de Voronin. Chiar și

încarcerarea sa în 2009 de către regimul comunist putea fi o înscenare. Mai cunoaștem un caz similar – cel al lui E. Mușuc, pus și el la dubală de V. Voronin, care astăzi este unul dintre cei mai ardenti susținători ai lui Voronin. Curat murdară politica basarabeană.

Astfel, dacă începutul aceluia an îl găsea pe Sergiu Mocanu în tabăra puterii, sfârșitul lui 2007 îl regăsește în pragul congresului de constituire a propriei formațiuni politice – „Acțiunea Populară”, pe care la 17 aprilie 2011 o înregistrează ca partid – „Mișcarea Antimație”. „Partidul înseamnă un grup de oameni care vrea să lupte. În general, cred că în Republica Moldova ar trebui să fie atâtea partide câte opțiuni sunt. E ceva normal” – declara proaspătul șef de partid și luptător aprig cu mafia S. Mocanu. Din declarațiile sale actuale se creează impresia că este împotriva tuturor.

Câteva lucruri, în viziunea mea, importante mă fac să nu cred în declarațiile lui S. Mocanu: nu că în Republica Moldova nu ar exista grupuri mafiotice, ci că el luptă cu acestea. Fiind peste trei ani consilier cu misiuni speciale pe lângă președintele V. Voronin, în perioada când O. Voronin împreună cu (sau cu ajutorul lui) V. Plahotniuc făceau business de succes tipic basarabean, deturnând prin diferite scheme frauduloase, protejate de V. Voronin (un caz cras de mafie organizată), fonduri publice de multe milioane (cum altfel ar fi putut acumula O. Voronin o astfel de avere uriașă – se vorbește că în 2009 ajungea la circa 50 mlrd de lei, făcând business doar în Republica Moldova a lui taică-său), de ce acest mare luptător pentru dreptate a tăcut, de ce nu a bătut în toate clopotele, așa cum face acum? Poate nu știa, dar astăzi cum știe totul despre afacerile mafiotice din acest colț de țară năpăstuit de nevoi? De ce oare în toate declarațiile sale de la 2009 încoace lipsește totalmente numele lui Oleg Voronin? Prin 2009, la întrebarea unui jurnalist de ce nu-l pomenește și pe O. Voronin în declarațiile sale incendiare, el a răspuns nonșalant: „De O.

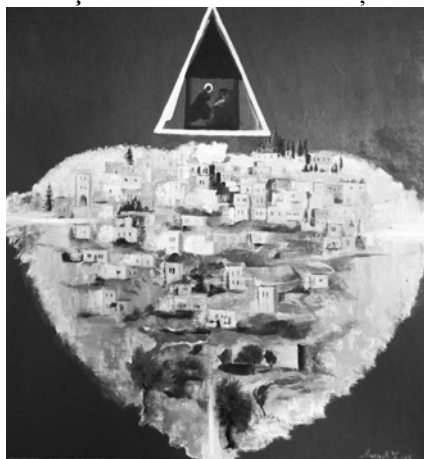
Voronin să se ocupe alții”. De ce oare? Oare nu pentru că este fiul patronului său? Dacă vă mai amintiți, S. Mocanu a fost primul care a spus că V. Plahotniuc se va afla într-o funcție importantă în Partidul Democrat al lui M. Lupu. Nimeni încă nu știa, iar el știa. De unde a primit informația? Oare nu de la V. Voronin, care în felul acesta se răzbună pe trădătorul de V. Plahotniuc? De unde obține el acum multe dintre aceste informații șocante? Care este SRI-ul lui S. Mocanu? Oare nu tot V. Voronin? „Comuniștii și Mafia de la guvernare sunt o apă și un pământ” – auzim seară de seară la televizor sloganul lui S. Mocanu. Pe banii cui oare face el această campanie electorală pentru anticipate, când încă acestea nu au fost declarate oficial? Și aici stimata noastră presă „*liberă și onestă*” poartă răspundere pentru promovarea acestui nou monstru (după Iurie Roșca). E pentru proști. Am mai auzit cândva sloganuri de tipul „*Jos comuniștii!*”, dar unde se află acum acel mare luptător anticomunist? În Piața Marii Adunări Naționale, alături de V. Voronin. „*Națiune, fii trează!*” – cum ar spune I. L. Caragiale.

Literatura și Arta, nr. 7, 16 februarie 2012

BASARABIA ÎNTRE EST ȘI VEST

„V-a pus soarta ca un cui, în papucul celor trei imperii”
(Selim Pașa către Mihai Viteazul)

De fapt strămoșii noștri s-au aflat aici între Carpați și Marea Neagră de milenii, papucul sau, mai bine zis, ciubota expansioniștilor imperiali, fie de factură otomană, austriacă sau rusească, a călcat pe cuiul strămoșilor. Basarabia, acest „*colț uitat de lume*”, după cum au încercat unii geopoliticieni să o prezinte, prin poziția sa strategică întotdeauna s-a aflat în vizorul intereselor vecinilor. Situată la gurile Dunării, de atâtea ori a fost „*trecută prin foc și prin sabie*”, vorba poetului. Pentru a prezenta mai bine situația de astăzi a Basarabiei, va trebui să facem o scurtă incursiune în istoria acestui colț de țară prea mult râvnit de vecinii hrăpăreți. Dar cel mai hrăpăreț a fost și este nomadul din marea câmpie rusă. Marele Ștefan, chiar fiind înscris cu țarul Rusiei Ivan al III-lea, a lăsat cuvânt urmașilor săi să închine Țara Moldovei Turciei, presimțind pericolul rusesc.

Invazia rusească la gurile Dunării, începută încă de cneazul Sveneld (Sveatoslav) în secolul IX, care a eșuat, continuată de Petru I la 1711, care, de asemenea, a eșuat, s-a finalizat cu succes pentru ruși la 1812 prin ruperea Basarabiei de la Principatul Moldovei. De mai multe ori statele europene au

încercat să stăvilească înaintarea puhoiului din est spre Dunăre. A încercat și Napoleon la 1812, încercare eșuată din cauza trădării lui Moruzi în favoarea Rusiei. La 1853, mai toate

statele europene (Franța, Marea Britanie, Austria, chiar și ducatul Sardiniei – atât de mare era dorința occidentalilor de a stăvili puhoiul rusesc) și-au unit forțele pentru a se opune expansiunii rusești, câștigând în 1856 războiul sub denumirea de „*Războiul din Crimeea*”. Ca rezultat, prin hotărârile Congresului Internațional de la Paris Rusia a fost obligată să cedeze cele trei județe din sudul Basarabiei (Cetatea Albă, Ismail și Bolgrad) Principatului Moldovei, care au participat împreună cu cele două Principate la mica Unire de la 1859. Din păcate, peste doar 15 ani, în 1871, după capitularea Franței în fața lui Bismarck, Gorceakov (ministrul de externe al Rusiei – n.n.) a declarat că țara sa nu se mai simte legată de obligațiile asumate prin deciziile Congresului de la Paris. Pregătindu-se de un nou război ruso-turc, pentru a-și lua revanșa, Rusia avea nevoie de un „*coridor*” de trecere a trupelor, negociindu-l de la prim-ministrul României, I. Brătianu, obligându-se „...*să mențină și să facă să fie respectate drepturile politice ale Statului Român, așa cum rezultă din legile interne și tratatele existente, și să mențină și să apere integritatea actuală a României* (inclusiv cele trei județe din sudul Basarabiei – n.n.)” (a câta oară ne joacă festa cunoscuta duplicitate rusească). Referitor la pasivitatea criminală a statelor europene în acest caz, ministrul de externe al Austriei, contele Andrasy, a rostit fraza care a devenit celebră: „*Lumea încă se va cutremura de ingratitudea noastră*”. După ce și-a văzut dușmanul înfrânt (în Războiul Ruso-Turc de la 1878), Rusia a amenințat cu internarea armatei române slăbită în lupte și aflată departe de patrie. Este vorba de armata care nu demult a salvat-o pe cea rusă de la o înfrângere rușinoasă. Mărul discordiei între foștii aliați a fost același „*colț uitat*” – sudul Basarabiei. Rusia și-a „*amintit*” subit de cele trei județe sud-basarabene pierdute în urma Războiului Crimeii și le-a cerut înapoi de la România într-o formă ultimativă, de parcă aceasta ar fi fost înfrântă pe câmpul de luptă. Astfel, la 1878 prin Tratatul de la Berlin

România, lipsită de sprijinul aliatului ei Franța și trădată de Germania, a cedat în fața ursului. Cele trei județe au fost reincluse în deja devenită o simplă gubernie a Rusiei – Basarabia. Printre altele, unul din arhitecții Unirii, erou al Războiului de Întregire a Țării, cel care a înăbușit revoluția bolșevică din Ungaria și a devenit primul prim-ministru al României Mari, a fost generalul Averescu, născut în sudul Basarabiei, în s. Babele de lângă Reni.

În urma Primului Război Mondial, după destrămarea celor trei imperii (de care vorbea Selim Pașa), România își adună teritoriile pierdute în diferite perioade ale vitregei sale istorii, inclusiv Basarabia. 22 de ani de liniște au vindecat rănilor provocate de cei peste 100 de ani de robie țaristă rusească și interminabilele războaie ruso-turce. La 1940, în urma trădării Germaniei (a câta oară?), Basarabia iarăși (a câta oară?) devine fructul dorit al noului vechi imperiu rusesc denumit u.r.s.s. Dacă anterior trupele ruse veneau și băteau „*falsa cruce eliberatoare de sub necredincioși*” ca stâlp de hotar, vorba poetului, de astă dată au venit cu steaua roșie cu cinci colțuri satanică pentru a ne elibera de credința creștină. Într-o scurtă perioadă de mai puțin de un an Basarabia, trecută prin exterminări în masă, deportări, a simțit raiul comunist. În a. 1941 la ordinul Mareșalului Antonescu trupele române eliberează Basarabia de ciuma bolșevică (România nu a atacat u.r.s.s., cum afirmă istoricii ruși, ci cozile de topor autohtone. Ea, aflându-se în război cu u.r.s.s. de la 26 iunie 1940, când u.r.s.s. a atacat România, ocupând Basarabia, a eliberat ceea ce îi aparținea. La 24 august 1944 Basarabia este iarăși ocupată de hordurile eliberatoare sovietice. Chiar după „*eliberare*” regimul comunist a continuat ceea ce nu reușise în primul an de ocupație: genocidul prin foametea organizată, deportări, colectivizarea forțată. Timp de peste 50 de ani Basarabia a gemut sub cizma ocupantului sovietic – a trecut poate prin cea mai crudă perioadă, dar a supraviețuit, a rezistat. La sfârșitul

anilor '80, Basarabia trezită, renăscută ca pasărea Phoenix din cenușă de o intelectualitate națională care, conform opiniei ștabilor partinici, nu trebuia să mai renască cândva, era în avangarda Mișcării de Eliberare Națională din fostul imperiu. Împreună cu celelalte „*republici-surori*” și-a obținut mult râvnita independență. Dacă Statele Baltice au știut ce să facă cu ea, cum să profite de această independență, nou-apărută pe harta Europei Republica Moldova a rămas în continuare sub talpa Moscovei până astăzi. Dacă Statele Baltice, care cumpără și ele de la Rusia petrol, gaz natural, nu sunt șantajate, Republica Moldova continuă să fie șantajată de Rusia, care nu dorește atât de ușor să plece din această zonă geopolitică atât de jinduită timp de peste 300 de ani.

Până în 2009 fiind mimată doar, orientarea proeuropeană a devenit mult mai materializată după venirea Alianței pentru Integrare Europeană la putere. Oricât am dori să-i criticăm pe cei trei lideri ai AIE (din păcate, avem pentru ce) foarte diferiți, pe care îi unește, probabil, doar dorința sinceră de integrare europeană și această găselniță pentru Republica Moldova în acest moment crucial – Președintele Nicolae Timofti, trebuie însă să le fim recunoscători pentru această nouă oportunitate. Să procedăm conform unei cunoscute metode de stimulare a creației tehnice, conform căreia, pentru a obține rezultatul dorit, trebuie amânată critica. Să amânăm critica, Domnilor, până facem primul pas real spre integrarea europeană, fiindcă critica este folosită, în principal, de dușmanii integrării europene, susținuți masiv de cea care-și vede în pericol interesele geopolitice – Rusia. Acest lucru s-a văzut cu ochiul liber după recente vizite ale oficialilor europeni.

Această toamnă în Basarabia a fost fierbinte la direct și la figurat. Pentru prima oară mai mulți demnitari de prim rang, atât din vest, cât și din est, au vizitat Republica Moldova. Acest lucru vorbește despre interesul pentru Basarabia atât al Vestului democratic, cât și, în special, al Estului sălbatic. După

memorabila vizită a cancelarului Germaniei, Angela Merkel (pentru prima oară Basarabia a fost vizitată de un cancelar german), la scurt timp Republica Moldova a fost vizitată de un alt înalt demnitar european, de Președintele Comisiei Europene Jose Manuel Barroso, mai apoi de președintele Poloniei, Bronisław Komorowski. Aceste vizite sunt încurajatoare pentru cursul proeuropean al Alianței. Jose Manuel Barroso a început discursul său în fața câtorva mii de invitați la întâlnirea din Palatul Național cu un „*Bună ziua*” în frumoasa limbă română și și-a terminat discursul, dorindu-ne, tot în limba română, „*baftă*” în cursul anevoios de integrare europeană, menționând că: „*...Moldova a ales calea curajoasă, de asociere politică și integrarea economică. Sunteți bravo. Tranziția durează, iar reformele nu sunt ușoare, ci necesare. Consider că Moldova a ales calea corectă. Noi ne-am propus să lansăm faza a doua privind liberalizarea vizelor, care este și ultima etapă. Sunt sigur că acest obiectiv poate fi realizat într-un viitor nu foarte îndepărtat*”.

Din est, în aceeași perioadă Republica Moldova a fost vizitată de vicepremierul rus, ultranaționalistul Dmitri Rogozin. Vă mai amintiți vizita scandaloasă a trimisului special al lui Putin la Chișinău în 2010, în ultima fază de formare a Alianței? „*Obrăznicia Rusiei nu ne mai surprinde. Vizita abuzivă a lui Narâșkin la Chișinău demonstrează că Rusia se simte în continuare stăpână în Republica Moldova și nu recunoaște independența țării noastre. Rusia nu vrea să renunțe la interesele strategice și în continuare dorește să-și mențină influența în zonă. În ce măsură Narâșkin a avut dreptul constituțional să intervină în treburile interne ale țării noastre?*”, se întreba cu doi ani în urmă directorul Comitetului Helsinki din R. Moldova, Ștefan Urătu. Ne întrebăm și noi acum: cu ce drept se amestecă în treburile interne ale Republicii Moldova trimisul lui Putin (un fel de guvernator al Basarabiei la Moscova) Dmitri Rogozin, care cerea recent într-

o formă obraznică de la Președinte instituirea unui consulat al Rusiei la Tiraspol. „*Federația Rusă este o țară mare. Dacă a decis ceva, înseamnă că așa va fi. Dacă a spus că aici (în regiunea transnistreană, – n.r.) va fi Consulatul nostru General, înseamnă că va fi... În prezent, în regiunea transnistreană locuiesc circa 170 de mii de cetățeni ai Federației Ruse (exact o treime din totalul populației de 510 mii, comparativ cu cei sub 10% de cetățeni români în Basarabia – n.n.)*”, declara obraznic acest trimis al diavolului în timpul recente vizite la Tiraspol postului de televiziune TV PMR. Iar replica acestui trimis: „*Nicolae Timofti să spună orice vrea, eu am negociat cu Filat*”, sună foarte nerescuțos și are scopul de a băga zădărnici în treburile celor patru. Vă las să faceți o comparație a discursurilor celor doi oficiali – Barroso și Rogozin – și să trageți concluziile.

Chiar dacă am avea de ales între UE (Uniunea Europeană) și așa-numita UVRBK (Uniunea Vamală Rusia-Belarus-Kazahstan), atunci argumentul forte ar fi UE, de care ne leagă comunitatea de neam și cea latină (vom fi alături de frații noștri români și de verii noștri latini). În cealaltă așa-numită „*uniune*” (care numai uniune nu poate fi numită, „*Rusia are nevoie de vasali, nu de vecini*”, spunea câțiva ani în urmă președintele Georgiei, M. Saakașvili), care este un adevărat Babilon de popoare asiatice, am mai fost (vom fi, cum am mai fost, singurii latini, străini într-un amalgam de popoare asiatice). Bunicii și părinții noștri au simțit pe pielea lor „*raiul acestei uniuni*” pe parcursul a 50 de ani de regim comunist. Să ne băgăm capul în laț ne cheamă cozile de topor autohtone gen Voronin, Munteanu, Petrenko, dar și alți lingăi ai Rusiei oploșiți pe aceste meleaguri (M. Tkaciuk, Todua, acest tip cu sânge gruzin și suflet vândut diavolului ne îndemna să intrăm în această uniune, promițând reducerea de 10 ori a prețului la gaz). Cel puțin în UE nu există o Siberie unde să fim deportați. Obtuzul Voronin nici nu a dorit, măcar din politețe și respect față de un așa mare demnitar european, să se întâlnească ca

lider al opoziției cu Barroso (la ai săi de la Moscova le linge și ciubotele). Și acest pendulant socialist Dodon (mare specialist în a formula condiții și soluții) la rândul său formulează una din condiții - anularea Pachetului Energetic de către UE.

Cu regret, mulți dintre noi, basarabenii, nu știm „unde am urcat în trenul istoriei și când”. Obtuzul Kutuzov a făcut din noi la direct boi de tracțiune. Descendenții lui ne consideră și astăzi ca atare. „Toți cei slabi, neputincioși, invalizi (iată cine suntem pentru acești velicoruși – n.n.) au nevoie de stăpân (iar stăpânul să nu fie american, neamț sau francez, ci neapărat rus)”, declara relativ recent, referindu-se la noi, cei din Basarabia, controversatul ultranaționalist ruso-evreu Vladimir Jirinovskii, considerându-ne un fel de „hermafrodiți”, în sensul că stăm la răspântie și nu știm ce să facem.

Să fie chiar așa?

Literatura și Arta, nr. 51, 20 decembrie 2012

FALSURI ISTORICE CARE NE MARCHEAZĂ DESTINUL

„Noi nu vedem adevărul pentru că suntem orbi.
Ceea ce ne orbește sunt acele false credințe,
pe care le avem în mintea noastră.”

(Don Miguel Ruiz)

Fiind un popor cu o istorie multimilenară, am avut nenorocul de a ne afla în calea triburilor barbare, care năvăleau, în special, din est. Pentru multe dintre triburile năvălitoare nu conta că aceste pământuri erau populate. Pur și simplu le plăceau locurile și le ocupau. Așa a fost în cazul lui Arpad, craiul ungarilor, care s-au lăsat foarte mult peste vecinii lor.

Învingătorul hazarilor, Sveneld (Sveatoslav), a pus la cale o adevărată mutație geopolitică, intenționând strămutarea capitalei imperiului său de la Kiev la Pereiaslaveț pe Dunăre. „Nu-mi este drag Kievul, ci vreau să trăiesc în Pereiaslavețul de pe Dunăre, deoarece aici va fi centrul tuturor pământurilor mele...” („Ne liubo mi esti v Kieve, hociu jiti v Pereiaslavțe v Dunai, iako to esti sereda zemli moiei...”).

Falsuri și iar falsuri. Și astăzi descendenți ai acestor falsificatori folosesc diverse falsuri pentru a ne umili. Voi încerca să prezint unele dintre cele mai sfidătoare la cer. Unul din falsurile promovate de neprieteni este punerea la îndoială a **paternității românilor** asupra teritoriilor din spațiul carpato-danubian, teritoriu în care s-au născut civilizațiile Cucuteni, Petrești, Gumelnița, mai apoi poporul trac, din care s-au desprins vitejii geto-daci. Este cazul ungarilor, veniți tocmai de pe Kama prin sec. X, care își revendică drepturile istorice asupra acestor teritorii. „După retragerea romană nu există în regiune documente despre daci sau romani pentru un întreg mileniu”, ne luminează doctorul honoris causa **Delamaid Darrell** (un ungar canadizat) în volumul geopolitic „*The New European Surregions*” (Canada, 1994). Da, sunt cam puține

(s-au străduit mai mulți „frați” de-ai noștri mai mari să fie cât mai puține), însă cei care doresc să le găsească le găsesc. Este un caz cras de ignoranță (să fie numai ignoranță?) totală. Un popor de milioane de oameni cu adânci rădăcini cucuteniene de peste 5000 de ani, care a fost în stare să îngenuncheze cel mai puternic imperiu al timpului – Imperiul Roman, care într-un timp a plătit tribut Daciei, „a dispărut, s-a evaporat, s-a spulberat”, în opinia acestui Darrell și a altora de teapa lui. Merită toată atenția și opinia marelui cărturar **N. Milescu Spătarul**: „Însă nu puțină mirare este la toți câți scriu de aceasta, nici la câți bine vor socoti de acești români cum s-au ținut și au statut până astăzi așa, păzindu-și și limba, și cum au putut și pot și pământurile acestea locuiesc, care aceasta la puține limbi și neamuri se vede; și mai vârtos atâtea roduri de oameni străine și barbare peste dânșii au dat și au stricat, carii peste alții așa dând nici numele, nici alt nimic nu se mai știe, nici nu se mai pomenește de aceia”.

În această perioadă „sterilă”, în opinia lui Darrell, în această parte a Europei se formează Imperiul Roman de

Răsărit, iar Marele Constantin este primul împărat, care la 325 a oprit prigoana creștinilor. În același an a pus temelia celei de a doua Rome – Constantinopolul–, care a devenit primul centru mondial al creștinismului (pe atunci Roma catolică nu exista încă), care mai apoi s-a răspândit în toată lumea. Ei bine, alte evenimente minore din punctul de vedere al lui Darrell ar putea fi scăpate cu

vederea, însă aceste câteva evenimente majore, care au marcat viitorul lumii creștine, cine le-a creat dacă nu romanii de est, dacii și alte popoare din această zonă (nu dragii inimii lui maghiarii, care au apărut în zona Dunării doar spre sfârșitul secolul IX, nu slavii și bulgarii păgâni, care s-au creștinat doar spre sfârșitul sec. IX).

Un alt fals, promovat de străini, dar și de unii de-ai noștri, este așa-numita „**creștinare a românilor de către slavi**”. Drept argument aduc limba slavă utilizată în biserică. Este un fals. Adevărul este că poporul dac a fost unicul popor creștinat în mod natural, nu prin ordine (cum au fost creștinați slavii și ungurii) sau prin fals – bulgarii. Pe atunci nici pomină de slavi sau unguri prin această zonă. În realitate, primii slavi au apărut la gurile Dunării și în Balcani mult mai târziu, doar prin 545 d.Hr. Faptul că limba slavă a fost folosită mult timp în biserică se explică prin faptul că pe parcursul secolelor 9-13 în spațiul carpato-danubian-balcanic au existat țările vlaho-bulgărești – un fel de alianță vlaho-bulgară, deseori condusă de români. „Începând de la Samoil (a.963) toți craii Bulgariei au fost români pînă atunci, pînă ce au cuprins turcii de acum Bulgaria”, scrie Gh Șincai în cunoscuta sa operă „*Cronica românilor*, p.140) (cum au fost Samoil, frații Asan, Petru și Ioniță Caloian, Ioan Asan al II-lea, Ioan Asan al III-lea (1218-1241), pe timpul domniei căruia Vlahia Albă devenise un stat destul de puternic. Însă această perioadă de înflorire este curmată de invazia tătaro-mongolă la 1241, după care se stinge neamul Asăneștilor și Bulgaria rămâne de una singură). De asemenea, în timpul domniei lui Alexandru cel Bun s-a hotărât cărei biserici să se închine mirenii nou-formatului stat moldovenesc – ortodoxe sau catolice. Ambele biserici aveau poziții bune în Moldova. Papa își delegase un trimis în Moldova, care fusese primit bine de domnitor. Tradițional însă biserica ortodoxă avea poziții mai puternice. Așa s-a întâmplat că în final Alexandru cel Bun l-a numit povățuitor al bisericii

pe episcopul Theoctist de origine bulgar, care a introdus limba slavă. Cu toate acestea, în limba slavă utilizată s-au păstrat cuvinte românești. De exemplu, mulți sunt tentați de a-i da cuvântului „sobor” origine slavă. **Fals.** Primul sobor bisericesc (provine de la vechiul cuvânt dac „sobă”) a avut loc în a. 319 d.Hr., când încă nici nu se auzise de slavi.

Te crucești când îi auzi pe unii străini Neamului demonstrându-ne că nu suntem români, ci moldoveni. **Falsul** este utilizat frecvent de dușmanii neamului românesc pentru a ne dezbină, a ne slăbi spiritualicește. Și în teritoriile românești ocupate de Ucraina există „două minorități”: moldoveni și români. Tot soiul de șovini de la Kremlin, anaționali de la Chișinău, conaționali gen Voronin, Dodon, Lupu ș.a. ne tot bagă pe gât naționalitatea moldovenească. Le-am mai spus-o de sute de ori, o spunem și acum: „*suntem români și punctum*”, vorba poetului. Din punct de vedere geografic suntem moldoveni, dar aparținem la națiunea română, tot așa cum rușii din Kamceatka, Sankt Petersburg, Moscova se consideră toți ruși. Mai mult decât atât. I-am sfătui pe acești „*mari apărători ai națiunii moldovenești*” să se uite în grădina lor, să-și bată capul de denumirea națiunii lor. Este cunoscut faptul că tocmai lor numele de ruși nu le aparține. Este de împrumut. În conformitate cu însemnările compilației „*Povestea timpurilor care au fost*”, o cronică care se presupune că a fost scrisă în secolul al XII-lea, **rușii** au fost un grup de varegi, care trăiau pe țărmul Mării Baltice, în Scandinavia. Rușii varegi au fost invitați să guverneze peste triburile învrăjbite slave și finice din zona Novgorodului. „*Hai să căutăm un prinț care să poată să ne conducă și să ne judece conform obiceiurilor noastre*”. *De aceea ei au mers peste mări până la varegi, la ruși. Acei varegi anume se numeau ruși, așa cum alții se numeau suedezi, iar alții se numeau normanzi și angli, iar alții goți... Trei frați cu rudele lor s-au oferit voluntari* (este vorba de Sveneld (Sveatoslav), Ingwar (Igor) și Helg (Oleg). *Ei au luat cu dânșii*

toți rușii și au venit”). Mai târziu, cronica afirmă că varegii au cucerit Kievul și au fondat Rusia Kieveană. Teritoriul pe care l-au ocupat a primit numele lor, așa cum rudele lor, normanzii, au dat numele Normandiei (regiune în Franța). Deci, domnilor tovarăși ruși și avocați ai lor, chiar și numele de rus vă este de împrumut, nemaivorbind că de împrumut sunt în mare parte cultura, știința, limba ș.a.

Un alt fals sfidător. Zilele trecute un potlogar, emisar șovin al lui Putin, trimis în calitate de „guvernator” în „cotețul nostru” Transnistria (așa s-a exprimat șovinul. Pe bună dreptate maestrul Dabija l-a numit dihire), pe nume Dm. Rogozin, ne spune nouă ce limbă vorbim – limba moldovenească și nu româna – și că „...limba moldovenească este mai veche decât cea română”. Același lucru îl auzim aproape zilnic de la conaționali de-ai șovinului oploșiți la Chișinău. Culmea, cei care nu-ți cunosc limba, nu doresc s-o cunoască și s-o vorbească au tupeul să-ți spună ce limba vorbești. Dacă e să urmărim logica acestor „mari savanți lingviști”, atunci limba slavă, limba Rusiei Kieveane, este mai veche decât limba rusă. De ce atunci rușii își numesc impropriu limba rusă? Cu atât mai mult că limba rusă veche era a rușilor scandinavi, care nu erau slavi. Sau să le propunem ca limba vorbită în fostul cnezat Vladimir să fie limba vladimirească, la Moscova – limba moscovită, la Suzdal – limba suzdaleză. E un nonsens.

Un alt fals promovat intens de revanșarzii așa-numiți comuniști. De la un timp încoace (de când pcrm este în așa-numită opoziție, înțeleasă de ei ca drept constituțional de a nu face nimic, de a nu umbla la lucru – de a nu frecventa ședințele Parlamentului – și de a primi salarii bunicile care depășesc de zece ori pensia lui moș Ion, pe spinarea căruia s-au urcat în Parlament), „brigăzile roșii” ale lui M. Tkaciuk ies la tot soiul de demonstrații cu așa-numitul „drapel moldovenesc al lui Ștefan cel Mare” (ca să vezi, ce mare adorator al marelui

voievod moldovean este acest străin Neamului!!!), bicolorul *roș-albastru*. De când acestor „*patrihoți moldoveniști*” le-a căzut pe plac acest steag? În primul rând, Ștefan cel Mare avea mai multe steaguri: de luptă; pentru prezentări oficiale ale statului etc. Tricolorul este simbolul națiunii române unite, iar cele trei culori au fost preluate din drapelele celor trei principate românești – Moldova, Muntenia și Transilvania – și simbolizează albastrul cerului munților și al mării, auriul holdelor și sângele vărsat pentru independența Țării Românești. De ce lui Voronin, care cel puțin de două ori (la învestirea tovarășiei lui în funcția supremă de șef al statului) a sărutat tricolorul – adevăratul drapel național, acum îi este greață de el, scoțându-l cu desăvârșire din uzul „*protestatarilor*” săi? La adunăturile lui din Piața Marii Adunări Naționale (am o sugestie pentru conducerea Capitalei: ori apărăm acest simbol al deșteptării noastre de scârnaviile comuniștilor, ori îi schimbăm denumirea în „*Piața mării adunături antinaționale*”) fâlfâie cârpe de toate culorile – de la „*drapelul roșu*” neobolșevic (preluat și de stânga socialistă a lui Dodon) până la o invenție tkaciukistă – drapelul „*negru-roșu-negru*”. Încerc să vin cu unele argumente în privința acestui fals cras. În primul rând, acestui „*mare cunoscător*” al heraldicii moldovenești i-aș recomanda să analizeze istoria apariției tricolorului „*albastru-alb-roșu*” al Rusiei. Pentru prima oară acest drapel a fost aprobat prin ucazul țarului Nicolae al II-lea la 1896. Una din explicațiile alegerii acestor culori ar fi reprezentarea celor trei națiuni slave: Rusia – roșu; Ucraina – albastru; alb – Belarusul (care s-ar traduce Rusia Albă, populată, de fapt, de adevărații slavi ruși, rușii din actuala Rusie fiind corcitură dintre slavi și multe popoare turcice asimilate). Rusia de astăzi fără Belarus și Ucraina nici nu ar avea dreptul să folosească acest drapel. De ce atunci rușii au dreptul la un drept care nu le aparține, iar noi, românii, nu avem dreptul la ceea ce ne aparține din punct de vedere istoric? Să vină tot soiul de străini ai Neamului să ne

dicteze ce istorie să învățăm, ce limbă vorbim, ce culori ale drapelului național să folosim? Unde ne este mândria națională, domnilor? Iată că rușii au dreptul.

Un alt fals este legat de istoria pe care trebuie s-o învețe copiii noștri. Tot soiul de șovini velicoruși, gen Kuzmin, Rogozin, și mankurți, gen Voronin, Dodon, Stati ș.a., încearcă să le bage pe gât copiilor tot soiul de istorii integrate inventate, istorii ale moldovenilor, înjghebate pe timpul guvernării lui Voronin. Orice tâmpenii, numai nu istoria adevărată a Neamului – Istoria Românilor. Citeam deunăzi despre un prim decret al președintelui nou investit al Rusiei, V. Putin, despre obligativitatea introducerii unui examen la Istoria Rusiei pentru toți migranții, cu excepția celor calificați. Cum vă place, un măturător de stradă, o îngrijitoare, un muncitor în construcții veniți din afară în Rusia vor trebui să cunoască Istoria Rusiei (nu istoria rușilor, ceea ce ar fi fost mai corect!!!), iar la noi cogeamite demnitari cu înalte funcții de conducere să nu cunoască Istoria Românilor (nu a României!!!). Curat murdar în stil rusec. Eu îi mai înțeleg pe cei cu interese, nu-i pot înțelege însă pe mulți rătăciți de-ai noștri, care ar trebui să pună nițel mintea în mișcare și să aleagă grâul de neghină, adevărul de fals. E la mintea cocoșului că este un fals utilizat de dușmani, pentru a ne depărta de istoria adevărată a Neamului, de a nu ști nimic despre istoria multimilenară a strămoșilor noștri comuni în acest spațiu carpato-danubian.

Ziua de 1 mai – ziua clasei muncitoare!!! – fals. Cel puțin în Republica Moldova. Cum poate fi numită zi a clasei muncitoare, dacă e sărbătorită de milionarul V. Voronin împreună cu fiul său – miliardarul O. Voronin, de milionarii Mișin, Iovv, Tkaciuk, Reidman ș.a.? Priveam la defilarea prin Piața Marii Adunări Naționale a manifestanților lui Voronin și Tkaciuk. Prin fața mea treceau „*tațe*” bine hrănite, veterani cu pieptul plin de medalii și ordine, tineri strănepoți ai lui Ilici cu pancarte și drapele de tot soiul (numai tricolorul, simbolul

statului în care trăiesc, era lipsă), tineri bine hrăniți. Omul muncii – moș Ion – în această zi frumoasă de primăvară era la coarnele plugului, în câmp. Pentru el o zi de primăvară hrănește un an, din păcate, îi hrănește și pe acești derbedei, așa-numiți comuniști, care de jumătate de an nu mai părăsesc Piața.

Câte alte falsuri mai mari sau mai mici folosesc dușmanii noștri pentru a-i deruta pe cei mai slabi, mai puțin pregătiți să deosebească grâul de neghină. De exemplu: denumirea de Bender este un fals, corect ar fi denumirea românească Tighina; Akkerman – fals, cetatea Albă – corect; Ismail – fals, corect Oblucița; Cahul – fals, Frumoasa – corect, ș.m.a. În toate aceste cazuri rușii folosesc denumirile turcești ale cetăților și orașelor pur românești pentru a crea impresia că le-au ocupat de la turcii musulmani și nu le-au rupt de la Moldova creștină, pe care s-au angajat s-o protejeze.

Literatura și Arta, nr. 20, 17 mai 2012

1812 – ELIBERARE SAU COTROPIRE?

*„Istoria se repetă prin ea însăși –
întâi ca tragedie, a doua oară ca farsă”
(Karl Marx)*

Într-adevăr, „*eliberarea*” Basarabiei la 1812 a fost o tragedie pentru principatul Moldovei, iar „*eliberarea*” ei încă o dată (a câta oară?) de la 1940 a fost o farsă. Cele douăsprezece „*eliberări rusești*” – din 1711 până în 1944 – au fost mai dezastruoase decât toate invaziile care s-au abătut asupra noastră

în două mii de ani. Nu știu dacă pentru cineva, neangajat politic sau unor interese meschine ale străinilor, care gândește cât de cât, mai există dubii că la 1812 a avut loc cötropirea Basarabiei, a fost raptul părții de est din trupul principatului Moldovei și anexarea ei la Rusia (această rană mai

sângerează și astăzi. „*Finlanda este finlandeză și suedeză, Basarabia este românească, iar Polonia Congresului – poloneză. Aici nu poate fi vorba de unirea unor neamuri înrudite, risipite, care poartă nume de ruși; aici avem de a face pur și simplu cu o cucerire prin forță a unor teritorii străine, pur și simplu cu un jaf*”, scria referitor la raptul Basarabiei de la 1812 Friedrich Engels, unul dintre ideologii bolșevicilor și neobolșevicilor.

Din păcate există, și sunt încă mulți dintre aceștia, rătăciți sau răuvoitori. Aceeași întrebare „*1812 – eliberare sau cötropire?*” a fost formulată și de prezentatorul emisiunii

„*Otkrytaia studiia*” de la postul de televiziune TV7 din 04.04.12, Anatol Golea. Invitații emisiunii au fost: moldoveanul de origine, dar angajat în slujba rușilor, Vladislav Grosul (fiul primului președinte al AȘM, colaborator științific în cadrul Institutului de Istorie a Rusiei de pe lângă Academia de Științe a Federației Ruse), Vladimir Makarciuk, profesor universitar la Universitatea Națională „*Politehnika*” din Lviv (nu prea a fost clară prezența lui la acea emisiune) și trei reprezentanți ai istoricilor din Republica Moldova: istoricul Ion Varta, cunoscut prin poziția sa civică și adept ferm al adevărului istoric; Anatol Țăranu, cunoscut mai mult ca analist politic, care a contribuit prin poziția sa civică la dezamorsarea crizei politice recente, și controversatul Vasile Stati, așa-numitul istoric, prins odinioară cu plagiat (În lumea civilizată astfel de cazuri se sancționează dur. Este cazul ministrului Apărării Germaniei, care și-a dat demisia, și cazul mai recent al președintelui Ungariei, depus, în perioada președinției!, de titlul de doctor în științe pentru plagiatul comis cu 20 de ani în urmă, care recent și-a dat demisia), dar care este încă „*băgat în seamă*”, autorul controversatului dicționar românesc-moldovenesc și al mai multor „*opere*”, care lezează demnitatea noastră națională.

Primul i s-a dat cuvântul decanului de vârstă al celor prezenți la emisiune, V.Grosul. „*Spațiul dintre Prut și Nistru, împărțit în patru raiale turcești - Ismail, Akkerman (nu Cetatea Albă!!!), Bender (nu Tighina!!!) și Hotin, populată de ucrainenii (!!!), a fost eliberat de ruși, unificat sub denumirea de Basarabia, căreia i s-a dat o largă autonomie!!!*” – a declarat plin de importanță acest istoric, care este de sânge moldovean, dar care slujește interesele ocupanților (un fel de mancurt). Iertat să-mi fie diletantismul (sunt inginer și nu istoric), dar nu pot fi de acord cu afirmațiile acestui istoric atotștiutor. Într-o singură frază a spus mai multe neadevăruri, lucru nepermis pentru un istoric. În primul rând, de bună

seamă, pe teritoriul Basarabiei la acel moment existau raialele turcești nominalizate, formate în urma depozitării nelegitime (în virtutea celui mai puternic atunci când Imperiul Otoman se afla în ascensiune) a cunoscutelor cetăți ale lui Alexandru cel Bun și Ștefan cel Mare. Astfel, în anul 1477 Ștefan cel Mare, prin ambasadorul său la Veneția, sublinia: „...*Căci sînt sigur că turcul (sultanul – n. a.) însuși va veni împotriva mea pentru cele două locuri ale mele, Chilia și Moncastro (Cetatea Albă), care îi sînt foarte cu supărare...Și Înălțimea Ta te poți gîndi că aceste două locuri sînt toată Moldova*” (Gheorghe I. Brătianu, *Basarabia, drepturi naționale și istorice*, București, 1995, p. 6). De menționat însă că, spre deosebire de vecinii săi, principatele Moldovei și Munteniei pierduseră mai puțin (doar cetățile de la frontiera de est a Moldovei), în rest rămânând autonome, fiind doar suzerane Turciei (în schimbul unui tribut Turcia se angaja să le ia sub protecție (Moldova și Muntenia)). Atunci când Bulgaria, Serbia, Ungaria au fost țări ocupate, devenind pașalâcuri turcești.

Și dacă aceste raiale au fost eliberate de ruși, de ce nu au fost transmise Moldovei, așa cum prevedea tratatul secret încheiat de țarul Alexei Mihailovici cu domnitorul Moldovei Gheorghe Ștefan, în care se stipula, printre altele, restabilirea suveranității moldovenești asupra cetăților moldovenești și Bugeacului: „...*teritoriile și cetățile pe care Turcul le-a desprins de Moldova, și anume: Cetatea Albă, Chilia, Tighina și provincia Bugeac, Țarul Rusiei le va recâștiga și le va reda Principatului Moldovei jure haereditaria*” (ibidem, p. 10). Același lucru era prevăzut în tratatul secret încheiat între țarul Pentru I și domnitorul Moldovei Dimitrie Cantemir din 1711 la Luțk: „*Pămînturile principatului, după vechea hotărnicire moldovenească, asupra cărora Domnul va avea drept de stăpînire, atît cele cuprinse între râul Nistru, Camenița, Bender cu tot ținutul Bugeacului, Dunărea, granițele țării muntenesti și ale Transilvaniei și marginile Poloniei, după*

delimitările făcute cu aceste țări” (Karețki A. ș.a. Lacrima Basarabiei, Chișinău, 1993, p. 10). Același lucru rezulta și din proclamația lansată de către Dimitrie Cantemir către supușii săi, în care se spunea: „Dar, necredinciosul, Păgînul, care nu respectă jurământul dat, ne-a distrus fortărețele și pe altele le-a ocupat: Tighina, Cetatea Albă, Galați, Reni, Soroca, Ismail și alte localități pe Dunăre și în tot districtul Bugeacului... Și cetățile care ne-au fost luate de tirani, ne vor fi date înapoi, așa cum spune Majestatea sa Țarul în proclamația sa...” (N. Iorga, Carol al XII-lea, Petru cel Mare și țerile noastre, II+XXXIII, 1910, pp. 126-127).

Conform prevederilor Tratatului de la Kuciuk-Kainargi din anul 1774, Rusia garanta integritatea teritorială a Principatelor Române (și ce s-a ales, până la urmă, din aceste garanții?). Câte argumente mai trebuie aduse acestui istoric pentru a demonstra că la 1812 a fost o cotropire crasă a fostelor raiale turcești, la care Rusia „*eliberatoare*” a mai înhățat și restul Basarabiei, transformând-o într-o ordinară gubernie rusească? Acest lucru îl recunoaște însuși țarul Alexandru I în manifestul lui din 6 august 1812: „*Această pace, care ne-a fost dată de Dumnezeu, a adus foloase strălucite Imperiului Rusesc, cuprinzând în hotarele lui suprafața pământului bine populată și fertilă, care are întinderea de la Akerman până la gurile râului Prut, care se află la o distanță de nouă verste de Iași (sic!) și de la gurile acesteia până la frontiera Cezarină și de acolo spre jos de Nistru, în total aproape 1000 de verste, cuprinzând în ea cele mai vestite cetăți: Hotin, Bender, Chilia, Ismailul și multe alte orașe comerciale (țarul scăpase Cetatea Albă (Akerman) din această listă – n.n.)*”. Oare nu e clar din manifestul țarului că Rusia era foarte mulțumită cu ce se căpătuisese în urma jafului? De ce atunci, domnilor – tovarăși Grosul, Stati și compania umblați cu fofârlica, cu așa-numita „*eliberare*”?

Cât despre raiaua Hotin, „...*populată preponderent cu*

ucraineni!!!”, istoricul moscovit a dat-o în bară. Este cunoscut faptul că până la 1711 Hotinul era cetate de est a Principatului Moldovei, pierdută în urma aventurii lui Petru I în Moldova la 1711. Dacă e să ne gândim logic, atunci este clar că până la Cantemir cetatea era locuită preponderent cu români moldoveni. Din care mare dragoste a turcilor față de ucraineni, după 1711 Cetatea ar fi fost repopulată cu ucraineni? Un fals în curat stil rusesc. Am mai auzit astfel de baliverne. Și Molotov în 1940 argumenta „*eliberarea Basarabiei*” prin faptul că în județul Ismail „*populația este majoritar ucraineană*”. Absurd. În realitate 40% erau români moldoveni, 25% ucraineni, 15% ruși, restul bulgari, găgăuzi ș.a. etnii. S-a mai dat cu părerea „*specialistul moscovit*” Grosul, susținut de Stati și în privința drapelului moldovenesc „*roș-albastru*”. L-aș întreba pe ditamai istoricul ce drapel avea Rusia până la apariția tricolorului „*roș-alb-albastru*”? Ce drapele aveau cele 6 cnezate rusești la momentul unirii și care drapel a fost adoptat pentru Rusia unită? Tricolorul românesc „*albastru-galben-roșu*” reprezintă cele trei principate românești.

Despre ce fel de autonomie largă acordată Basarabiei și dezvoltare benefică ne vorbește istoricul rus-moldovean V. Grosul (dar și pretinsul istoric V. Stati), dacă chiar idolul lor până mai ieri (dar poate încă este și astăzi?) K. Marx declara la 1883: „*...Rușii s-au arătat așa cum sunt: jaful și ocuparea Basarabiei au spulberat toate iluziile...Țăranul care suferise cel mai mult de pe urma ocupației n-avea pentru muscal (moscovit) decât cuvinte de ură*”. Mai declarase pretinsul istoric în emisiunea nominalizată că „*...Basarabia a cunoscut o dezvoltare vertiginoasă, sistem de impozitare lejer, iar numărul moldovenilor a crescut de cinci ori – de la cca 200 de mii în 1812 la 1 milion la sfârșitul secolului*”. Aiureli grosuliste. Conform recensământului făcut de regimul țarist în teritoriul ocupat la 1817 (după ce plecaseră peste Prut vreo 30 de mii de basarabeni și după ce au fost aduși mii de găgăuzi,

bulgari, ruși ucraineni, românii (moldovenii) reprezentau 86%, iar conform altui recensământ de la 1897, numărul lor scăzuse la 56% de moldoveni. Iată ce scria în septembrie 1913, după 100 de ani de cotropire rusească a Basarabiei, cunoscutul patriot, membru de onoare al Academiei Române, Paul Gore, referitor la *„așa-numitul sistem de impozitare lejer pentru Basarabia”* în schița istorică *„Basarabia: Durerea, Dragostea, Onoarea și Patria. Anexarea Basarabiei”*: *„Moldova, care înaintea venirii rușilor plătea turcilor tributul anual de 3.000.000 de piaștri, acum trebuia să plătească rușilor, care au devastat țara în așa fel cum n-au făcut niciodată turcii, suma de 8.000.000 de piaștri. Suma care a fost plătită turcilor din partea Munteniei a fost mărită de către ruși de cinci ori...Nimeni nu-și poate închipui acum (la 1913, dar nici acum, la 2012 – n.n.) această stare în care se aflau Principatele și Basarabia, anexată de ruși...Întreaga populație a fost utilizată în mod forțat pentru lucrările destul de grele de fortificație, ea muncea încurajată de lovituri de bătă, iar ca măsură preventivă ca să nu fugă, era păzită de soldați în nopțile grele de disperare, de oboseală, de suferințe. Această populație muncea mult, mânca prost, n-avea încălțăminte. Rușii au introdus în Principate toate ororile unei robii din cele mai cumplite...Putem spune că fruntea nevinovată a martirului – poporul român – a fost încoronată de o adevărată cunună de spini. De la 15 și până la 25 de mii de care, fiecare înjugați cu patru boi și însoțiți de doi țărani români, trebuiau să fie prezentate oricând la dispoziția armatei rusești...”. Mă opresc aici. Ce le mai poți contrapune unor aiureli ale falșilor istorici, precum acest Vladislav Grosul, Vasile Stati, dar și altora de teapa lor? O altă „eliberare în stil rusesc” are loc la 1940. Într-adevăr „istoria se repetă prin ea însăși–întâi ca tragedie, a doua oară ca farsă”, cum a spus K. Marx în raport cu Basarabia.*

Literatura și Arta, nr. 15, 12 aprilie 2012

POVARA BUNĂȚĂȚII NOASTRE

„Bydlo. Ubirajtes' obratno v derevnyu
(Bovine. Cărați-vă înapoi în fundătura voastră”
(Mâzgălitură „murală” velicorusă)

Dăunezi, chiar pe unul din pereții coridorului unui bloc de studii al Universității Tehnice a Moldovei, am observat cu stupoare mâzgălitura atașată. M-am simțit scuipat în suflet, strivit de cizma ocupantului. Și asta după peste douăzeci de ani de așa-numită independență. Chiar dacă nu este pentru prima oară când suntem astfel tratați de „frații noștri mai mari”, oricum te simți umilit. Am fost prea buni cu „frații noștri mai mari”.

În 1991 le-am acordat tuturor, chiar și celor care nu au dorit-o, cetățenie. Balticii au procedat altfel. Le-am dat o perioadă de câțiva ani pentru a învăța limba română – limba oficială a statului, mai apoi am prelungit această perioadă, iar în final am

anulat această decizie a primului parlament. Balticii și ucrainenii au procedat altfel. Dar și în Rusia pentru a lucra chiar și într-o funcție de măturător este necesară cunoașterea limbii ruse. Iată care este răsplata. „Povara bunățății noastre” cum ar spune maestrul. Vă mai amintiți în anii 90' mai pe toate gardurile întâlneai inscripții similare scrise cu litere de o șchioapă. „Esli by ne russkij nash Ivan /Ty pogreaz by v der'me moldovan../Moldovanin, ty rodilsya dlya zemli / Sidi v sele, sebea kormi../A vy zadumajtes', bezmozglye „byki” / Moldaviyu ot russkih ne spasti. (Dacă nu ar fi al nostru rus Ivan. Te împotmoleai în rahat tu, moldovanule... Moldovanule, te-ai născut pentru pământ./ Rămâi în sat și te hrănește/...Iar

voi gândiți-vă, voi fără minte / Moldova nu are scăpare de Rusia". Ei bine, acestea erau scrise de rusolingvii din anii '90 frustrați de schimbarea bruscă a situației lor (până mai ieri unici stăpâni în colonia pe nume rsm). Dar mângălitura de mai sus este scrisă de o altă generație șovină, de copiii celei din anii '90. Generațiile se schimbă, iar mentalitatea velicorusă de ocupant rămâne.

Mă cutremur la gândul că regretatul **Nicolae Testemițanu** (născut în 1927 în România Mare în c. Ochiul Alb, Drochia), fiu de țăran, înzestrat cu acea caracteristică înțelepciune țărească, cu un pronunțat simț al apartenenței de Neam, deschizător de drumuri în medicină, reputat chirurg și om politic, promotor subtil al românismului în plină epocă sovietică în Basarabia (lucru ce l-a costat funcția de ministru al Sănătății), ar fi dat ascultare unor chemări similare (sunt sigur că și el nu odată s-a întâlnit cu astfel de cazuri?).

Sau **Eugeniu Coșeriu**, născut în 1921 în România Mare la Mihăileni, județul Bălți, care ne-a proslăvit în întreaga lume, fiind considerat Părinte a ceea ce azi se numește lingvistică integrală, unul dintre cei mai importanți lingviști ai secolului XX, autor a peste 50 de cărți, membru de onoare al Academiei Române, *Doctor Honoris Causa* a aproape 50 de universități din întreaga lume.

Sau **Eugen Doga**, născut în 1937, s. Mocra, r-nul Râbnicița, RASSM din componența Ucrainei, cel mai mare compozitor român în viață, membru titular al Academiei de Științe a R. Moldova (1992). „*Ce straniu e!... Cum se întâmplă astăzi că eu sunt compozitor și nu plugar, scriu muzică și nu cresc pâine?*” se întreabă maestrul. „*Încerc să o pun pe note (vocea mamei – n.n.) și atunci cântecul ei de leagăn, pe care l-am uitat de mult, îl simt și îl aud cântat în filmul „Maria, Mirabela”. Încerc să-i surprind în sunete pașii ei ușori și mereu grăbiți și, poate, anume atunci o văd alunecând pe Cătălina, fata de vis și de basm a Luceafărului Poeziei noastre. Ce izvor fantastic de melodii este memoria noastră!...*”. Dacă nu ar fi fost fiu de

țăran poate nu ar fi putut compune adevăratele opere de artă cum sunt: *Lăutarii* (1971); *Șatra* („Mosfilm”, 1975); *Povestea lui Făt-Frumos* (1977), *Căruța* (s/m, 1978); *Gingașa și tandra mea fiară* („Mosfilm”, 1978, considerat cel mai frumos film al epocii sovietice); *Vreau să cânt* (1979); *Anna Pavlova* („Mosfilm”, 1983); *Luceafărul* (1986); *Patul lui Procust* (2001); filmele cu desene animate pentru copii: *Capra cu trei iezi* (2012); *Punguța cu doi bani* (1969); *Banca lui Guguță* (1975); *Viforul negru* (1981); *Maria Mirabela* (1981); *Copiii, soarele și lumina* (1981), precum și muzica de balet *Luceafărul* (1983) și muzica camerală.

Sau **Ion Ungureanu**, născut în 1939 în România Mare în c. Opaci, județul Tighina (la baștina marelui Mateevici), simplu fiu de țăran („deriovnea” cum ne numesc „eliberatorii”) nu și-ar fi făcut drum singur cu propriile capacități prin prea întortocheatele poteci pentru provincialii u.r.s.s.-ului spre Olimpul atins de el peste ani (să devii regizor al Teatrului Armatei, fiind un provincial!!!). Ex ministru al culturii și cultelor (6 iunie 1990 - 5 aprilie 1994, pe parcursul perioadei repunând la locul său monumentul lui Ștefan cel Mare, deschizând teatrul „M. Eminescu” ș.m.a.), ex- vicepreședinte al Fundației Culturale Române din București (1995-2005). Dacă ar fi rămas în sat, la sigur că ar fi fost un bun gospodar, dar noi, generația Domniei sale și cele de mai târziu, Basarabia în general, ar fi fost văduvită. Probabil, nu ar mai fi fost fondat teatrul național „Luceafărul” la Chișinău cu trupa de aur a anilor 60’, nu am mai fi savurat vizionarea minunatelor spectacole „Păsările tinereții noastre” (după Ion Druță, 1974), „Sfânta sfintelor” (după Ion Druță, 1988) și filme cu participarea Domniei sale. Oamenii de artă, printre care și maestrul Ion Ungureanu, au reușit să răzbată într-un fel la izvoarele lor spirituale. „Comuniștii nu au țară, ei au teritorii. În 71 s-a lovit în „Luceafărul”. Mie mi-a fost interzisă Steaua fără nume - spectacol pe care-l montasem cu studenții, ca lucrare de licență...Și faptul că se pomenea de trenul București-

Sinaia i-a deranjat pe mulți... La un moment dat, chiar și cei care simpatizau teatrul îmi ziceau: „Ei, Ungurene, dar nici așa nu se poate... la fiecare pas roștiți pe scenă București...” Eu le zic că e un orar de tren, iar ei: „Las’ că știm noi.” Vă închipuiți în ce situație ne aflam noi acolo? Astăzi parcă nici mie nu-mi vine a crede că am trecut prin această grozăvie...Și uite așa am fost nevoit să părăsesc teatrul „Luceafărul”, să încep bejeniiile...” își amintește Maestrul.

Sau dacă **Dumitru Matcovschi**, născut la 1939 în România Mare în Vadul Rașcov, ar fi rămas la „coada vacii” (cum ne ursec șovinii) nu ar mai fi apărut acel adevărat „*imn al deșteptării naționale*” în memorabilul număr din aprilie 1988 al revistei „*Nistru*” (redactor șef al căreia era și pe care ulterior a rebotezat-o în „*Basarabia*”) eseul „*Veșmântul ființei noastre*” despre limba română, necesitatea revenirii la grafia latină, scris de regretatul lingvist Valentin Mândăcanu, venit de asemenea, de la țară, din c. Mihăileni (de unde a venit și Eugen Coșeriu). Nu și-ar fi fructificat capacitățile Maestrul în adevăratele opere de artă de poezie, proză și dramaturgie precum: *Melodica, Grâul, Axa, Patria, Poetul și balada, Tu, dragostea mea, Veșnica toamnă* (poezie); *Duda, Bătuta, Toamna porumbeilor albi, Focul din vatră* (proză); *Președintele, Piesă pentru un teatru provincial, Pomul vieți, Ion Vodă cel Viteaz, Sperietoare, Tata* (dramaturgie) ș.a. Multe din poeziile sale au fost puse pe note și au devenit șlagăre de la chiar prima audiție, de compozitori ca regretații Ion Aldea-Teodorovici și Petre Teodorovici, precum și de Eugen Doga, Mihai Dolgan, Mircea Oțel, Constantin Rusnac. Pentru patriotismul său fiind strivit de un autobuz în urma unei monstruoase înscenări.

Sau **Nicolae Dabija**, fiu de țăran născut în c. Codreni, Cimișlia, nepotul arhimandritului Serafim Dabija, unul dintre marii duhovnici români, deportat în Gulag în 1947. În calitate de redactor șef al săptămânalului „*Literatura și arta*” editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Moldova a avut un rol important în lupta de renaștere națională din Republica

Moldova. Săptămânalul condus de maestrul Dabija a fost, în anii 1988-1989, cea mai importantă publicație care susținea revenirea limbii române la grafia latină și decretarea ei ca limbă oficială în RSS Moldovenească, dar și întreaga Mișcare de Eliberare Națională din Basarabia. În perioada de glorie săptămânalul „*Literatura și arta*” depășea tirajul de 260.000 de exemplare. În 2005 e ales președinte al Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova, organizație neguvernamentală de cultură și drept, care a menținut aprinsă flacăra românismului în perioada guvernării monstruoasei coaliții roș - oranj și trădării lui Iu. Roșca, contribuind esențial la venirea forțelor democratice la putere în 2009, lucru subapreciat de actualii guvernanți. Dacă N. Dabija ar fi rămas sau s-ar fi dus în „*deriovnea*” lui, fără cele circa 70 de cărți de poezie, proză, publicistică, studii istorice, cultura Basarabiei ar fi avut mult de pierdut.

În acei ani '60-'70 a fost, într-adevăr, o explozie în poezia din Basarabia, în teatru, în muzică, în cinematografie. Atunci s-a format, a renăscut ca pasărea Phoenix din cenușa stalinistă o nouă intelectualitate națională în locul celei masacrate prin gulaguri, Siberii, închisori staliniste sau aflată în bejenie, care în anii '90 a trezit gustul de libertate al maselor suprimate. Tot atunci au apărut și primii vlăstari ai intelectualității naționale în domeniile reale.

În domeniul medicinei, urmând calea lui N. Testemițeanu, a venit **Gheorghe Ghidirim**, născut în 1939 în c. Palanca județul Tighina, România Mare, ex-ministru al Sănătății, cunoscut medic chirurg, care a readus la viață mii de oameni, și foarte bun fiu al Neamului, ex. ministru al Sănătății, profesor universitar. Auzindu-l interpretând minunatul cântec cu o adevărată încărcătură filozofică țărănească despre „...*carul cu patru boi*” îi simți tânga după rădăcinile țărănești, îi simți coarda vibrantă de țăran. Dacă ar fi rămas în satul de baștină sunt sigur că devenea un bun gospodar, dar Basarabia pierdea un foarte bun chirurg și patriot al Neamului.

Cel care a pus temelia intelectualității tehnice naționale a fost regretatul **Sergiu Rădăuțanu**, născut în 1926, la Chișinău, România Mare. Bunicul lui, tot Sergiu, a făcut studii la Sorbona, fiind selectat de ministrul Învățământului din Rusia, Leon Caso împreună cu încă alți băieți de la țară (tot de la țară, fiindcă ca și în perioada sovietică și în cea țaristă orașele erau ocupate de ocupanți, progeniturile cărora astăzi ne alungă din nou la țară). Sergiu Rădăuțanu a fost primul rector al nou-născutului în chinuri Institut Politehnic din Chișinău. Împreună cu alți colegi precum Aurel Marinciuc, Ion Valuță ș.a. au contribuit esențial la crearea unei școli tehnice superioare naționale. Această misiune nobilă a fost preluată de actualul rector, **Ion Bostan** (născut în 1949 în c. Brânza, județul Cahul), ales la timona Institutului Politehnic (astăzi Universitatea Tehnică a Moldovei) în 1991, când se trecuse la limba română de predare (până în 1989 toate disciplinele se predau doar în limba rusă. Tinerilor veniți de la țară, care cunoșteau rău sau deloc limba rusă le venea foarte greu) și lipseau cu desăvârșire manuale, cursuri în limba română. Un merit incontestabil al domniei sale este crearea unor punți (la început) transformate mai apoi în adevărate poduri de legătură între Universitatea Tehnică a Moldovei și Universitățile de profil din România. Ajutorul din partea fraților din România a fost enorm în acea perioadă. Dl Ion Bostan este, în primul rând, un bun inginer, inventator, academician al AȘM, președinte al Consiliului Rectorilor din Republica Moldova, Doctor Honoris Causa a peste 10 universități, un cunoscut reformator al învățământului tehnic din Republica Moldova. Dacă ar fi rămas în satul său natal la sigur că ar fi fost un bun gospodar, un bun mecanic sau tractorist (luând în considerație atracția spre tehnică) așa cum a fost tatăl său – primul tractorist și mecanic din sat pe timpuri. Dar Basarabia ar fi fost văduvită de un bun manager și reformator al învățământului tehnic superior, de un foarte bun inventator (peste 210 invenții performante) și cercetător științific.

Pe tot parcursul istoriei acestui colț de țară, aflat „...în

calea tuturor relelor”, vorba cronicarului, deseori uitat de Dumnezeu, țăranul numit și „*talpa Țării*” a fost acela care l-a salvat în repetate rânduri. Și de data aceasta tot țăranul a dat naștere acestei noi intelectualități naționale, rupând din puținul pe care l-a avut pentru trimiterea la școală a celor mai buni fii și fiice. Nu în zadar se spune că „*veșnicia se naște la țară*”. Cu regret astăzi satele noastre sunt foarte bolnave. O bună parte a tineretului și a celor de vârstă medie – cea mai productivă pătură, sunt plecați la munci peste hotare, în special, la negru. În sate au rămas în mare parte pensionari și copii fără părinți cu părinți în viață, lăsați pe seama bunicilor. Este de datoria intelectualilor autohtoni să întoarcă, măcar parțial, datoria lui moș Ion, să vină în ajutorul baștinei, care actualmente trece printr-o adâncă criză economică, morală, demografică, mult mai adâncă decât cea generală pe Republică.

În final, revin la mângălitura murală, care a fost scrisă, la sigur de studenți rusolingvi din Universitate, de altfel nu atât de ei cât cu mâna lor de părinții acestora din generația anilor '90, care nici ei nu au dorit să se integreze social, să însușească la un nivel elementar limba de stat, să cunoască tradițiile noastre (nu numai gustul vinului și a sarmalelor naționale) și să-și ajute odraslele ca măcar ele să se integreze în societate. Dimpotrivă, în mare parte i-au educat în spiritul șovinismului, le-au insuflat pe toate căile ura față de „*țărănoii moldoveni, care le-au ocupat locurile destinate lor*”, reprezentanților „*rasei superioare*”. Astfel progeniturile „*eliberatorilor de ieri*” ne îndeamnă să ne ducem de unde am venit - în satele noastre de baștină (marea majoritate a profesorilor Universității Tehnice a Moldovei provin de la țară). Asta în loc de mulțumire profesorilor pentru munca efectuată cu consum de timp cu 30...50% mai mult (din cauza formării seriilor mici de 5-10 studenți alolingvi atunci când există grupe cu predare în limba română la aceleași specialități) la același salariu.

Literatura și Arta, nr. 48, 29 noiembrie 2012

INCADESCENȚA LUNII MAI

„Pe Ștefan l-așteptăm să vină
Cu sabia și cruce-n mână;
Când va lovi în mutre crunte,
Să sară stelele din frunte!”
(Teodor Popovici)

Luna mai a fost, într-adevăr, fierbinte la direct și la figurat, dar nu așa cum au dorit comuniștii și acoliții lor. Pierzând orice speranță de a provoca noi alegeri anticipate pentru a-și lua revanșa, Voronin, Tkaciuk și Roșca au declarat un adevărat război Alianței pentru Integrare Europeană, invocându-i falsul de „*uzurpare a puterii*” (din păcate, isonul comuniștilor îl țineau și mulți analiști politici, intelectuali. Slavă Domnului, alegerea Președintelui a avut loc și incertitudinea politică și-a mai redus din intensitate). De la începutul lunii ianuarie, timp de două luni, în fiecare sâmbătă Voronin cu oamenii lui Roșca și în fiecare duminică Roșca cu oamenii lui Voronin au organizat mai multe manifestări în Piața Marii Adunări Naționale. Se crea impresia că ei au pri(h)vatizat PMAN și nu o vor mai ceda. De nenumărate ori ne-au avertizat că va fi o primăvară fierbinte. Întreaga Republică va fi roșie de drapelele lor comuniste. Mai apoi s-au saturat să înghețe în Piață și au declarat un moratoriu până la 1 mai, când Voronin ne-a amenințat că va organiza „*cel de-al doilea congres civic*” în Piața Marii Adunări Naționale. Iată că a trecut și 1 mai, iar marele „*hural comunist*” nu a mai avut loc. Grație intervenției ingenioase a președintelui PLDM, V. Filat, în această zi PMAN a fost rezervată oamenilor cu adevărat ai muncii, fiind transmisă sindicatelor republicane. Comuniștilor li s-a permis doar defilarea deșirată prin PMAN. Câteva mii de nostalgici bolșevici (desigur cu nelipsiții Voronin (căruia, culmea, i-a plăcut asemănarea făcută de jurnaliști cu un porc) și cardinalul său Tkaciuk, cu toții purtând ambigua panglică

bicoloră rusească (*negru-portocaliu*), unii – și pe cea bicoloră „roș-albastru” tkaciukistă, „nepoței ai lui Ilici”, țate bine hrănite și îmbrăcate cu pensii grase, veterani cu pieptul plin de medalii, au defilat prin Piață (după ce luase sfârșit mitingul sindicatelor, de altfel, o manifestare prost organizată), răspunzând prin semne obscene la declarațiile ghimpoase ale puținilor oameni rămași după mitingul sindicalist pe marginea Pieței (îl puteți vedea pe Mark Tkaciuk în una din fotografiile afișate în scuarul monumentului lui Ștefan cel Mare. O mai mare blasfemie nici că se putea: Ștefan cel Mare ținând mâna dreaptă cu crucea sus, iar alături Tkaciuk tot ținând mâna dreaptă sus, arătând un semn obscen (tuturor nouă, care nu suntem suficient de moldoveni ca el și nu iubim Moldova atât de mult ca el!!!). Astfel PMAN a fost protejată de virusul comunarzilor, cel puțin în ziua de 1 mai – Ziua Muncii. „Milionarii comuniști” numai oameni ai muncii nu pot fi numiți.

Un alt eveniment, trist eveniment, urma să fie comemorat în luna mai – 200 de ani de la cea mai neagră zi în istoria acestei frânturi de țară pe nume Basarabia – ziua de 16 mai 1812, când două imperii hrăpărețe – Rusia și Turcia – au

semnat criminalul act de înjumătățire a principatului Moldova. Temerea eracă nu se va reuși organizarea unor manifestații de masă (temere, de altfel, fondată, luând în considerație atât dezbinarea în rândul AIE2, dar și a societății civile, cât și cunoscuta lehamite a moldoveanului). S-a reușit totuși. După o lungă perioadă de hibernare s-a trezit, în sfârșit, românul din noi. Prea mult timp am umblat ultimii câțiva ani cu capul plecat, resemnați, umiliți, batjocoriți și alungați „în România noastră” din acest mult pătimit colț de țară, apărat de tot soiul de barbari cu prețul sângelui stră-strămoșilor noștri. În acești ani Piața Marii Adunări Naționale a cunoscut doar scârnavie bolșevică, fiind invadată de horde străine Neamului nostru. Dându-mi bine seama că derbedeii mă vor învinui de legionarism, nu pot să nu aduc aici cuvintele spuse de liderul legionarilor, Corneliu Zelea Codreanu, în perioada interbelică la Iași în timpul demonstrațiilor muncitorilor infectați de virusul bolșevismului străin românului (de altfel, nici unul dintre liderii acestor mișcări muncitorești nu era nici muncitor, nici de origine română!!!): „*Nu vom permite ca pe pământul nostru să fâlfâie alte drapele decât tricolorul național*”. Din păcate, noi am permis ca în acest loc sfânt pentru noi – PMAN – să fâlfâie orice cârpă, numai nu drapelul național – tricolorul.

Grație Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova și altor organizații și partide neparlamentare (printre partide s-a evidențiat PNL), pe data de 13 mai 2012, în PMAN a fost organizat un miting de doliu legat de cei 200 de ani de ocupație rusească, la care au participat mii de oameni cu inima română (În jur de vreo zece mii. Puteau să fie mult mai mulți. Să fi fost doar o jumătate din cei cu cetățenie română, am fi umplut Piața, dar, din păcate, obținerea cetățeniei române este legată de cu totul alte interese. Spre rușinea acestora, am văzut în piață invalizi în cărucioare cu roțile, părinți și bunici cu copii mici, bătrâni, oameni veniți din diferite orașe din România), oameni de vârstă a treia, pe care i-am văzut mai la toate

manifestările de la începuturile Mișcării de Eliberare Națională, dar și tineri, au venit în această zi în Piața Marii Adunări Naționale. În sfârșit, Piața s-a încărcat cu energia pozitivă a celor cu inima română adunați, neutralizând virusul cancerului comunismului – al acestei boli a plebei. Din păcate, mijloacele de informare în masă au reflectat acest eveniment sub orice nivel. De exemplu, ProTV Chișinău, care a jucat un rol deosebit de important în perioada guvernării comuniste în menținerea aprinsă a făcliei românismului, și-a dezinformat telespectatorii, declarând că „...în Piață s-au adunat vreo două mii de adepți ai mitingului de doliu și cca 500 de adepți ai „eliberării Basarabiei de sub jugul turcesc” lângă Arcul Catedralei”. Jurnaliștii care au pregătit această informație stau prost de tot la capitolul aritmetică. Dacă le-a fost cam greu să-i numere în Piață, puteau lesne observa acest lucru în timpul marșului de doliu, când capul coloanei se afla în fața Ambasadei Rusiei, iar coada – încă în PMAN. Să facem un simplu calcul: dacă e să credem declarațiile ProTv-iștilor că au fost doar două mii de manifestanți, atunci pe distanța de aproape un kilometru și jumate manifestații ar fi trebuit să fie câte unul în rând la distanța de un metru. De asemenea, „cei aproape cinci sute de adepți ai eliberării Basarabiei...” în realitate nu erau mai mult de vreo sută de derbedei, care au stat timp de două ore (probabil atât timp pentru cât au fost plătiți), fluturând cu drapelele lor și încercând să provoace mulțimea. La ora două, când evenimentele din Piață atinseseră apogeul, ei au dispărut. Unii rătăciți, probabil tot plătiți, au încercat să provoace manifestația pașnică în timpul mersului spre ambasadă Rusiei și Turciei. Spre onoarea manifestanților (cu toate că era greu să te abții să nu le dai ceea ce meritau acestor derbedei), ei s-au condus de zicala „Câinii latră, iar caravana își caută de drumul ei”. Ajunși la Teatrul de Vară (unii nu au rezistat acestui drum cam lung), Domnul dându-ne o zi puțin răcoroasă, participanții la mitingul de doliu au fost martori ai

unor înflăcărâte luări de cuvânt ale unor cunoscute personalități din Basarabia, din Țară și de peste hotarele ei. În final au fost delectați cu un concert de zile mari început de cei pe care în toți acești 25 de ani i-am văzut pe baricade – ansamblul etnofolcloric „Ștefan-Vodă”, continuat de irepetabila Irina Loghin, aplaudată în picioare de mulțime, de o actriță basarabeancă, Ala Cibotaru, aflată cu serviciul la Craiova, ș.a. După finalizarea acestui frumos eveniment, urcam scările din parcul din Valea Morilor, aducându-mi aminte că același lucru îl făceam în fiecare duminică acum 24-25 de ani. A trecut un pătrar de veac, dar noi continuăm să ne bălăcim în această mizerie spirituală. Ca și atunci, continuăm să demonstrăm (unor rătăciți și neprieteni) că suntem români, că limba ne e română, cu deosebirea că alogenii de astăzi sunt mult mai obraznici, obraznicia lor fiind alimentată de nepăsarea noastră, de indiferența și apatia care ne macină.

Un alt eveniment organizat tot atât de bine a avut loc în seara de 16 mai (chiar în ziua semnării criminalului tratat) în Piața Marii Adunări Naționale. În Piață s-au adunat vreo cincisăse mii dintre cei mai cu inima română (iarăși au lipsit sutele de mii de basarabeni - cetățeni ai României!!!). Sute de candelă arzând au format pe o jumătate din lungimea PMAN textul „1812 2012– 200 de ani de ocupație rusească”. În Piață domnea o atmosferă spirituală de nedescris, în special, atunci când mii de lumânări au fost aprinse de cei prezenți în memoria milioanei de jertfe ale regimului rus – țarist și sovietic. Pe la ora 21.30, când înnoptase deja, privesc miilor de lumânări și candelă aprinse în Piața Marii Adunări Naționale era încântătoare.

Deosebit de pătrunzătoare la inimă au fost discursurile primarului general Dorin Chirtoacă, al poetului, publicistului, scriitorului și patriotului Nicolae Dabija, care a menționat printre altele că nu-i vede, din păcate, alături pe președintele Republicii, N. Timofti, prim-ministrul V. Filat, speakerul M.

Lupu (pe Lupu, într-un fel, l-aș înțelege. Cunoaștem zicala „*Oricât l-ai hrăni, lupul tot spre pădure se uită*”. Nu-i pot însă înțelege pe V. Filat și N. Timofti. Din prea mare teamă de a nu supăra ursul au nimerit într-o situație proastă. În acea seară ei trebuiau să fie alături de popor). Și de această dată (a câta oară când e vorba despre apărarea demnității noastre naționale) Mihai Ghimpu a rămas de unul singur (din cei trei lideri ai Alianței), cum s-a mai întâmplat cu decretul referitor la declararea zilei de 28 iunie zi de ocupație, cu refuzul de a participa la „*parada învingătorilor*” pe 9 mai 2010, legată de 65 de ani de la terminarea „*marelui război pentru apărarea patriei*”, care, în realitate, a fost un război mondial de împărțire a sferelor de influență, declanșat de doi căpcăuni ai secolului XX, vinovați în aceeași măsură (Stalin poate în mai mare măsură) de masacrarea a zeci de milioane de oameni, cu elucidarea adevărului privind crimele comunismului în Basarabia. Mitingul de doliu a fost închis prin cuvântarea sufletistă a lui Mihai Ghimpu, președintele Partidului Liberal, unicul partid cu adevărat național.

Pe parcursul acestor două evenimente cea mai scandată lozincă a fost unirea cu Patria mamă. Până mai ieri se părea că nu ne vom mai putea ridica la înălțimea de altădată la capitolul „*Demnitate națională*”. După aceste minunate evenimente a reînviat speranța, pe cale să se stingă, în reunirea Basarabiei cu Țara (nu neapărat în mod direct, ci măcar indirect, prin intrarea în Uniunea Europeană). Două Germanii au devenit o Germania. Două Vietnamuri au devenit un Vietnam. Două Corei vor deveni, neapărat, o singură Coree. Două Chine vor deveni, de asemenea, una singură. Și două „*state românești*” vor deveni, neapărat, unul singur, o singură Țară. Basarabia răstignită timp de 200 de ani se va coborî de pe cruce, va reînvia, va reveni acasă dintr-un lung drum al Golgotei.

Literatura și Arta, nr. 21, 24 mai 2012

CAPITOLUL II

Socialism versus comunism

„În secolul XX, țările europene au cunoscut două mari regimuri totalitare, nazismul și stalinismul, care au dus la genocid, la încălcarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, la crime de război, precum și la crime împotriva umanității.”

(Din Rezoluția „Reunificarea Europei divizate: promovarea drepturilor omului și a libertăților civile în regiunea OSCE în secolul XXI”, 2 iulie 2009)

ISTORIA SOCIALISMULUI ÎN BASARABIA ȘI SOCIALISTUL DODON

„Românii sunt un popor cu capul pe umeri, ei au învățat din experiența lor istorică că nu tot ce zboară se mănâncă. Spre deosebire de toate celelalte popoare din Europa, lozincile socialiste, pe cât de naive, pe atât de ispititoare, n-au stârnit nici un interes și nici un ecou în sufletul românilor.”

(Petre Țuțea)

Din păcate, istoria ulterioară a demonstrat că această molimă a secolului XX a afectat grav și sufletul românului, aflat timp de aproape 50 de ani sub un regim comunist implantat de armata cotropitoare sovietică. Ideea comunistă, în esență de natură teroristă, a afectat în mod direct aproximativ o jumătate din statele și popoarele lumii. Instaurarea și menținerea regimului totalitar sovietic s-a estimat la colosale pierderi materiale și umane. Au fost nimicite valori și tradiții, distruse lăcașuri sfinte și monumente de cultură. Prin violență, lichidare fizică, foamete, deportări, colectivizări, intimidări ș.a., executate de ohranka țaristă, mai apoi de N.K.V.D. și mai noul KGB, s-a ajuns la mutații în psihicul uman și la involuția întregii societăți, care s-a transformat într-o enormă sectă satanică, cu idoli săi. Cei ce nu se lăsau convertiți (indiferent de naționalitate), opunând rezistență, aveau să devină adevărați martiri. Toate aceste crime comuniste rămân încă bine ascunse. Organele de represiune, după executarea crimelor, au avut grijă să le camufleze cât mai bine, să lichideze martorii și să rescrie istoria. Din păcate, și stânga europeană, din cauza necunoașterii tuturor crimelor regimurilor totalitare comuniste, contribuie indirect la acest lucru. Din cauza stângii europene până acum nu a fost adoptată o rezoluție (au fost doar unele declarații politice) conform căreia comunismul ar fi egalat cu nazismul și în acest scop să fie pregătit un proces asupra

comunismului, precum a fost cel asupra nazismului de la Nürnberg. Raportul Lindblad, care a precedat Rezoluția APCE nr. 1481 din 2006, menționează că, deși nazismul a fost condamnat pe plan internațional, iar cei vinovați au ajuns să fie judecați, „...crimele comise de regimurile comuniste nu au fost investigate și nici condamnate la nivel internațional. Un „Proces de la Nürnberg” pentru crimele comunismului nu a avut loc”. Același raport precizează că „...Absența condamnării internaționale poate fi explicată, în parte, prin faptul că în multe țări europene există partide comuniste, care nu au condamnat în mod formal crimele comunismului”.

Cât de absurde sunt ideile socialiste ne vorbește și experimentul unui profesor de economie de la un colegiu din Suedia, care a declarat că nu a picat vreodată pe cineva la examen, dar a picat odată o grupă întreagă. Acea clasă a insistat că socialismul este funcțional și că nimeni nu ar trebui să fie sărac și nimeni bogat, toata lumea să fie **egală**! Profesorul le-a spus: „OK, vom face în grupa voastră un experiment asupra socialismului. Se va face media tuturor notelor și fiecare va primi aceeași notă, astfel încât niciunul nu va pica și niciunul nu va primi nota 10”. După primul test, notele au fost adunate și împărțite la numărul de studenți, și toți au primit un 8. Studenții care au studiat intens au fost supărați, dar cei care au învățat mai puțin au fost bucuroși peste măsură. Cum cel de-al doilea test se apropia, studenții care studiaseră puțin au învățat și mai puțin, iar cei care studiaseră mai intens și-au spus că și ei vor o „pomană”, așa încât și ei au studiat mai puțin. Media celui de-al doilea test a fost 6! Nimeni nu mai era fericit. Când a fost dat al treilea test, media notelor a fost 4. Notele nu au fost crescătoare deoarece au apărut certurile, acuzațiile, ura și nimeni nu a vrut să învețe pentru beneficiul altuia. Spre marea surpriză a tuturor studenților, toți au picat. Profesorul le-a spus că socialismul va pica în final deoarece, atunci când recompensa este mare, efortul pentru a avea

succes este, de asemenea, mare. Dar când statul nu mai acordă acea recompensă, nimeni nu va încerca sau nu va vrea să aibă succes”. Nu putea fi o explicație mai simplă. Iată un scurt paragraf care sintetizează totul: „Nu se poate legifera ca săracul să fie liber, iar bogatul în afara libertății. Ceea ce primește o persoană, fără a fi muncit pentru aceasta, trebuie produs de cineva, care, la rândul lui, nu primește pentru ceea ce a muncit. Statul nu poate da cuiva ceva, fără să fi luat mai înainte de la altcineva. Când jumătate din populație vede că poate să nu muncească, pentru că cealaltă jumătate va avea grijă de ea și când jumătatea care a muncit realizează că nu are sens să mai muncească, pentru că alții sunt beneficiarii muncii lor, atunci, prietene, acesta este sfârșitul oricărei națiuni. Nu poți multiplica bogăția divizând-o”. Lozincile socialiste, pe cât de naive și ispititoare, pe atât sunt de nule și neadecvate ființei umane. Demonstrează acest lucru și țările Uniunii Europene din sudul ei – Grecia, Spania, Portugalia, Italia, unde la conducere au fost socialiștii. Principiul socialist promovat în țările lor încearcă să-l impună la nivelul Uniunii Europene. Neamțul, englezul, francezul, care subvenționează economiile acestor țări, fac parte din jumătatea care muncește. Cât va dura acest principiu?

Să vedem care a fost istoria socialismului în România? Aflăm de la N. Păulescu, adversar neîmpăcat al acestei ideologii de un materialism respingător și fără Dumnezeu, că partidul socialist a fost importat în 1875 de doi revoluționari ruși (**tot ruși!!!**): un ortodox Petrof și un evreu, Nahum Katz, care își luă numele de Dobrogeanu-Gherea. *„Europa e amenințată de o gravă tulburare socialistă. Victoria principiilor socialiste înseamnă moartea culturii și căderea în barbarie. Mulțimea oarbă, recrutată mai cu seamă la orașe, amenință cultura oricărei națiuni. Socialismul industrial ignorează faptele reale și legile existenței”* – spune marele poet și iubitor de neam M. Eminescu. Deosebit de elocvent în

acest sens a caracterizat socialismul românesc cunoscutul filosof român Petre Țuțea, pentru care fapt a fost maltratat în închisorile comuniste românești prin metode NKVD-ist-KGB-iste rusești. *„Dacă scap de aici, dacă nu mă omorâți, am să propun Academiei să scoată din Dicționarul limbii române cuvântul „socialism”. Și la cuvântul „rus”, generațiile viitoare să citească: asiatic rătăcitor, care a nimerit din greșeala lui Dumnezeu în Europa”*, se adresa filozoful Petre Țuțea către anchetatorul său. În Basarabia această râie a fost adusă la început de hoardele bolșevizate la sfârșitul Primului Război Mondial, și mai apoi la 1940 pe vârful baionetelor sovietice.

În Basarabia modernă, ideea stângistă este puternic influențată de rămășițele bolșevice din vechiul sistem comunist sovietic. Una dintre aceste recidive, pcrm, această anexă a partidului bolșevic ortodox, a compromis serios stânga basarabeană, care practic nu există. *„Care stângă? Acest partid bolșevic criminal, care a sacrificat milioane de vieți omenești, este de stânga? Socialismul suedez este adevărata stângă”* – menționează reputatul om de artă și politic Ion Ungureanu. Pe parcursul scurtei istorii moderne a Basarabiei, pe arena politică au fost mai multe încercări de a crea partide de stânga, dar în majoritatea cazurilor fără succes. Primul partid politic din Republica Moldova, după Frontul Popular, a fost Partidul Social- Democrat din Moldova, fondat în 1991 de Oazu Nantoi, care însă, până la urmă, s-a transformat într-o anexă a pcrm. Partidul Socialist din Moldova (PSM), în frunte cu V. Morev, a fost înființat la 11 august 1992. În urma adâncirii contradicțiilor interne, la începutul anului 1996, de la Partidul Socialist din Moldova s-au desprins două grupuri de persoane, unul dintre care condus de Eduard Smirnov, Veronica Abramciuc și Valentin Krâlov, care, în iunie 1997, a pus bazele Partidului Socialiștilor din Republica Moldova (PSRM), pe care l-a preluat recent I. Dodon). În alegerile parlamentare din 2010, PSRM și-a chemat alegătorii să voteze pentru lista pcrm,

pe care, de altfel, a fost inclusă și V. Abramciuc, devenită deputat pcrn.

Să vedem ce va ieși din tentativa lui I. Dodon de a umaniza fața socialismului și a crea un partid socialist de tip european. Dodon se „*laudă*” cu legăturile sale cu diverși lideri socialiști europeni, care se află în posturi importante în Uniunea Europeană, demonstrând prin aceasta că socialiștii europeni au o influență importantă în politica europeană. Dodon uită însă să ia în considerație un „*fleac*”: aceștia sunt socialiști europeni. Pe când, parafrazându-l pe marchizul de Custine, dacă „...*îl zgârii pe un socialist basarabean, dai de un comunist*”. Mulți dintre socialiștii săi, dar și el în persoană, au rămas comuniști prin modul de gândire. Cu toate acestea, un partid socialist, cum se pretinde a fi Partidul Socialiștilor, condus de I. Dodon, în speranța că se va alinia la rigorile stângii europene, este bine venit pentru a înlocui această recidivă bolșevică – pcrn. Este răul mai mic. Dar pentru aceasta Dodon ar trebui să lucreze. Să facă tot posibilul ca președintele Republicii să fie ales, să termine cu condiționările. Nu este el în drept cu un grup infim din trei persoane să condiționeze la nesfârșit alegerea Președintelui. În cazul unor alegeri anticipate, ceea ce este sigur, cele patru partide vor accede iarăși în Parlament (problema noastră este cum se vor împărți mandatele, pericolul major fiind revenirea comuniștilor la putere), iar partidușul său va urma soarta partidușului lui Țurcan și Stepaniuc. Sunt sigur că acest lucru îl înțelege și I. Dodon. A recunoscut în una din edițiile emisiunii „*În profunzime*” a Lorenei Bogza de la ProTV. „*Dacă va fi ales președintele Republicii, mai mulți deputați comuniști vor trece la grupul socialiștilor. Acum ei nu fac acest lucru fiindcă se tem că vor fi alegeri anticipate și nu vor mai ajunge pe liste*”. Așa e, dar atunci de ce umblă cu fofârlica: ba că Alianța trebuie să fie reformatată, ba că nu va conlucra cu Ghimpu (dar cu cine să alegi atunci Președintele?), ba că Partidul Liberal și pcrn

sunt aceleași (spune cel care mai ieri era în acest pcr și îi jura credință pe veci lui V. Lenin și V. Voronin). Eu îl înțeleg într-un fel că are nevoie de voturile celor de pe eșichierul de stânga, dar aceste voturi s-ar putea să-i prindă bine doar în eventualele alegeri (care sperăm să fie peste trei ani), dar de voturile lui Ghimpu are nevoie acum. Ne mai demonstrează acest proaspăt socialist cât de consecvent este (mă refer la declarațiile lui de la începutul „reformării” Alianței, privind alegerea Președintelui din afara Alianței etc.), dar se știe că doar prostul stăruie în prostie, politicienii procedează altfel.

Nu sunt nici pe departe un adept al stângii, dar consider corectă din punct de vedere moral politica guvernelor europene care promovează protecția socială. Sunt pături social vulnerabile, care au nevoie de grija statului. În fostele state socialiste, ieșite din sistemul comunist, această componentă socială este prezentă în programele tuturor partidelor politice, chiar și ale celor numite de dreapta. Din păcate, diferiți șmecheri, apți de muncă, profită de diverse indemnizații sociale, de șomaj etc., compromițând această nobilă idee, parazitând pe spinarea celor ce muncesc.

Literatura și Arta, nr. 8, 23 februarie 2012

SECERA ȘI CIOCANUL, ÎN AFARA LEGII. ÎN SFÂRȘIT!!!

„În secolul XX, țările europene au cunoscut două mari regimuri totalitare, nazismul și stalinismul, care au dus la genocid, la încălcarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, la crime de război, precum și la crime împotriva umanității.”

(Din Rezoluția „Reunificarea Europei divizate: promovarea drepturilor omului și a libertăților civile în regiunea OSCE în secolul XXI”, 2 iulie 2009)

În sfârșit, s-a produs acest mult așteptat eveniment. Acest moment a fost așteptat de zecile de mii de deportați care, neajungând la această zi, au dus cu ei în mormânt drama vieții lor, provocată de satrapii staliști sub simbolurile satanei. Așteptat de miile de deportați care au mai rămas în viață, suportând smeriți pe parcursul întregii vieți suferințele fizice și, în special, cele sufletești. Așteptat de rudele victimelor regimului comunist, măcelărite în concasorul mașinii bolșevice de exterminare. Așteptat de copiii celor deportați și condamnați ca „*dușmani ai poporului*”, tinerețea și viitorul cărora au fost serios compromise. Așteptat de partenerii noștri europeni ca dovadă că declarațiile de integrare europeană ale conducătorilor noștri sunt sincere. Nu se putea aspira în mod serios la o integrare completă în marea familie europeană, având în spate un astfel de trecut dubios. În ziua de 12 iulie, Parlamentul Republicii Moldova a luat o hotărâre istorică de condamnare a regimului totalitar comunist. „*Este de datoria noastră morală să condamnăm crimele regimului comunist totalitar*”, a declarat președintele Partidului Liberal, Mihai Ghimpu, adăugând că în perioada sovietică „*partidul comunist a organizat colectivizarea forțată, deportările în masă și foametea*”. Hotărârea de condamnare a comunismului, prezentată de liderul Partidului Liberal, Mihai Ghimpu, a fost

întocmită în baza unui raport al comisiei speciale, care a studiat, în 2010, crimele regimului comunist în Republica Moldova, înșiruindu-le în peste 1000 de pagini. Raportul a denunțat, printre altele, ocuparea Basarabiei, a Bucovinei de Nord și a ținutului Herței ca urmare a pactului Molotov-Ribbentrop, valurile de deportări prin care sute de mii de basarabeni au fost trimiși

Symboles communistes interdits

La Moldavie règle ses compte avec le communisme en condamnant les crimes commis sous l'ère rouge et en interdisant ses symboles.

în Siberia și Kazahstan și foametea organizată în anii 1946-1947. Potrivit comisiei, regimul totalitar comunist a fost responsabil și de crime culturale care au ținut identitatea românilor basarabeni, inclusiv prin impunerea unei așa-numite limbi moldovenești și inventarea unui popor distinct de cel român. Pentru autorii acestei legi, adoptarea proiectului reprezintă un pas către însănătoșirea morală a societății moldovenești.

Decizia a fost susținută de 53 de deputați ai Alianței pentru Integrare Europeană și deputatul neafiliat M. Godea (până în prezent decizii similare au adoptat Georgia, Letonia, Estonia – foste republici socialiste, și Polonia și Ungaria – foste componente ale lagărului socialist). Bravo, Mihai Ghimpu, pentru verticalitate, consecvență, tenacitate în acțiuni ce privesc probleme naționale! Acesta este rezultatul activității Comisiei instituite prin decret prezidențial de M. Ghimpu în 2010. Bravo, parlamentari AIE, care, în pofida divergențelor existente între voi, v-ați ridicat la înălțimea aleșilor Națiunii. Ați demonstrat că, atunci când cauza națională cere, puteți fi uniți. Să sperăm la aceeași unitate în cazul neadoptării unei

eventuale legi privind federalizarea Republicii, care ar fi și sfârșitul ei.

Cum era de așteptat, așchiile comuniste Dodon și Mișin au votat împotriva. Aceeași reacție au avut și „*frații de stea roșie*” ai comuniștilor moldoveni din Rusia. „*În declarația noastră vom solicita să se pună capăt acestor acțiuni rușinoase* (condamnarea unui regim criminal, responsabil de sute de milioane de victime omenеști, este o acțiune rușinoasă? Curat murdar în adevărat stil rusesc – n.n.). *Și considerăm că persecuțiile comuniștilor* (ce persecuții, tovarăși??? Au fost duși în Siberii, au fost condamnați la ani grei de gulag și închisori, așa cum au procedat cei cu secera și ciocanul în inimă cu tații și bunicii noștri, cu floarea națiunii??? - n.n.) *din Republica Moldova de către autoritățile actuale vor întâmpina o rezistență din partea multor cetățeni* (desigur, dacă veți organiza-o ca și pe cea din iarnă, dar efectul va fi același. Bani aruncați în vânt – n.n.)”, a spus Serghei Reșulski, prim-vicepreședinte al fracțiunii Partidului Comunist rus. „*Parlamentul Republicii Moldova a interzis oficial simbolurile comuniste și folosirea acestora în scopuri politice. Totodată, deputații moldoveni au acuzat conducerea sovietică de crime împotriva umanității*”, informează postul de televiziune RTVi, unicul post rusesc care și-a expus o părere pozitivă. Același post de televiziune a inițiat un sondaj, în care le-a propus telespectatorilor să răspundă pozitiv sau negativ la întrebarea: „*Susțineți interzicerea simbolurilor sovietice în țările din fosta Uniune Sovietică?*” Potrivit rezultatelor sondajului, 77,8% din telespectatori au susținut interzicerea simbolurilor sovietice în țările din fosta Uniune Sovietică. Este important acest rezultat, pentru că nu poate fi pus la îndoială ca fiind comandat de Alianță.

Foarte prompt a reacționat presa internațională, fapt ce vorbește că ei așteptau de mult de la noi adoptarea acestei decizii. Interzicerea simbolurilor comuniste va onora memoria

miilor de victime ale regimului comunist. „Parlamentul Republicii Moldova a interzis simbolurile comuniste pentru a onora memoria miilor de persoane ucise în perioada sovietică. Liderul comunist Vladimir Voronin a declarat că va contesta votul la Curtea Constituțională”, scrie **The Associated Press**. „Parlamentul moldovean a votat joi o lege care condamnă „crimele” regimului comunist în această fostă republică sovietică și o altă lege care interzice simbolurile comuniste, precum secera și ciocanul”, informează agenția de presă **AFP**.

Cum au reacționat și vor mai reacționa în continuare cetățenii Republicii Moldova? Să sperăm și cred că marea majoritate a românilor basarabeni, și nu numai, vor accepta această decizie a Parlamentului. Sunt însă încă mulți rătăciți. Am întâlnit dintre aceștia și la Universitatea Tehnică a Moldovei. În blocul nr. 6 de studii al Universității pe coridor, etajul II, mai mult de doi ani este afișat un stand de perete (v. figura), pe care sunt plasate însemnele „Secera și Ciocanul”

și „Svastica”. Pe parcursul a două săptămâni în fiecare dimineață găseam standul fără svastică. Cineva în timpul nopții (nu cred să fi fost neapărat un student, putea fi și profesor. Și printre ei sunt mulți rătăciți) o rupea, lăsând doar secera și ciocanul, până când nu am luat măsuri de protecție (am acoperit standul cu o placă de sticlă organică). Fiind în preajma decanatului, studenții în așteptare, vrând-nevrând, citesc informația de pe stand despre crimele odioase ale comunismului.

Adepții pcrm, nostalgicii ex-urss-ului și unii rătăciți vor primi în furci această decizie. Bucură faptul că aceștia devin tot mai puțini. Un coleg îmi povestea despre reacția unui cunoscut

de-al său alogen la această decizie a Parlamentului. „O să-mi desenez pe pieptul maioului secera și ciocanul și îmi voi etala protestul”. Colegul l-a sfătuit să pună alături cu semn de egalitate și svastica fascistă.

Să încercăm să ne descurcăm puțin în istoria acestor simboluri a două dintre cele mai criminale regimuri care au existat vreodată în istoria omenirii. Emblema „secera și ciocanul” a fost adoptată la congresul V al sovietelor, la 10 iulie 1918, deci este o creatură pur bolșevică. Aproape simultan cu aceasta, prin ordinul nr. 218 din 6 noiembrie 1918 al Frontului de Sud-Est, „... se aprobă însemnul exterior conform desenului (v. desenul). Dreptul de a purta acest semn distinctiv îl au comandanții unităților armatei roșii, conform ordinului Consiliului Revoluționar Militar al Republicii (Ruse – n.n.)” (membri ai căruia erau V.Lenin, L. Troțkii, I. Stalin ș.a. – n.n.).

Însemnul reprezenta un romb cu fond roșu, în interiorul căruia este imaginată o svastică (întocmai aceeași, preluată mai apoi de naziști), între cele patru aripi și în centrul svasticii

fiind scrise literele rusești PCФCP (Republica Sovietică Socialistă Rusă, iar în centrul ei – litera „Ф” (federativă). Deci, este foarte clar că ambele simboluri cu încărcătură politică satanistă au fost inventate de bolșevici. Național-socialiștii lui Hitler au preluat-o ca emblemă a Partidului Național-Socialist al Muncitorilor Germani doar în 1920. De fapt, svastica este semnul cel mai vechi și mai răspândit din lume, care a servit ca simbol religios la multe popoare orientale și ca emblemă politică a naziștilor și a partidelor de tip fascist. Termenul german “*Swastika*” derivă din cuvintele sanscrite “*su*”, care înseamnă “bine”, și “*asti*”, care se traduce prin “a fi”, altfel spus, prin “*svasti*” se înțelege “*starea de bine*”. Svastica a fost folosită de mongoli, indieni, vikingi, celți, etrusci, traci, atlanți, greci și chiar de troieni, fiind descoperită de arheologul Heinrich Schliemann în ruinele fostului oraș Troia. Deci se consideră pe nedrept că svastica este creatura naziștilor. Simbolul „*Svastica fascistă*” este interzis de mult timp. De ce însă până acum secera și ciocanul, acest simbol anacronic, diabolic, inuman, criminal, satanic nu a fost scos în afara legii? De ce el a continuat să învenineze atâta timp sufletele bieților omeni creduli? Sunt întrebări fără un răspuns exhaustiv. Oricum, să ne bucurăm că, în sfârșit, acest simbol satanist – „*secera și ciocanul*” – este declarat în afara legii!

Literatura și Arta, nr. 29, 19 iulie 2012

CRIMELE COMUNISMULUI ÎN BASARABIA AU FOST CONDAMNATE: CE FACEM MAI DEPARTE?

*„Reacțiunea a prins iar limbă. Ca un strigoi în întuneric, ea
stă la pândă, ascuțindu-și ghearele și așteptând momentul
oportun pentru poftetele ei antinaționale...
Națiune, fii deșteaptă!(...) Și noi dormim, domnule!”*

(I.L.Caragiale)

Sa implementăm această foarte bună lege. S-o implementăm peste tot: la Chișinău (unde mai întâlnești însemnele acestui regim odios – supermarketul „Soiuz” din sectorul Râșcani, care s-a plodit asemenea caracatiței în soiuz 1, soiuz 2, soiuz 3...), Bălți, Cahul (și mai poluate propagandistic), în toate satele Basarabiei, în organizații, întreprinderi etc. Din păcate, am mai avut legi, decizii, intenții foarte bune cum ar fi edificarea *Monumentului Libertății* în fața clădirii Parlamentului în memoria victimelor torturii din 9 aprilie 2009, *Monumentul Victimelor regimului totalitar comunist* din Piața Marii Adunări Naționale, monumentul „*Trenul durerii*” din scuarul Gării Feroviare, care va simboliza aspectul masiv al nimicirii, al mutilării fizice și morale a basarabenilor în cele patru valuri de deportări (1940-1951) – un fenomen îngrozitor de ordinul holocaustului, genocidului, însă pe parcursul implementării lor s-au împotmolit în mare în tina birocratică, antinațională, a intereselor înguste de partid a celor din AIE. Desigur, coloana a cincea nu va sta cu mâinile în sân. Exponentul nr. 1 al ei V. Voronin a anunțat deja opinia publică că va declara război acestei decizii și nu se va supune Legii adoptate de Parlament. Obișnuit să procedeze cum îi tună prin cap (fiindcă i s-a prea permis să procedeze așa) consideră că Legea este pentru turmă, nu și pentru el „alesul între aleși”.

Ultimele evenimente, care au avut loc la Cahul și Bălți, inclusiv, decizia ilegală a consilierilor comuniști din Bălți de lărgire a autonomiei locale (un precedent foarte periculos

pentru puterea centrală de creare a unor „țarate”, dacă nu va fi inactivată din fașă această mină comunistă cu efect întârziat) vorbesc despre faptul că coloana a cincea, reacțiunea, a „*prins iar limbă*”. Deranjate de recent adoptata decizie a parlamentului de condamnare a crimelor comunismului și de interzicere a simbolurilor satanist-comuniste forțele antinaționale își arată colții. Nepoții acelora care au comis aceste crime odioase în Basarabia, care ne-au deportat părinții și bunicii în Siberia, care au organizat cumplita foamete din 1946-47, cei care ne urăsc de moarte sunt acum cei mai mari patri(h)oți ai Moldovei. „*Crima nepedepsită naște monștri*” spune o veche zicală. Dacă unii membri ai acestei bande de huligani sub denumirea „*Patri(h)oții Moldovei*” ar fi fost arestați pentru actele de huliganism și încălcarea ordinii publice comise la 25 martie, de asemenea, la 13 mai în timpul manifestației organizate de asociația „*Acțiunea 2012*” legată de comemorarea a 200 de ani de la ocuparea Basarabiei de către Rusia, atunci nu ar fi avut loc actele de huliganism de la Cahul împotriva unei manifestații unioniste pașnice, la care au participat peste 300 de persoane. „*La Cahul manifestații au fost întâmpinați în mod violent de către 50 de persoane membri ai Ligii Tineretului Rus și Patrioții Moldovei, care au încercat provocarea manifestațiilor și declanșarea de violențe. Pe tot traseul rușii au încercat ruperea cordonului de polițiști, dar forțele de ordine au reușit să mențină securitatea manifestațiilor. Aceștia au aruncat cu pietre, ouă și lemne în manifestații*” informează mijloacele de presă. Iată că la noi acasă nu mai avem voie să ne manifestăm pașnic, să ne exprimăm liber opiniile. Suntem umiliți și frustrați de gloate de nătărăi străini Neamului.

Un alt caz strigător la cer este cel de la Bălți, unde a avut loc profanarea unor monumente sovietice dându-se drept ispravă a forțelor de dreapta. Nimic nou, lucru arhicunoscut

tovărășilor. Ohranka țaristă pe timpuri utiliza o astfel de practică: organiza tot soiul de provocări pentru a avea motivul de a face represalii. Este clar al cui este scenariul. Profanarea a fost realizată la îndemnul unor membri ai Partidului „Patri(h)oșii Moldovei”, aceștia dorind în acest mod să radicalizeze populația față de manifestația Unionista de la

Bălți, preconizată pentru 5 august. „Un polițist din Bălți a declarat sub protecția anonimatului că profanarea monumentelor din centrul orașului Bălți a fost făcută chiar de tineri simpatizanți ai Partidului Patrioșii Moldovei, însă aceștia sunt minori și poliția a decis să nu ia atitudine asupra lor decât prin atenționarea și amendarea părinților acestora” relatează presa locală. Este clar că acești derbedei nu se vor liniști dacă nu vor fi sancționați dur, să le fie de învățătură. Să sperăm că noul ministru de interne va face acest lucru.

Ei bine. Astfel au reacționat coloana a cincea la adoptarea acestei legi. Dar ce facem noi mai departe? Cum implementăm această foarte bună lege? Reacția internațională la decizia Parlamentului privind condamnarea crimelor comunismului în Basarabia și interzicerea simbolurilor comunist-sataniste – secera și ciocanul, steaua roșie cu cinci colțuri, a fost una pe potrivă. Opinia publică internațională a salutat univoc această

decizie epocală, cu excepția așa numitului Partidul Stângii Europene, constituit de fapt din partidele comuniste create pe timpuri de Kremlin - acele mine staliniste cu efect întârziat. Argumentul lor este „...că simbolică pcr, secera și ciocanul este parte integrantă a identității politice a comunistilor”. Ei bine, urmând logicii tovarășeilor europeni am conchide că și „...svastica este parte integrantă a identității politice a național-socialiștilor germani”. De ce să facem diferențiere între simbolurile celor două partide criminale, care au întemeiat cele două regimuri totalitare criminale. Reacția presei naționale și a celei din Rusia a fost una clar negativă. Cum era de așteptat comuniștii și acoliții lor au declanșat un adevărat război electronic acestei decizii. Astfel, unii deputați comuniști printre care cardinalul din umbră Mark Tkaciuk, haiducul Grigorii Petrenko și „băiețușul obraznic” Sergiu Sîrbu, și-au înlocuit pozele de profil de pe blogurile lor cu simbolurile comuniste. Acolo unde obișnuiați să vedeți mutre comuniste veți vedea în continuare secera și ciocanul sau steaua roșie cu cinci colțuri (de fapt aceste simboluri sataniste le-au fost încrustate pe frunte încă de părinții și bunicii lor, memorizați de către deportați, copiii și soțiile lor drept trimișii satanei cu steaua roșie în frunte), dar nu erau vizibile.

În unul din articolele precedente mi-am exprimat și eu bucuria legată de această decizie istorică. Chiar i-am lăudat pe cei 54 de deputați care au votat pentru condamnarea regimului totalitar comunist din Basarabia și scoaterea simbolurilor comunist-sataniste în afara legii, dând dovadă că sunt adevărați aleși ai Poporului și atunci când Interesul Național cere sunt mai presus de orice alte interese de partid sau personale. Se pare însă că m-am cam grăbit cu laudele. Să analizăm puțin comportamentul unor aleși ai poporului în perioada care a urmat imediat acestui eveniment.

Să începem cu membrul fracțiunii PLDM Chiril Lucinschi. Ei bine, dl Chiril Lucinschi cel puțin și-a demonstrat poziția în mod deschis, abținându-se de la vot. A fost alegerea

Dumnealui cu toate că nu cred că-i va aduce capital politic. Îmbibat din fașă cu această ideologie criminală nu cred că ar fi putut proceda altfel, dar cu regret deja a intrat în istorie drept nevotant al condamnării crimelor comunismului în Basarabia și al interzicerii simbolurilor comuniste. Domnia sa ar trebui să înțeleagă că nu va putea merge înainte cu trecutul comunist al tatălui său – părintele repunerii în legalitate a partidului comunist și includerea obligatorie a studierii limbii ruse în școli. *„Decizia de a interzice secera și ciocanul nu va aduce pace și liniște în societatea moldovenească* (dar el, în perioada guvernării lui, a adus pace și liniște în acest colț de țară prost guvernat atunci când a repus pcm în legalitate!!!), *ci va provoca rezistență. Interesele de partid au prevalat cele naționale* (și care ar fi în viziunea dstră interesul național dle tov. P. Lucinschi?), *iar în final, a ieșit neconvincător și stângaci. Secera și ciocanul nu sunt simbolurile Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, ci simbolurile URSS* (ca să vezi ce logică: atunci nici svastica nu este simbolul partidului național-socialist ci al Germaniei fasciste inexistente – n.n.). *Să interzici simbolurile unui stat inexistent mi se pare, cel puțin, o idee nu prea sănătoasă* (iar interzicerea doar a svasticii, pusă pe semn de egalitate cu secera și ciocanul de mai multe foruri internaționale, este o idee sănătoasă???)”. Lucinschi consideră că nu se poate pune semnul egalității între comunism și fascism. *„Dacă e să privim din punct de vedere al regimului dictatorial stalinist, ceva în comun există* (nu ceva, dle P. Lucinschi, dar absolut identice: același regim totalitar, aceleași metode de exterminare în masă, aceleași instrumente de propagandă – n.n.), *dar din punct de vedere a ideologiilor – nu* (chiar așa să fie? Dar oare la momentul fondării partidului muncitoresc național socialist german nu avea la bază aceeași ideologie? Dar oare așchia fascistă a lui Mussolini nu s-a desprins din partidul comunist italian – n.n.). *Comunismul a fost denaturat de perioada bolșevică* (!!!), *iar fascismul, în varianta sa pură, avea ca scop nimicirea altor rase* (dar oare la

aceiași clasici ai comunismului K. Marx și F. Engels nu găsim cerința de nimicire a rasei poloneze ca una inferioară. Aceeași părere aveau față de întreaga rasă slavă. Ar trebui să cunoașteți astfel de lucruri dle ex-prim secretar de partid comunist al Republicii Moldova, ex-secretar al pcus, ex-președinte al RM – n.n) explică ex-președintele moldovean. Tânărul politician Chiril Lucinschi ar trebui să știe că mai există și disciplina de partid, pe listelele căruia a accedat în parlament.

Ei bine, aici totul e clar. M-au mirat însă reacția unora dintre cei care au votat această lege. Valeriu Streleț, liderul fracțiunii PLDM, declara în una din emisiunile televizate că unii colegi de-ai săi inițial nu acceptau să voteze pentru această lege dar până la urmă au fost convinși să voteze. Cu toate acestea „...în toamnă noi vom propune un proiect al legii mai complet, mai adecvat situației”. Nu ar fi mai ușor să susțineți împreună cei din Alianță această lege și s-o implementați masiv. Împreună ați putea face acest lucru. Fiind separați veți pierde bătălia cu Voronin.

Sau să luăm comentariile dlui D. Diacov, prezent la aceeași emisiune, care se lăuda că „...el și colegii săi din fracțiunea parlamentară PDM până în ajunul votării din 12 iulie nu erau dispuși să voteze această Lege. Ghimpu ne-a convins în ultimul moment”. Dacă tăceai filozof rămâneai dle Diacov. Mă miră faptul, cum un fecior din deportați să fie împotriva condamnării acelor, care l-au dus împreună cu părinții săi în fundurile Siberiei (același lucru este și în cazul Z. Greceanîi, deportată și ea cu familia sa în Siberia). Din păcate fenomenul „Pavlik Morozov” mai persistă încă la cei trecuți prin școlile sovietice de spălare a creierilor.

În final dle Diacov vă sfătuim să nu vă mai tânguți atâta. Vă putem spune cu certitudine că ați făcut o faptă bună votând această lege. Părintele Dstră v-ar saluta gestul. Faceți acum următorul pas. Puneți umărul la implementarea acestei legi. Și veți intra în istorie ca unul dintre demolatorii stereotipului regimului totalitar comunist.

ARMATA ROȘIE A REINVADAT POLONIA

„Inamicul public numărul 1 a ajuns ieri la Varșovia. A venit sub forma miilor de suporterii ruși, o adevărată Armată Roșie”
(Pro sport.ro, 12 iunie 2012)

Este vorba despre Campionatul European de Fotbal – un extraordinar festival al regelui sporturilor, umbrit însă de violențele de stradă. Astfel de violențe au loc deseori la diverse meciuri de fotbal, însă cele de la acest campionat au întrecut orice măsură. Chiar în prima zi a Campionatului, după meciul „*Rusia-Cehia*”, câștigat de Rusia cu un scor zdrobitor, suporterii ruși, încălziți de bere și, probabil, nu numai, au bătut cu bestialitate mai mulți membri ai staffului EURO 2012. După aceea suporterii veniți din țara lui Pușkin au invadat străzile Wroclawului. Acest început nu promitea nimic bun. Peste câteva zile urma să aibă loc meciul dintre echipele Poloniei și Rusiei. „*Bine ați venit!*” erau mesajele lipite pe diverse locații de pe străzile capitalei poloneze de către fanii gazdelor, dar cu imaginea unui pistol pe ele (sensul adevărat fiind „***Bine ați venit, dușmanilor!***”). Conflictul a pornit și de la faptul că huliganii ruși au dorit să comemoreze ziua națională a Rusiei chiar în centrul capitalei poloneze. Tensiunile au continuat și în tribune, huliganii ruși reușind să introducă și să afișeze pe stadionul „*Național*” un banner instigator – „*This is Russia (Asta-i Rusia)*” – cu referire la dese invazii ale Rusiei pe teritoriul Poloniei. Drept răspuns suporterii formației-gazdă au huiduit intonarea imnului Rusiei. Tribuna rușilor era împânzită cu suporterii ruși în „*ușankă*” (cușmă cu urechile blegi), având stea în frunte, cunoscută polonezilor mai în vârstă drept căciula ocupantului rus, care își vădeau bădăranția pe arena stadionului. Toate acestea nu sunt niște reacții de moment. Bannerul și „*ușancile*” au fost pregătite din timp. Se creează impresia că prin tot ceea ce fac rușii doresc cu tot dinadinsul să reconfirme

st
ereotipul rusului văzut de către străini drept ocupant, muscal în ciubote și „ușankă”. Toate acestea, promovate chiar în inima Poloniei, l-ar fi scos din sărite pe orice polonez, nu neapărat pe unii extremiști.

Secole de ură, rivalitate și de neîncredere reciprocă s-au transferat pe străzile din Varșovia și pe stadionul „*Național*”. Să încercăm să găsim explicația acestei uri patologice a polonezilor față de ruși? În special, în ultimii vreo 250 de ani, Rusia în colaborare cu alți pofticioși de pământuri străine au tot ciopârțit Polonia. Prima împărțire a Poloniei a avut loc pe 9 februarie 1772 între Rusia, Prusia și Austria. Unități militare rusești, prusace și austriece intraseră simultan în Polonia și ocupaseră zonele, asupra cărora căzuseră de acord să le revină. Orașul Cracovia a căzut ultimul pe 28 aprilie 1773 în fața atacului rușilor aflați sub comanda generalului Aleksandr Suvorov, care a exilat întreaga garnizoană în Siberia (de altfel, acest criminal și după ocuparea cetății Ismail în 1792 a dat ordin să fie masacrați 30000 de civili, inclusiv femei și copii.

Despre acest lucru mărturisește poetul britanic Samuel Colrig). Cea de a doua împărțire a Poloniei a avut loc la 2 ianuarie 1793, iar cea de a treia – la 24 octombrie 1795. Cea de-a patra împărțire se poate referi la integrarea așa-numitului Regat al Congresului în Rusia în 1832 și încorporarea Republicii de la Cracovia în Imperiul Austro-ungar (1846). De menționat faptul că înșiși ideologii principali ai comunismului – Marx și Engels – considerau necesară dispariția Poloniei ca stat. Statalitatea Poloniei a fost restabilită după încheierea Primului Război Mondial, în martie 1919. Dar în același an este atacată de Rusia bolșevică. Însă de această dată, Armata Roșie în frunte cu generalul Mihail Tuhacevski, își rupe colții în blindajul mareșalului polonez Jozef Pilsudski (de menționat că Stalin era comisar politic al Frontului de Sud-Vest).

Cea de a cincea împărțire a Poloniei de către Germania și Uniunea Sovietică a avut loc ca urmare a Pactului Ribbentrop-Molotov din 23 august 1939. La 1 septembrie 1939 Polonia este invadată de trupele naziste din vest, iar la 17 septembrie – și de trupele bolșevice din est. Atrocitățile ambilor agresori au fost inimaginabile. Naziștii au masacrat milioane de polonezi prin lagărele de concentrare Auschwitz (Oświęcim), Belzec, Chełmno, Majdanek, Maly Trostinec, Sobibór, Treblinka. Bolșevicii nu au fost mai prejos la acest capitol în comparație cu aliații lor naziști. Drept confirmare sunt miile de mărturii ale genocidului sovietic promovat asupra polonezilor. **Aprilie 1940**. Peste 22 de mii de polonezi, crema intelectuală și militară a țării, sunt masacrați de NKVD-ul sovietic în pădurea de la Katyn (Aproape cinci decenii, Kremlinul a ascuns, cu obstinație și perfidie, adevărul). Până și Putin a recunoscut că Stalin a ordonat masacrul de la Katân din ură. **Aprilie 2010**. Zeci de înalți demnitari, elita politică și militară a statului, care vin, în frunte cu președintele Lech Kaczynski, să comemoreze victimele genocidului de acum 70 de ani, mor într-un accident aviatic stupid. Ambele tragedii au loc lângă Smolensk, în

Rusia. „*E un loc blestemat*”, zice înmărmurit Aleksander Kwasniewski, fost președinte al Poloniei. „*Al doilea Katyn lovește Polonia. Elita țării noastre a pierit*”, spune Lech Walesa, primul președinte polonez de după căderea comunismului. Reprezintă Rusia un blestem pentru polonezi? Un rău fatal? Oricum, Rusia este o vecinătate nefericită pentru Polonia (ca și pentru noi, de altfel). Oricare ar fi cauzele accidentului aviatic în care și-a pierdut viața președintele Lech Kaczynski, vina pentru moartea sa o poartă Kremlinul. Nu poate fi exclusă ipoteza potrivit căreia liderul de la Varșovia este victima unui asasinat. Oricum ai da, Polonia, chiar și la nivelul protocolului, este pentru Rusia întruchiparea inamicului istoric. Rușii, ahtiați de un apetit imperial nemăsurat, nu și l-au putut tempera.

Spre finele celui de-al Doilea Război Mondial rușii i-au mai trădat încă o dată pe polonezi. Forțele sovietice se apropiau de Varșovia, iar guvernul polonez din exil a cerut de la Armia Kraiowa, brațul înarmat al statului polonez din ilegalitate, să declanșeze o insurecție în capitală. Răscoala a izbucnit în august 1944, ostilitățile dovedindu-se de-o violență extremă, cu lupte de stradă sângeroase. Armata Roșie se afla la mai puțin de 20 km depărtare de Varșovia. Însă Cartierul General sovietic a interzis trupelor sale să acorde vreun sprijin insurgenților. În consecință, după 63 de zile de lupte grele, orașul a fost transformat în ruine. Represiunea germană fu sălbatică, insurgenții fiind supuși unui adevărat genocid. Pierderile totale ale polonezilor au fost estimate la circa 300.000 de morți în luptă. Alte mii de oameni au fost executați sau și-au pierdut viața în lagărele de concentrare.

Moscova nu a încetat să-și bată joc de polonezi în cel mai josnic mod cu putință și după cel de-al Doilea Război Mondial. Stalin i-a trimis la Varșovia pe Boleslaw Bierut (Rutkowski) și Konstantin Rokosovski. Cel dintâi, agent HKVD, a preluat funcția de secretar general al partidului comunist și președinte

al Poloniei. Cel de-al doilea, cunoscut comandant militar sovietic, a fost numit ministru al Apărării. Ambii au fost niște satrapi care au călcat în picioare demnitatea națională a polonezilor. Nu e de mirare că ei și astăzi îi privesc pe ruși cu neîncredere. Deci, nu e de mirare această ură și rivalitate. Ceea ce deranjează este cruzimea huliganilor ruși și reacția neadecvată a oficialilor ruși. Era de așteptat că rușii vor avea un astfel de comportament. Ei n-au venit în Polonia să bea o bere sau să susțină echipa națională. Scopul lor era să se „afirme” în stilul lor și să le demonstreze polonezilor ceva. Conform imaginilor filmate de un amator și difuzate de televiziunea poloneză TVN24, un grup de suporteri ruși, imediat după terminarea partidei (culmea, câștigate de Rusia cu 4 la 1), bodyguardii au fost înconjurați de un grup de cca 30 de persoane. Imaginile arată cum aceștia sunt bătuți cu bestialitate de huliganii ruși pe stadionul „Miejski”. *„Patru persoane au fost spitalizate temporar, în urma acestui incident”*, a declarat Pawel Petrykowski, purtător de cuvânt al poliției din Wrocław. Cu puțin înainte de meci, poliția a arestat patru ruși aflați în stare de ebrietate, care au provocat un scandal într-un bar din Wrocław.

Ministrul polonez al Sporturilor, Joanna Mucha, și-a exprimat regretul pentru incidentele de la meciul Polonia-Rusia, de la Euro-2012. *„Sunt șocată și îmi este rușine. Acești huligani nu au nimic de-a face cu fanii adevărați”*, a declarat ministrul. Premierul polonez Donald Tusk i-a făcut *”idioți”* pe suporterii huligani. De asemenea, într-o convorbire telefonică avută cu președintele rus Vladimir Putin, Tusk l-a asigurat de imparțialitatea justiției poloneze. *„Violența nu este o bătălie istorică ruso-poloneză, ci pare mai curând adunarea a sute de idioți de o parte și de cealaltă”*, a afirmat Tusk pentru presă.

Cum au reacționat oficialii ruși la aceste incidente? Drept răspuns, președintele rus Vladimir Putin i-a spus într-o convorbire telefonică după ciocnirile violente de la Varșovia

premierului polonez că țara sa este responsabilă de securitatea fanilor la EURO 2012. Nici un cuvânt de regret privind comportamentul huliganilor ruși. Același stil îl observăm și în atitudinea ministrului Sportului din Rusia, Vitali Mutko: „...Suporterii noștri au început să facă valuri, dar, după ce cehii au refuzat să se ridice și să participe și ei, doar și-au exprimat dezamăgirea, nimic mai mult” (dezamăgire exprimată în acte de banditism, nimic mai mult – n.n.). Președintele Asociației Suporterilor Ruși, Aleksandr Șprâghin, a declarat și el că „...Stewarzii au provocat incidentele de vineri...Stewarzii au fost violenți și i-au insultat pe suporterii noștri...După meci, suporterii noștri au părăsit stadionul în mod organizat”. Curat murdar în stil rusesc. Toți sunt vinovați, numai ei nu. Filmele difuzate de multe agenții de presă demonstrează tocmai contrariul. UEFA a deschis o procedură disciplinară împotriva Rusiei din cauza comportamentului fanilor la meciul cu Cehia. Sancțiunile vizează comportamentul necorespunzător al rușilor pe stadion, după ce aceștia au aruncat cu diverse obiecte și au desfășurat bannere interzise.

Deranjează și comentariile unora referitoare la aceste incidente. Într-un interviu luat de la un suporter rus a doua zi după incidentele din Wrocław, respectivul declara nonșalant: „Rusia a câștigat campionatul mondial de hochei pe gheață. Va câștiga și acest campionat. Să știe America și Europa că Rusia este o supraputere”. Ascultam aceste ineptii ale acestui tânăr zombat făcând o paralelă cu comportamentul unui sălbatic, care-și etalează mușchii și măciuca, mai puțin intelectul. „Красавцы русские, правильно делают, пусть боятся... (Bravo rușilor, procedează corect... Să li se știe de frică...)”, comentează un oarecare Vadim Skrițki, deputat în Parlamentul Tinerilor chiar de la noi. Buun tânăr deputat, copie fidelă a „seniorului” Petrenko.

Ce mai poți spune în concluzie? De fapt, comportamentul huliganilor ruși de la Campionatul European de Fotbal este

copia fidelă a comportamentului oficialilor ruși: Putin cu chemările lui insistente de a transforma Rusia într-o supraputere și a-și demonstra supremația prin forța armelor, nu a intelectului, discursurile velicoruse ale lui Jirinovskij, Rogozin, Prohanov ș.a. Astfel, europenii s-au convins încă o dată cine sunt rușii, care este adevărata lor esență. Un banc vine să confirme acest lucru. *„Un străin le-a propus rușilor să înlocuiască acvila neagră cu două capete, care nu reprezintă esența rusului, de pe stema Rusiei cu un cupidon. La întrebarea care este explicația, răspunsul a fost: Ca și cupidonul, voi sunteți goi. Ca și el, sunteți înarmați până-n dinți și ca și el vă băgați peste tot cu dragostea voastră, chiar și atunci când aceasta nu este dorită”*. No comment!

Literatura și Arta, nr. 26, 28 iunie 2012

INDIFERENȚA DEVENITĂ VICIU NAȚIONAL

„Nu fi grăbit ca nebunul, dar nici răbdător ca idiotul”
(N. Iorga)

Prima zi a anului pentru tânărul Vadim Pisari aflat în floarea vârstei, la numai 18 ani, a fost ultima. A căzut secerat în plină zi de glonte de kalașnikov al unui criminal rus aflat sub falsul scut de „*pacificator*”. M-a șocat această crimă însă nu mă mai miră, deja nu mă mai miră porcismul rușilor, deoarece acesta le este în sânge. De la 1812 încocoace (cu un scurt răgaz) ei ne-au tot „*eliberat*” de noi înșine, ne-au tot „*educat*”. Ne-au înhămat străbunii la carele de război în locul boilor, ne-au ucis și deportat preoții, iau trimis în calitate de carne de tun în interminabilele războaie duse ba cu turcii, ba cu japonezii, ba cu mai toată lumea (în războaiele mondiale din 1914-1918 și 1939-1945) pe cei mai buni tineri basarabeni, au ucis și violat tinerele noastre (de către bandele bolșevizate în 1917-1918 și mai apoi de călăii sovietici comuniști și neocomuniști în perioada 1940-1989), ne-au tot „*educat*” prin gulaguri, foamete, kolhozuri, pionerat, komsomol și tot „*tâmpiți, necivilizați și isterici*” am rămas, vorba ultrașovinilor Baghirov (un tătar rusificat) și Kuz'min (un așa numit ambasador rus într-un așa numit stat suveran). Mă înspăimântă indiferența noastră (prezentă, în special, de la Vlădică și până la opincă) la această prea puțin spus obraznicie rusească. Mă șochează chiar agresivitatea unor conaționali rătăciți când încerci să le deschizi ochii asupra unor lucruri evidente cum ar fi: istoria noastră este istoria tuturor românilor, istoria întregului neam, tot așa cum istoria Germaniei este istoria tuturor landurilor germane; limba natală ne este limba română; „*eroii*” ruso-sovietici nu pot fi și eroii noștri fiindcă am fost un ținut ocupat; „*sfinții*” lor (unii) sunt cei care au blagoslovit războaiele (mai noi și mai vechi) duse împotriva noastră (să ne amintim de Alexii II^{-lea}, care ia blagoslovit pe kazacii și

criminalii strânși de prin toate închisorile necuprinsei Rusii aduși în 1992 la Tiraspol pentru a ne ucide frații) și, deci, nu pot fi și sfinții noștri. Mă înspăimântă lipsa demnității de neam, această indiferență devenită proverbială când astăzi pe străzile Chișinăului, pe Piața Marii Adunări Naționale, sfințită de lacrimile și chiar sângele patrioților noștri de după 1988, mășăluiesc cu lozinci de soiul „*Anticomunism e fascism*” (când noi știm că comunismul și fascismul au aceeași mamă) neokomsomoliștii lui M. Tkaciuk, Șelin și Dodon, când progeniturile călăilor de ieri, care ne-au dus buncii și părinții prin foamete, gulaguri, război în calitate de carne de tun, profanează locul sfânt pentru noi toți românii, dar, în special, pentru cei care au fost ruși cu rădăcini din vechile moșii și duși la ursul alb (mă refer la piatra pentru viitorul monument al victimelor comunismului). Mă înspăimântă indiferența noastră. În loc să ne indignăm, să protestăm, să cerem găsirea și pedepsirea criminalilor noi plecăm la frigărui sau ne indignăm la bucatărie, iar guvernanții noștri discută interminabil asupra principiilor și valorilor.

Mă înspăimântă faptul că mai ieri în plin secol 21 președintele interimar M. Ghimpu a rămas singur în fața haitelor comuniste interne și externe, fiind chiar hărțuit de partenerii săi de coaliție pentru faptul că a spus lucrurilor pe nume: 28 iunie este zi de ocupație; 9 mai este ziua Europei și nu a victoriei noastre; că simbolurile comuniste – „*secera și ciocanul*” trebuie să fie interzise ca și svastica hitleristă pe teritoriul Republicii Moldova. Priveam deunăzi cu invidie înregistrări video de la Lvov unde naționaliștii ucraineni în confruntări dure cu poliția și rușii veniți din diferite colțuri ale Ucrainei au zădărnicit sărbătorirea „*zilei victoriei*” pe 9 mai anul trecut. Mă înspăimântă faptul că la nivelul său de educație și de informare M. Lupu se mai consideră eliberat, iar eroii sovietici mai rămân și eroii săi. Unii încearcă să explice că este parte a istoriei noastre, că ar fi o blasfemie, un atentat la

memoria acelor basarabeni care au participat în războiul din 1941-1945. În primul rând basarabenii au fost mânați nelegitim (Basarabia fiind un teritoriu ocupat) în calitate de carne de tun pe front. Tatăl mei în vârstă de 20 de ani în 1944 a fost mânat și el pe front și ca prin minune a ajuns până la Berlin. Dar câți dintre acei tineri de 18-20 de ani luați în 1944 nu s-au mai întors, parte din ei fiind secerați de gloanțele hitleriste trase din cazematele ultrafortificate, o altă parte (nu se știe care o fi fost mai mare) fiind secerați de călăii ruși din SMERȘ (un fel de Gestapo rusesc) care mergeau din spate. Anume unor astfel de „eroi” ulterior le-au fost ridicate monumente (este și cazul unui „erou” Steblețov „mort” chiar în prima zi de 22 iunie 1941 pe malul Prutului c. Chetriș, Ungheni (așa scrie pe monumentul „eroului”)), dar care ulterior în componența unui detașament de SMERȘ a ajuns până la Berlin!!!), iar unii dintre guvernanții noștri democrați sunt împotriva demitizării și demolării lor.

Iar el, soldatul rus, proslăvit (și de unii dintre noi), continuă să ne împuște și astăzi, ca și „eroul” Steblețov, din spate. Este cazul recent de la Vadul lui Vodă. Iar guvernanții noștri democrați, le arată timid din deget (să nu cumva să-i supere pe ruși că pot închide robinetul de gaz în plină iarnă) și procedează exact ca motanul Leopold din cunoscuta animație Tom & Gerry. Doar liderul PL M. Ghimpu a acuzat Rusia pentru omorul de la Vadul lui Vodă și a cerut Rusiei să-l recheme pe ambasadorul Rusiei la Chișinău V. Kuz'min pentru declarațiile „inacceptabile” (inclusiv recente în cazul omorului de la Vadul lui Vodă) făcute de acesta de-a lungul timpului. *„Dânsul își permite să pună note de purtare liderilor politici și conducătorilor statului, să indice ce monumente să fie înlăturate din Piața Marii Adunări Naționale, ce istorie să se studieze în școlile noastre și ce limbă să se vorbească în instituțiile statului. Asemenea abordări au atins deja un prag critic de amestec inadmisibil și inacceptabil în treburile interne ale Republicii Moldova”* consideră liderul PL. Premierul Filat,

în loc să susțină declarația Dlui M. Ghimpu, să bată în toate clopotele, să ceară implicarea cât mai largă a organizațiilor internaționale în elucidarea acestui caz ieșit din comun când un cetățean moldovean la el acasă este ucis în plină zi de un soldat al unei armate străine aflate nelegitim pe teritoriul Republicii Moldova, ocupant numit impropriu „*pacificator*”, își îndeamnă colegii de alianță „*să nu exploateze acest incident în scopuri personale*”. Întâmplător sau nu dar același lucru îl cere și proaspăt plămăditul socialist I. Dodon, care „...*invită toți actorii politici din țară să se abțină de la orice acțiune, care ar putea tensiona situația în zona de securitate și regiune în general*”. Să fi fost cazul împușcării unui cetățean rus de către ostașii Armatei Naționale ce tâmbălău ar fi făcut ei. Este periculos când cetățenii pierd încrederea că guvernanții sunt în stare să le apere drepturilor lor constituționale, inclusiv dreptul la viață. Este și cazul Ilie Cazac, eliberat recent din închisoarea transnistreană, care spune că „...*eliberarea sa se datorează mamei sale și societății civile*”. Tânărul declară că în cazul său, a fost dezamăgit de reacția autorităților de la Chișinău, care, în opinia lui „...*nu sunt prea interesate de soarta cetățenilor moldoveni*”.

Credeți că rușii au apreciat gestul pacificator al premierului moldovean. Vă înșelați amarnic. Ei nu sunt în stare de așa ceva. Iată cum comentează cele întâmplate pe podul de la Vadul lui Vodă, redactorul agenției de presă rusești Regnum, un oarecare Modest!!! Kolerov: „*Autoritățile moldovenești, se pare că, fără nicio ezitare au folosit "tema de acasă". Asta deoarece nu doar îi țin apărarea unui agresor beat, dar și-l victimizează...Ultimele acțiuni ale părții moldovenești dau motivul să credem că atacul contra pacificatorilor ar putea fi unul planificat de autoritățile Republicii Moldova, având drept scop să deraieze propunerile noului lider de la Tiraspol cu privire la facilitarea regimului de trecere al așa-zisei frontiere moldo-transnistrene. Pacificatorii ruși au respins atacul (!!!-*

n.n) - *motivul pentru care Republica Moldova se arată nemulțumită...Degradarea intelectuală a viceprim-ministrului moldovean nu trebuie să ascundă acel fapt că autoritățile moldovenești și-au asumat responsabilitatea pentru atacul provocator contra pacificatorilor ruși. Astfel, Rusia și Transnistria au dreptul (cât tembelism – n.n.) să ceară investigarea implicării directe a autorităților Republicii Moldova în planificarea și punerea în aplicare a acestui atac"* conchide individul. Vă imaginați câtă mârłanie din partea unui rus (de fapt de ce ne-ar mira dacđ aceasta este esența rusului). A cđta oară. În a. 1992 armata a 14^{-a} rusă atacă cu tancuri tđnărul stat Republica Moldova (tocmai în ziua când era recunoscută ca stat de ONU), care încă nu avea armată, nu avea tancuri (tancurile fiind din timp duse de pe teritoriul Republicii Moldova pe cel al Ucrainei), nu avea tunuri (închizătoarele tunurilor fusese cu vre-o 6 luni înainte de invazie duse spre reparație în Rusia, toate tunurile fără ele rămânând doar niște grămezi de metal, fapt ce demonstrează că această agresiune a fost planificată din timp) și în rezultat până astăzi agresor este considerată Republica Moldova. Oaia este vinovată pentru faptul că-i cere socoteală lupului pentru faptul că ia păpat mielul. Însă obraznicul de lup se postează în ipostaza de victimă și cere ca oaia să fie trasă la răspundere. Curat murdar porcărie rusească.

Iată și declarațiile ultrașovinului rus V. Kuz'min care, dacđ ne-ar fi mai rămas puținică demnitate, demult am fi cerut să fie considerată „*persona non grata*”. „*Nu știu de ce nu întrebați de ce a fost nevoit să tragă. Ca să fiți mai obiectivi, atunci trebuie să știți că era un automobil furat, cu un șofer beat, care trece și dă jos bariere, ignoră solicitările... deci s-a format un pericol pentru militari, unul a fost cât pe ce să fie călcat (!!!). Sper că mass-media va reflecta obiectiv tragicul incident...Eu vreau să vă recomand să nu faceți campanii isterice !!!). Nu urmați logica lui Vinny Pooh care, venind în*

ospeție la iepure și fiind întrebat dacă vrea lapte sau miere, a răspuns: și una și alta și se poate și fără pâine". Ați înțeles ceva din bâiguierile demnitarului rus? Dacă Vinny Pooh suntem noi, acești amărâți isterici de români moldoveni, atunci de ce nu am avea dreptul la noi acasă (fiindcă oaspete este individul Kuz'min și ortacii săi „pacificatori”) să dorim „și lapte și miere și fără pâine”. Vă puteți imagina atacul tânărului numai de 18 ani neînarmat în „Lada” sa atacând soldații „pacificatori” ruși înarmați cu kalașnikov și demolând blocurile de beton de peste trei tone fiecare (cei care au trecut prin cei vre-o sută de metri de umilință prin posturile separatiștilor cunosc acest lucru). Eu unul nu-mi imaginez. Iar niște descreierați de la Moscova și Kuz'min de la instituția din Chișinău, care numai ambasadă nu poate fi numită, în batjocură (pentru ei am rămas aceiași boi, berbeci, proști, din păcate indiferența noastră la aceste batjocuri confirmă că suntem cei care ne consideră “frații mai mari”) ne învinuiesc, ne cheamă în judecată. „Este regretabil faptul că Ambasadorul Federației Ruse, fiind convocat la MAEIE în legătură cu incidentul tragic produs în Zona de Securitate la 1 ianuarie 2012, și-a permis comentarii sarcastice în fața reprezentanților mass-media, inclusiv operând cu informații neverificate, precum ar fi lipsa permisului de conducere al victimei și faptul că automobilul a fost furat....Constatăm că nu este pentru prima dată când Ambasadorul Valeri Kuzmin face declarații care nu se încadrează în uzanțele diplomatice” a declarat spre onoarea lui ministrul de externe moldovean dl Iu. Leancă. Acest V. Kuz'min mai este și mincinos.

Care este limita indiferenței, răbdării noastre, care mărginește doar cu prostia? De ce societatea civilă tace? De ce guvernanții democrați prin acțiunile (mai corect inacțiunile) lor confirmă opinia șovinilor ruși despre noi ca despre niște subdezvoltați necivilizați, niște mămăligarii? De ce nu suntem puțin georgieni, puțin cecenii, puțin baltici, puțin ca strămoșii

noștri dacia liberi. De ce să nu punem odată și odată piciorul în prag și să le spunem: Atât. Să punem tranșant problema ieșirii Republicii Moldova din CSI cum a propus N. Dabija în editorialul său, organizație în care aflarea Republicii Moldova nu mai are nici un sens. Să cerem insistent retragerea de urgență a acestui ultrașovin rus prea obraznic V. Kuz'min din funcția de ambasador al Rusiei în Republica Moldova. Să cerem insistent înlocuirea armatei de ocupație rusească numită impropriu „*pacificatori*” cu o misiune OSCE așa cum propune șeful adjunct al Misiunii OSCE în Republica Moldova, Jan Plesinger.

Literatura și Arta, nr. 1, 03 ianuarie 2012

GASTARBAITERI, PĂZEA!

„Țarul” Putin a promulgat „Ukazul” privind obligativitatea cunoașterii limbii ruse de către imigranți

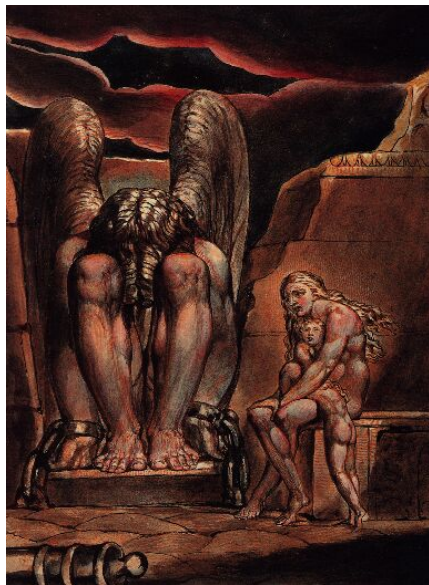
„Au fost adoptate niște legi bune privind funcționarea limbii române în RM, dar nu ne-a ajuns nici tact, nici tărie de caracter pentru a le implementa. De aici rezultă toate neîmplinirile noastre. Pentru a realiza ceva, trebuie să fii tu însuși convins de necesitatea a ceea ce faci. Noi nu am prea fost convinși, am fost indeciși. Asta au simțit-o oponenții noștri și au interpretat legislația așa cum au vrut ei”

**(Ion Ungureanu,
ex-ministru al Culturii în primul guvern democrat al RM)**

Deunăzi aflu din presă că președintele Rusiei, V. Putin, a promulgat legea care îi obligă pe imigranți să susțină un examen privind cunoașterea limbii ruse. Legea adoptată de Duma de Stat pe 26 octombrie 2012, aprobată de Consiliul Federației pe 31 octombrie și semnată de V. Putin pe 14 noiembrie 2012, a intrat în vigoare de la 1 decembrie 2012. Excepție fac doar cetățenii statelor în care limba rusă este limbă de stat (Belarus și Kârgâzstan, unele surse adaugă și Osetia de Sud. La sigur, în această listă a excepțiilor vor fi incluse r.m.n. și alte enclave din „străinătatea apropiată”). Observați cât de „mărinimos” și de operativ lucrează „frații noștri mai mari și superiori”, nu ca noi, mioriticii din anii '90.

Cum va fi pusă în practică această lege e dificil de înțeles. Conform Serviciului Federal de Migrațiune (FMS), în Rusia intră anual 11-14 mln de imigranți (conform Băncii Mondiale – 12,5 mln de oameni), marea majoritate fiind nelegali. În 2011 doar 860.000 de imigranți au avut statut legal. Șeful biroului juridic specializat în problemele migrației, Gayar Ahsyanov, consideră că „examelele sunt un câmp pentru corupție, vor deveni... un certificat care va putea fi cumpărat concomitent cu permisiunea la lucru și asigurarea medicală”. Vicepreședintele societății „Sprijinul Rusiei”, Vladlen

Maximov, menționează că „...în Rusia nu se execută cerințele care pot fi mult mai ușor verificate. De exemplu, în comerț (conform Legii), sub amenințarea cu o amendă de 400-700 de mii de ruble, categoric nu se permite angajarea străinilor. Dar ei lucrează peste tot”. Cunoscutul sistem coruptibil rusesc, care există de secole în Rusia, lucru observat foarte bine (și simțit pe pielea lor) de străinii care nimereau în Rusia. Se va întâmpla ca în scena „vizitator – funcționar” descrisă de cunoscutul umorist Arkadi Raikin: „Aveți certificat?” – întreabă funcționarul. „Am” – răspunde vizitatorul, scoțându-l dintr-un buzunar. „Dar la certificat aveți certificat?” – întreabă din nou insistent funcționarul. „Am” – răspunde vizitatorul, scoțându-l din alt buzunar.

Un lucru este cert: gasterbaiterul va trebui să vină la lucru în Rusia mai „bogat”. Dacă până acum trebuia să dea la „labă” polițistului „pentru a închide ochii”, diferiților funcționari avizi de bani, așa-zisilor „businessmeni” pentru a fi primiți la lucru (deseori, până la urmă, neprimind nici ceea ce li se cuvenea pentru munca de rob prestată), acum vor trebui să mai plătească cursurile, care vor dura

minimum 2-3 luni (dacă e să ne raportăm la prețurile moldave, (dar cele rusești sunt mult mai mari), atunci pentru aceasta imigrantul va trebui să scoată din buzunar vreo 300-400 de euro), examenul care va costa 6000 de ruble (circa 200 de euro), dar și întreținerea sa pe parcursul a 2-3 luni de cursuri, după care va putea să se angajeze în serviciu.

Cum au procedat, spre deosebire de oficialii ruși, oficialitățile mioritice din Basarabia anilor '90? Dnii N. Mățaș (de origine român) și I. Dumeniuk (de origine ucrainean) au elaborat manualul pentru autodidacți „*Moldavskii iazâk. Samoucitel'* (*Limba moldovenească fără profesor*)”. Le-au acordat alolingvilor (doar celor care doresc să ocupe funcții care necesită cunoașterea limbii române) o perioadă de doi ani (nu 2-3 luni, cum procedează acum rușii cu gasterbaiterii!) să învețe limba română, termen mai apoi prelungit cu încă doi ani, ca mai apoi, în perioada Lucinschi – Sangheli, să fie anulat complet. În perioada 1993-'95, se formau grupe de învățare gratuită a limbii române de către alolingvi peste tot: în școli, în instituții, la întreprinderi (într-adevăr, li s-a dat alolingvilor o șansă reală de a însuși limba română). Cunoscut cazuri când la întreprinderi în timpul orelor de lucru specialiștii moldoveni lucrau, iar cei alolingvi plecau pentru două ore la cursuri de învățare a limbii române. Care au fost rezultatele le cunoaștem.

Ei bine, totuși inițiativa rușilor este corectă. În țara în care dorești să lucrezi sau să trăiești trebuie să cunoști limba țării. Într-adevăr, dacă un lucrător din comerț sau din diverse servicii nu cunoaște limba țării, acest lucru produce un disconfort psihologic autohtonilor. Dar de ce această „*elită rusească*” aplică permanent politica dublelor standarde? Ceea ce trebuie să facă imigranții la ei acasă nu trebuie să facă conaționalii lor din așa-numita „*străinătate apropiată*”, iar disconfortul cetățenilor lor (în cazul când imigrantul care prestează anumite servicii nu cunoaște limba rusă) nu este comparabil cu disconfortul autohtonilor din această „*străinătate apropiată*”, când nu numai cei care prestează anumite servicii (comerț, transport, instituții ale ocrotirii sănătății etc.), dar și funcționari de stat de diferite ranguri, parlamentari nu vorbesc limba autohtonilor.

Este un fenomen întâlnit mai peste tot la rușii din „*străinătatea apropiată*”, încurajat de mentorii lor din metropolă. Rușii se consideră superiori. Pentru o mare parte

dintre ei ar fi mai prejos de amorul lor propriu de „*rasă superioară*” să învețe „*limba aborigenilor*”.

În nota explicativă la Legea în cauză se spune că „...*fără cunoașterea limbii ruse străinii nu au posibilitatea să se adapteze la condițiile culturale și sociale ale țării, fapt ce provoacă o cunoscută tensionare în societate*”. **Foarte corect!!!** Acest lucru este aplicat în toate țările. Priveam o emisiune rusească despre imigranții din SUA. La întrebarea „*Ce limbă vorbiți în Statele Unite*”, intervievații răspundeau cu mirare: „*Desigur, limba engleză. Acasă, în familie, vorbim în limba rusă*”. **Corect.** Dar de ce pentru rușii lor din afara Rusiei, din așa-numita de către ei, impropriu, „*străinătatea apropiată*” (geografic, chinezii, coreenii sunt mai aproape de ei decât noi), nu sunt aplicabile aceleași condiții? Oare nu din cauza necunoașterii limbii române au avut loc (și mai au loc) diverse tensiuni sociale, exploatate în mod criminal de formațiunile politice de stânga (pcrm, psdm, patri(h)oții Moldovei ș.a.)? Nu este de vină bătrâna sau bătrânul alogen care vociferează alături de controversata Maia Laguta, V. Șelin, M. Tkaciuk sau V. Voronin la diverse mitinguri împotriva limbii române, a națiunii titulare române, ci aceștia din urmă, care exploatează în mod criminal neinformarea maselor.

Îmi amintesc un caz de acum vreo 4 ani. La Primăria municipiului Chișinău se acorda cetățenia Republicii Moldova unui grup de oameni. Printre ei mi s-a întipărit în minte deja „*cunoscutul*” african din Sierra Leone John Onoje, care a depus jurământul într-o destul de acceptabilă limbă română, și o altă pereche de oameni în vârstă, care la momentul când s-a acordat cetățenie tuturor (chiar și celor care nu o doreau) nu au dorit s-o primească din anumite motive, nu au putut spune barem câteva cuvinte în limba română. Fiți atenți, africanul care a trăit ca emigrant în R. Moldova doar câțiva ani a învățat limba română în Chișinău, unde lesne s-ar fi descurcat doar cu limba rusă, iar cei care au trăit o viață în Chișinău nu au putut (sau poate și în acest moment solemn nu au dorit să se coboare la nivelul aborigenilor!!!) să lege două cuvinte din jurământ.

Dintr-un elementar bun simț ar fi învățat jurământul pe de rost. Să ne întrebăm cine sunt „*superiori*”??? Ce să mai vorbim de Basarabia, dacă și frații noștri din România acordă cetățenie românească unora care nu cunosc nici o iotă din limba română.

Iată un alt caz cu totul recent și tot atât de grăitor. Mă aflu la ceremonia de premiere a învingătorilor în concursul Moldova Eco-Energetică, 2012 (prezenți fiind V. Filat, M. Lupu, Dirk Schuebel, V. Lazăr, ambasadori ș.a.). Reprezentanta învingătorilor în concursul „*Cea mai bună inițiativă de Tineret*” (o profesoară de liceu) a vorbit în cuvântul său de mulțumire doar în limba rusă. Ceva mai târziu italianul Beniamino Contessotto, reprezentantul „*EXIMBANK – Gruppo Veneto Banca*”, care a înmănat trofeul învingătorului în concursul de eficiență energetică în sectorul privat, a vorbit într-o perfectă limbă română cu un slab accent italian. Comentariile sunt de prisos. Atât timp cât minoritatea agresivă alolingvă va rămâne o jucărie în mâinile șovinilor ruși din Kremlin, care urmăresc scopurile lor geopolitice, integrarea lor naturală prin însușirea limbii române (gradul de însușire în funcție de meseria pe care doresc să o obțină) rămâne o problemă. „*Astfel au rămas doi ani ca să aducem la cunoștința fiecărui locuitor al Republicii Moldova, în primul rând cetățenilor rusolingvi, un lucru simplu. În timpul recensământului din 2014, locuitorii rusolingvi ai Republicii Moldova, toți cei care susțin statutul de limbă de stat al limbii ruse, urmează să le declare celor care vor bate la ușă (care vor face recensământul – n.n.) „EU SUNT RUS”. Noi oricum nu pierdem nimic. În caz de succes, aceasta va fi prima victorie, care va consolida societatea rusolingvă, îi va reda puterea de voință de a-și apăra drepturile legitime și va permite a trece pe fundament deplin nu numai moral, dar și juridic la soluționarea problemei statutului limbii ruse*”(IA REGNUM). Observați, nu este un îndemn al Moscovei către conaționalii săi privind însușirea limbii române, pentru a se integra în societate, ci unul de nesupunere în continuare, de producere a unor tensiuni sociale.

Deși legislația lingvistică a fost adoptată în urmă cu mai mult de 20 de ani, aceasta nu se aplică în toate sferele de activitate din Republica Moldova, iar instituțiile statului continuă să boicoteze limba română, fără a fi sancționate (un caz recent: un tânăr cadru didactic de la Universitatea noastră a trimis o scrisoare de solicitare a permisiunii de a-și face practica de inițiere la Fabrica de Carton de la Dobruja, scrisă, evident, în limba română. Secretara i-a cerut să o facă în limba rusă pe motiv că directorul nu cunoaște limba română. Cum vă place! Și astfel de cazuri sunt foarte multe). Chiar în Parlament (forul suprem al oricărui stat), câți aleși ai poporului nu cunosc limba română și vorbesc nestingheriți doar în limba rusă? „*Peștele de la cap se strică*”, spune o veche zicală. Pe când, stimați aleși ai poporului și stimate domnule Președinte al Republicii, va fi adoptată și în Republica Moldova o lege similară cu cea din Rusia? Până atunci însă, m-aș adresa către parlamentari: „*Stimații noștri „aleși ai poporului”: dați voi un exemplu bun. Nu vorbiți în parlament în limba altui stat. Vorbiți doar în limba română. Exemplul vostru îl vor prelua și oamenii de rând. Numai așa îi vom ajuta pe alolingvi să se integreze în societate*”.

În instituțiile de învățământ – **implementarea în continuare a proiectului-pilot „Integrarea socială și lingvistică a elevilor și studenților alolingvi prin extinderea numărului de discipline studiate în limba română” și trecerea deja la limba română de instruire.**

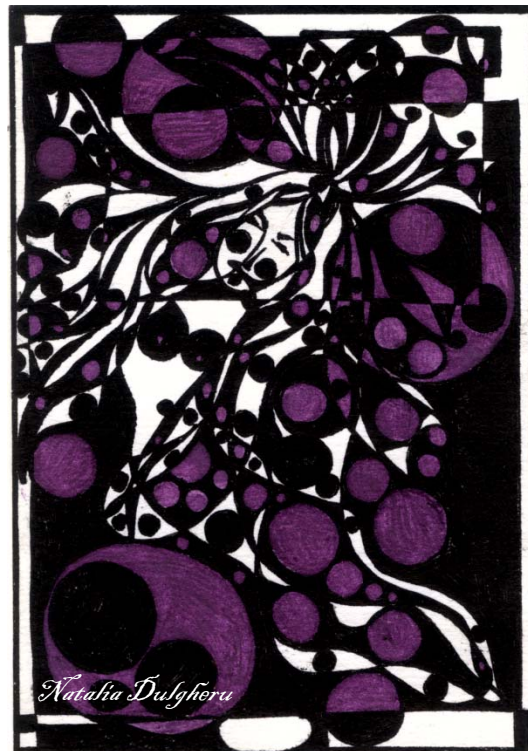
Un îndemn și către toți conaționalii noștri ar fi: să vorbim (fără ură și dispreț!!!) peste tot (în transportul public, în diverse alte locuri publice) doar în limba română. Numai așa îi vom ajuta pe concetățenii noștri alolingvi să se integreze în societate, vom putea să reducem din tensiunile sociale create artificial de unele formațiuni politice – marionete ale Kremlinului.

Literatura și Arta, nr. 50, 13 decembrie 2012

Capitolul III

Portrete în timp, opinii, reflecții

*„O singură carte nu poate pune capăt unor idei
preconcepute, dar poate crea o opinie publică, iar aceasta, la
rândul ei, poate să ducă la o schimbare a lucrurilor”
(„Arestarea, procesul și moartea lui Iisus”. Haim Cohn).*

POLITEHNICA BASARABEANĂ ȘI LIBERTATEA DE OPINIE

„Țara se poate ridica doar prin ingineri”
(I.C. Brătianu)

Institutul Politehnic din Chișinău (astăzi Universitatea Tehnică a Moldovei) este una dintre cele mai tinere instituții de învățământ superior de stat între cele fondate până la 1990. Nașterea acestei instituții a fost grea. Conducerea de partid se opunea cu vehemență deschiderii acestei prime instituții de învățământ tehnic superior din R. Moldova, văzând în aceasta un pericol major (de fapt, politrucii partidului nu au greșit) pentru politica partidului de rusificare a acestui ținut. Din experiență proprie pot confirma acest lucru. După absolvirea Facultății de Mecanică în 1978, am fost numit (cum se făcea pe atunci) la Uzina de Tractoare din Chișinău în Secția tehnologului principal. La acel moment, din cei peste 170 de ingineri și tehnicieni ai secției doar 6 eram moldoveni. Restul erau rusofoni locali sau invitați din Ucraina (Odesa, Harkov, Berdicev ș.a.) sau din Altaisk, care pentru uzina din Chișinău era un fel de frate mai mare. Majoritatea cadrelor de conducere aveau statutul de specialiști invitați și primeau apartamente peste rând. Băștinașii, neavând acest statut, trebuiau să aștepte până la 25 de ani (aceeași perspectivă aveam și eu).

După mai multe încercări nereușite ale prof. Sergiu Rădăușan, în sfârșit, la 1 septembrie 1964 primii studenți – viitori ingineri moldoveni – au pășit pragul Institutului Politehnic din Chișinău – prima instituție de învățământ tehnic superior din R. Moldova. Tinerii dornici de carte și de inginerie, care mai înainte, pentru a-și face studiile, plecau la Politehnicile din Odesa, Kiev, Har’kov, Leningrad, Moscova, acum aveau posibilitatea de a studia acasă, în limba maternă la multe dintre disciplinele de specialitate.

Grație primului ei rector, Sergiu Rădăuțanu, prin eforturile căruia a fost deschis Institutul Politehnic, eforturilor profesorilor Aurel Marinciuc, I. Valuță, C. Glușco ș.a. de completare a acestei tinere instituții cu cadre profesionale tehnice, în special, dintre autohtoni (în acest scop erau vizitate instituțiile de învățământ tehnic superior din fosta u.r.s.s., de unde erau invitați profesori de origine română (moldovenească, cum era pe atunci)), de traducere a manualelor în limba română, în scurt timp această nouă instituție a devenit o importantă forjerie de cadre ingineresti naționale pentru complexul industrial, care lua amploare (puțini știu că în anii '90, 60% din PIB-ul Republicii proveneau din industrie). Chiar dacă partidul continua politica sa de rusificare, trimițându-i pe unii dintre absolvenții facultăților ingineresti la lucru peste hotarele Republicii și aducând în continuare la întreprinderile industriale vechi și nou-construite cadre ingineresti de pe întreg teritoriul necuprinsei u.r.s.s., oricum Politehnica chișinăuiană a contribuit esențial la diluarea acestei mase de specialiști invitați rusofoni cu cadre ingineresti naționale.

Unii colegi sunt tentați să-i critice pe cei care au stat la baza fondării Politehnicii pentru unele greșeli (mărturisesc sincer că nici eu nu știu cum aș fi procedat în acele condiții draconice). Este criticat fostul rector, regretatul Sergiu Rădăuțanu, pentru „sacrificarea” celor 38 de tinere cadre didactice și științifice naționale de perspectivă învinuite de naționalism. Este uneori criticat și regretatul profesor C. Glușco, fondator de catedră, mulți ani decan, prorector, pentru unele „acțiuni antinaționale”, cum consideră ei.

Să analizăm la rece situația de atunci și ceea ce s-a obținut totuși. Cum oare în acele condiții atât de grele, de anihilare a oricăror încercări de liberă cugetare, Politehnica lui S. Rădăuțanu și-a demonstrat deschis în repetate rânduri poziția în problemele naționale, care nu coincidea cu cea a partidului? Cum se face că catedra, pe care a fondat-o prof. C. Glușco, este încă din '90 una din cele mai românizate (chiar și atunci, în

anii '90, 80-90% din profesorii catedrei erau români)? Cum se face că Facultatea de Mecanică, pe care a condus-o mult timp, a devenit în '90 facultatea cu cele mai multe cadre didactice de origine română în raport cu alte etnii? Și această facultate s-a aflat permanent în avangardă la diferite acțiuni cu caracter național. Cum se explică faptul că din această catedră, fondată de prof. C. Glușco, din această facultate, de asemenea, pusă pe picioare de el, a venit actualul rector, acad. Ion Bostan, care pe parcursul ultimilor peste 20 de ani deosebit de incerti a respectat acest spirit de liberă cugetare moștenit de la generația politehniștilor din anii '70, el fiind cel care primea bobârnații de la superiori (în special, în perioada guvernărilor interfrontist-agrariană și comunistă) pentru participarea politehniștilor la diverse acțiuni cu caracter național? Mie personal mi se pare că opiniile acestor critici sunt unilaterale și nefondate, nu sunt corelate cu realitatea.

Mă închin în fața fostului meu profesor, coleg și prieten, regretatul Petre Osmătescu (deseori îmi spunea: „*Valerius* (avea o slăbiciune pentru limba latină – n.n.), *noi trebuie să promovăm pe toate căile valorile naționale*”), pentru curajul demonstrat la Congresul al III-lea al Uniunii Scriitorilor din Moldova, din 14-15 noiembrie 1965, când s-a cerut deschis revenirea la alfabetul latin.

Mă închin în fața profesorilor Vasile Jomiru, Valentin Amariei, Ion Dohotaru, Gheorghe Postoroncă, Andrei Ciobanu – pe atunci tinere cadre didactice de la Facultatea de Mecanică, care au avut curajul să se exprime împotriva favorizării angajării la institut a etnicilor ruși în detrimentul moldovenilor (românilor).

Mă închin în fața studenților politehniști ai anilor 70' care, în pofida pericolului la care se expuneau, au avut curajul, în acea cruntă perioadă bodiulistă de prigonire a tot ce era românesc, să-i pună atâtea întrebări incomode lui I. C. Varticean (academician, profesor și decan la Universitatea de Stat), care a îndrăznit să țină în fața lor și a profesorilor o

aberrantă lecție despre „*Interpretarea științifică a istoriei, limbii și literaturii moldovenești*“. Obişnuit cu disciplina tradițională la astfel de lecții (pe atunci la indicația partidului erau practicate des diverse lecții politice ținute în fața colectivelor de muncă, care în marea majoritate a cazurilor erau o masă ascultătoare și docilă), iată că, spre surprinderea lui, acest lacheu al partidului s-a trezit în fața unui auditoriu incomod, care i-a adresat tocmai 58 de întrebări mai mult decât incomode, ceea ce l-a determinat să-i scrie personal prim-secretarului pcm, I.I. Bodiul, atașând și lista acelor întrebări. Voi spicui doar cele mai relevante întrebări, care i-au pus cu fundul pe jărat pe politrucii.

– *Ne puteți informa despre populația Chișinăului de azi, privind structura sa etnică?*

– *Nu credeți că, din toate republicile unionale, noi suntem cei mai afectați de rusificare?*

– *De ce în Republicile Baltice învățământul se face în principal în limba maternă, iar în orașul Tiraspol din RSSM nu e nicio școală moldovenească?*

– *Ați spus că la Kiev se vorbește în limba ucraineană. Ați vorbit deseori la Academie [AȘM, Chișinău] în limba dvs.?*

– *Prin ce se deosebește limba moldovenească de cea română?*

– *Vă rog să ne explicați cu cât mai progresistă a fost alipirea Basarabiei de Rusia în 1812 decât unirea Principatelor Române?*

– *Ce-ar fi fost dacă după cel de al Doilea Război Mondial RSSM ar fi intrat în componența României?*

– *De ce nu se stopează rusificarea limbii noastre?*

– *Ce este naționalismul? Oare a-ți apăra limba maternă, cultura națională înseamnă a fi naționaliști?*

– *Spuneți-ne, vă rog, de ce nu toată Basarabia face parte din RSSM?*

– *Ați vorbit de alipirea Basarabiei la Rusia în 1812, Marx însă numește altfel acest fapt?*

– *Explicați-ne, vă rog, afirmația lui Engels, volumul 22, pp. 30-31: „Basarabia este populată de români, aceasta fiind cucerită de Rusia țarului Alexandru, cu alte cuvinte, este vorba de un jaf curat”.*

Bune întrebări. Chiar în condițiile de astăzi nu cred că se vor găsi mulți studenți care ar formula astfel de întrebări incomode unui lector invitat.

După aceasta, regimul bodiulist a declanșat cunoscuta teroare la Politehnică, în urma căreia 38 de tineri profesori au fost alungați. A fost o pierdere grea pentru învățământul tehnic superior. Peste câțiva ani și fondatorul Politehnicii, Sergiu Rădăuțan, a fost demis din postul de rector și de la Politehnică pentru „*promovarea naționalismului*”. Cel care l-a urmat în acest post, Vladimir Antoseac, fiul fostului președinte al Guvernului r.s.s.m., Gheorghe Antoseac, un demnitar înalt de partid, a promovat fervent politica partidului. Limba română a fost scoasă totalmente din învățământul tehnic superior, fiind repusă în drepturi abia peste 14 ani, în 1989. Liderii de partid au crezut că acțiunile de teroare și intimidare întreprinse au lichidat pentru totdeauna „*acest cuib de naționalism*”. „*Românul rabdă, dar nu renunță*”, spunea marele Eminescu. A constatat acest lucru în baza unei ample analize a diferitelor situații, în care s-a aflat poporul român, fiind nevoit să rabde pentru a supraviețui, dar care nu a renunțat niciodată la idealul suprem. Așa s-a întâmplat și cu cei de la Politehnică: au răbdat, dar nu au renunțat. Au demonstrat acest lucru imediat ce chingile regimului comunist au slăbit în perioada dezghețului gorbaciovist și au continuat pe parcursul ultimilor 20-25 de ani, aflându-se întotdeauna pe baricade atunci când interesul național a cerut acest lucru.

În perioada 1988-1989, în plin dezgheț gorbaciovist, perspectiva ideologiei partidului de la putere (PCM) era deosebit de incertă. Pe fundalul Mișcării de Eliberare Națională, autoritatea celui care deținea puterea absolută (PCM) până mai ieri în acest colț de țară scădea vertiginos. Pentru a opri această

cădere liberă, pe data de 14 noiembrie 1989 prim-secretarul PCM S. Grosu a solicitat o întâlnire cu colectivul Institutului Politehnic din Chișinău. Organizată în mod tradițional (cu toate că timpurile se schimbaseră și politrucii lui Grosu ar fi putut modifica scenariul acelei întâlniri) cu un raport plictisitor și cu formularea unor „sarcini de bază pentru ameliorarea situației” (ironia sorții – au existat doar două zile), întâlnirea a trecut la faza de întrebări adresate prim-secretarului. Întrebări multe și incomode au fost puse lui S. Grosu. Poate această întâlnire a fost o ultimă picătură, căci peste două zile, pe data de 16.11.1989, prim-secretarul PCM S. Grosu și-a dat demisia.

În perioada primelor (și de fapt ultimelor) alegeri libere în primul parlament, în sectorul Râșcani, politehniștii, în special de la Facultățile de Mecanică și Calculatoare, au asigurat victoria colegului lor V. Nedelciuc într-o circumscripție electorală dificilă în fața secretarei organizației de partid a uzinei Mezon, Ivanova, a unui lider comsomolist cu nume Balan (dar numai cu nume românesc!) și, chiar, a rectorului V. Calmuțchi, aflat pe poziții antinaționale.

Ulterior, la diverse întâlniri, de regulă, cu aspect electoral, organizate în sectorul Râșcani, politehniștii i-au scărmanat rând pe rând pe diferiți liderași politici, precum V. Tarlev, M. Lupu (la primele sale alegeri în cadrul PD-ului pentru moldovenismul său primitiv, acum se pare că și-a mai domolit ambițiile moldoveniste) ș.a. În toate campaniile electorale comunistii au evitat întâlnirile cu politehniștii din sectorul Râșcani, fiind pentru ei prea incomozi.

Spiritul liber-cugetătorilor din anii '70 se mai menține la Politehnică, astăzi Universitatea Tehnică a Moldovei.

Literatura și Arta, nr. 2, 10 ianuarie 2013

CE AM SĂRBĂTORIT ÎN REALITATE PE 8 MARTIE?

Cine dintre clasicii contemporani români a cântat femeia – femeia mamă, femeia soră, femeia-fiică, femeia sinonimul Patriei, al casei părintești, al primăverii, al rădăcinii, dorului, doinei, lacrimii și luminii... – mai bine decât marele poet Grigore Vieru. Mottoul spune totul. Și acest superb catren: „Mama coace pâine, / Soare în ferestre, / Soarele e unul, / Mama una este”. Câtă încărcătură emoțională conține micul poem despre disperarea iubirii materne: „Când s-a întors / La puii ei cu hrană, / Găsise cuibul gol / Și amuțit. I-a căutat / Pân' îi albise pana, / Până când în cioc / Sămânța a-ncolțit”. Sau: „Pui golași, cum stați în cuiburi / Fără plăpumioare? / - Ne-nvelim cu ale mamei / Calde aripioare...”. Dar poezia „Mamă, tu ești...”, care este o adevărată glosă dedicată patriei: „Mamă, / Tu ești patria mea! / Creștetul tău – Vârful muntelui / Acoperit cu nea. / Ochii tăi - /Mări albastre. / Palmele tale - / Arăturile noastre / Respirația ta - / Nor / Din care curg ploi / Peste câmp și oraș. / Inelul / Din degetul tău - / Cătare / Prin care ochesc / În vrăjmaș. / Basmaua - / Steag. / Zvâcnind / Ca inima... / Mamă, / Tu ești patria mea!”. „Femeia nu este nici mai bună, nici mai rea decât bărbatul – este mai scumpă”, am spune în final prin cuvintele aceluiași Grigore Vieru. Înșiruirea multiplelor exemple despre femeie ar putea continua la nesfârșit. Am insistat să încep cu aceste minunate gânduri despre femeie ale marelui Grigore Vieru, ascultându băiguielile citite cu greu de pe ecran de „cel de-al treilea președinte al RM” (așa a fost prezentat de postul său NIT), V. Voronin, în seara de 8 martie: „...Stimate Doamne și Domnișoare! Primăvara este simbolul învierii... Chiar și cei mai odioși guvernanți (mai odioși ca guvernanții comuniști???) nu au îndrăznit să atenteze la această sărbătoare (!!!), deoarece ea este dedicată mării sale – Femeia. Anume voi, dragele noastre femei, sunteți simbolul primăverii eterne”. Indiscutabil,

sunt cuvinte frumoase. Contează însă cine le-a spus: V. Voronin, care nu ascunde că este urmașul mentorilor săi bolșevici. Iar pe seama acestor călăi se află atâtea destine de femei, inclusiv foarte multe basarabence, distruse, mutilate, pângărite, atâtea visuri nerealizate ale tinerelor. Despre „*marea dragoste*” față de Femeie a călăilor bolșevici, ai căror urmași sunt neobolșevicii pcrn-ului de astăzi, ne vorbește și desenul alăturat, făcut de E. Kersnovski (o basarabeancă de origine rusoaică, care a trecut prin toate etapele „*raiului sovietic*” din gulaguri). Cine dacă nu mentorii de ieri ai lui V. Voronin au

ЖЕНЩИНЫ, ВРАГИ НАРОДА* ПРОХОДИЛИ ОСМОТР ПЕРЕД ОТБОРОЧНОЙ КОМИССИЕЙ ПО РАСПРЕДЕЛЕНИЮ НА РАБОТЫ ГОЛЫМИ. ПОПРАВШИЕСЯ ЖЕНЩИНЫ НАПРАВЛЯЛИ В ХОЗБСПУЧ ЛАГЕРЯ, ГДЕ ОНИ СТАНОВИЛИСЬ ЛЮБОВНИЦАМИ, ПРИ ОТКАЗЕ НАПРАВЛЯЛИ НА ЛЕСОПОВАЛ И ДР ТЯЖЕЛЫЕ ФИЗИЧЕСКИЕ РАБОТЫ ИЛИ СЯЖАЛИ В ШИЗО ЗА „ПРОВИННОСТЬ” И МОРИЛИ ГОЛОДОМ И Т.Д.

deportat în Siberia zeci de mii de femei cu tot cu copii? Cine dacă nu aceste animale cu chip de om se comportau cu femeile aduse în gulaguri mai urât decât animalele cu semenii lor? Este strigător la cer cazul descris de E. Kersnovski, fiind martoră a deportării unei femei

însărcinate (care a născut în drum) cu șapte copii, aruncată în vagonul pentru vite și dusă în Siberia. Ce „*dușman al poporului*” putea fi această biată femeie? Ce animale cu chip de om erau acei călăi, care se comportau atât de josnic, atât de urât cu această divină creație a lui Dumnezeu - Femeia, iar urmașii lor vorbesc fariseic atât de frumos despre Femeie. Cu toate acestea Ea, femeia basarabeancă, a înfruntat cu stoicism toate aceste greutăți, s-a întors acasă (cele care au avut această fericire) și a continuat viața neamului. „*O femeie nu spune că*

este vitează – ea naște”, menționează Grigore Vieru. Datorită ei am supraviețuit ca neam. De ce atunci aceste femei și urmașele lor trebuie să sărbătorească o zi inventată de călăii lor?

Deseori mă întreb: de ce un popor cu rădăcini atât de adânci care se pierd în hăul multimilenar al istoriei, cu un trecut atât de glorios, ne comportăm ca un popor handicapat, un popor fără istorie, fără tradiții? Având atât de frumoase sărbători naționale, creștine și precreștine, de ce ne lăsăm atât de ușor cumpărați cu false sărbători de împrumut, străine neamului nostru, chiar sataniste? Mă întreb și acum: de ce această așchie de popor, urmaș direct al vechii civilizații cucuteniene, care a divinizat femeia, a zeificat-o, a considerat-o „*matrice a vieții*” (despre acest lucru ne vorbesc „*Hora de la Frumușica*”, care semnifică o ceremonie sacră, legată de reînvierea naturii, „*Soborul zeițelor*”, constituit din 21 de figurine feminine, diferite ca stilizare și mărime, ș.m.a. vestigii), înclinăm spre a serba această sărbătoare satanistă a femeii de 8 martie, pângărind chipul ei pur și sacru cu o umplutură ideologică străină? Și îmbinarea cromatică „*roș-alb*” vine tocmai din cultura cucuteniană. De ce, conform sondajelor, cca 80% din basarabeni cred în Dumnezeu, dar continuă să serbeze sărbători sataniste? Răspuns la această simplă întrebare găsim iarăși la Gr. Vieru: „*Gândim religios și mâncăm animalic*”.

Nu demult am serbat o altă sărbătoare anacronică nu numai pentru noi, dar și pentru cei care au născocit-o – rușii. Este vorba de ziua de 23 februarie – așa-numita „*zi a armatei sovietice – ziua apărătorilor patriei*”. Ceea ce m-a întristat mai mult este faptul că tineri studioși care nu au cunoscut regimul sovietic se felicitau reciproc de această falsă sărbătoare, nu cum ar fi logic, să se felicite de sărbătoarea Armatei Naționale, care e pe 3 septembrie. Purtăm, într-un fel, vina pentru aceasta, noi părinții, profesorii din licee și școli superioare, puzderia de

posturi de televiziune, că tinerii studioși rătăcesc în aceste probleme simple la prima vedere. Despre apărătorii cărei „patrii” ne vorbesc ideologii pcrm și alți rătăciți care ne îndeamnă să sărbătorim această zi? O așa-zisă „patrie” care de 20 de ani nu mai există, care a dat naștere (sau invers) unei armate cotropitoare, sângeroase. Ne considerăm independenți de peste 20 de ani, dar o bună parte dintre basarabenii noștri încă mai sărbătoresc ziua unei armate de ocupație, armată care ne-a deportat, omorât tații, mamele, surorile, onorăm acele bande bolșevizate – dezertori de pe frontul de est în 1917-1918, care terorizau populația din Basarabia, violau și ucideau tinerele basarabence, care mai apoi au format Armata Roșie – roșie în primul rând din cauza râurilor de sânge vărsat chiar din momentul nașterii ei – teroarea roșie din 1918-1924. Sărbătorirea acestei zile este anacronică chiar și pentru ruși. În realitate, data de 23 februarie 1918 este considerată de înșiși rușii treji la minte drept cea mai rușinoasă în istoria Rusiei – ziua capitulării Rusiei în fața Germaniei cu condiții umilitoare – separarea Ucrainei și Bielorusiei.

Și mai anacronică pentru noi, o așchie de popor român descendent din vechea civilizație cucuteniană, este sărbătorirea zilei de 8 martie. Voi încerca să vin cu o serie de argumente, contrapunând diverse evenimente, care într-un fel sau altul au tangență cu subiectul analizat. În unele cazuri ar putea să fie simple coincidențe. În primul rând această așa-zisă „*Zi internațională a femeii*” are o încărcătură ideologică. Astfel, Nathalie Lemel, o legătoare de cărți socialistă, și Élisabeth Dmitrieff, o tânără rusoaică exilată, membră a secțiunii ruse a Primei Internaționale, au înființat „*Uniunea Femeilor pentru Apărarea Parisului și Îngrijirea Răniților*” la 11 aprilie 1871. Însă mama născătoare a acestei sărbători este totuși Clara Zetkin (Eisner), evreică de naționalitate, născută la 5 iulie 1857 în Saxonia, Germania. O versiune răspândită este că ea este legată de demonstrația lucrătoarelor industriei textile din New

York, care a avut loc la 23 februarie (8 martie) 1857 (lucru neconfirmat, de altfel, de istorici). La 8 martie 1911, în legătură cu împlinirea a 40 de ani de la Comuna din Paris, este sărbătorită pentru prima oară „*Ziua Internațională a Femeii*”. Deci 8 Martie nu e ziua internațională a femeii, ci a unui tip de femeie – a femeii-revoluționare. Această zi se serbează doar în țările fostei URSS (cu excepția Țărilor Baltice) și în unele țări din America Latină și Africa, sateliți de odinioară ai Moscovei. De ce însă ziua femeii-revoluționar a fost pusă anume pe 8 Martie? În astfel de cazuri inițiatorii unor astfel de sărbători iau la bază un model. Un model al Femeii europene ar fi putut fi Ioana d’Arc. Dar pentru Clara Zetkin mai familiare au fost asocierile cu evenimentele din istoria poporului său. Întâmplător sau nu, însă ziua de 8 martie 1857 a fost și prima zi a sărbătorii evreiești Purim. Această sărbătoare nu are o dată fixă (ca și Paștele creștin). A schimba în fiecare an data ar fi fost incomod, de aceea Clara Zetkin a hotărât ca ziua femeii-revoluționare să se serbeze pe 8 martie. Cu multe secole în urmă, Estera și-a salvat poporul de mânia unui tiran. Istoria aceasta este prezentă nu numai în Biblie. Esterei, soției de origine iudaică a regelui persan Xerxes, îi este închinată cea mai veselă sărbătoare a evreilor – Sărbătoarea Purim. „*Mardohei a ieșit de la rege îmbrăcat în straie regești. Iar la evrei era atunci multă lumină și bucurie, și veselie și sărbătoare*” (Ester 8:14-16). Ea se serbează la sfârșitul lunii februarie – începutul lui martie, pe 13 și 14, dar după calendarul lunar, când au fost nimiciți 75.000 de oameni – elita țării, din imperiul persan (conform unor surse istorice, armata persană de pe atunci număra 80.000-200.000 de oameni). „*...Regele a permis iudeilor...să nimicească, să ucidă pe toți cei puternici din popor* (persan – n.n.), *care sunt în dușmănie cu ei, copii și femei, iar averile lor să fie jefuite*” (Ester 8:11). Zece fii ai lui Amin (un curtean de la curtea regelui Xerxes, care în baza plângerilor perșilor pe cămătarii iudei, intenționa

să-i nimicească pe iudei), la solicitarea lui Ester, au fost spânzurați în același timp. În fiecare an sărbătoarea Purim este însoțită de sacrificarea a zeci de mii de găini (ce legătură are acest obicei păgân cu puritatea femeii?).

Anul acesta, 2012, Purim a coincis cu 8 martie (de altfel, se întâmplă foarte rar). S-a început joi, 8 martie, și a continuat două zile. Voi aduce mai jos câteva secvențe care prezintă un anumit interes. Să vedem în ce date a căzut Purim-ul până în acest an. În 2011–20 martie; în 2010–28 februarie; în 2009–10 martie; în 2008–21 martie; în 2007–4 martie; în 2006–13 martie; în 2005–25 martie; în 2004– martie; în 2003–18 martie; în 2002–26 februarie; în 2001 – 9 martie. În anul viitor, 2013, Purim va fi pe data de 24 februarie; în 2014–16 martie; în 2015–5 martie; în 2016 -24 martie; în 2017–12 martie; în 2018–1 martie; în 2019–19 martie; în 2020–10 martie; în 2021–26 februarie; 2022–17 martie. 2023–7 martie. 2024–24 martie. 2025 –14 martie. 2026–3 martie. 2027–23 martie. 2028–12 martie. 2029–1 martie. 2030– 9 martie.

Prezintă un anumit interes și unele coincidențe de evenimente cu această sărbătoare evreiască. *Purim - 24 martie 1871*. La 28 martie 1871 are loc revoluția din Paris (Comuna din Paris). 7 – 8 martie 1909 – Purim. 8 martie 1909 - prima manifestare a femeilor. „La 1 martie 1953 la New York, în sinagoga principală avea loc sărbătorirea Purim. Rabinul spunea vorbe din Tora. Pe neașteptate, fără nicio legătură, rabinul a început să povestească istoria unui evreu din vechea Rusie, nimerit în gloata de pe stradă în momentul când trecea țarul Pavel I. Poporul, salutându-l pe țar, striga „Ura! Ura!”. Eroul povestirii, fiind un om simplu, cunoștea rău limba rusă și nu știa ce înseamnă cuvântul „ura”. El a gândit că lumea striga „Gu ra”, ceea ce însemna „el este rău”, și, pentru a nu se evidenția din gloată, a strigat cu ei „Gu ra! Gu ra!”. Peste câteva zile țarul Pavel I a fost asasinat. De aceea – a propus rabinul, haideți și noi să strigăm astăzi ca acel evreu: „Gu

ra!”. Cei prezenți erau complet nedumeriți. Ce istorie stranie. Dar dacă rabinul roagă, toți au strigat „Gu ra!”. La 1 martie 1953 Stalin este paralizat, și la 3 martie 1953 – moare. Aceasta are loc tocmai atunci când se finalizase deja cunoscutul „proces al medicilor” și erau pregătite deja eșaloanele pentru deportarea unui „anumit popor în Birobidjan” (A. Kuraev. *Kak delat’ antisemitom*).

Un alt exemplu. Conform deciziei Tribunalului de la Nürnberg, în 1946 au fost spânzurați 10 criminali naziști (analogic celor 10 fii ai lui Amin (condamnați la moarte au fost 12 criminali: M. Bormann post-mortem, iar H. Goering s-a otrăvit cu cianură de caliu (întâmplător oare?)). Pentru iudei aceste istorii se aduc ca dovadă a unei forțe mistice a Purimului.

În final mă întreb: ce are în comun serbarea unui eveniment atât de frumos ca Ziua Femeii cu această sărbătoare Purim, importantă doar pentru poporul evreu? O mare sărbătoare ce aduce bucurie îndeosebi femeilor (creștine) este Bunavestire, când Fecioarei Maria i se oferă cinstea maximă de a-l purta în pântec pe Dumnezeu Fiul, Iisus Hristos. Englezii sărbătoresc pe 18 martie Ziua Mamei. Pentru noi ziua reînvierii naturii, ziua de 1 martie, încă de la vechii daci ar putea fi asociată cu Ziua Femeii, în care să ne bucurăm mamele, surorile, soțiile, prietenele oferindu-le un buchet de flori sau făcând o faptă bună, care să le bucure. Nu trebuie să privim în ograda păgânilor și să le preluăm obiceiurile nu tocmai cele mai bune.

Literatura și Arta, nr.11, 15 martie 2012

CARPEȘTI – UN SAT AL URMAȘILOR CARPILOR DIN SUDUL BASARABIEI

„Atestat pentru prima oară la 1436”

(Informație amplasată pe un panou la intrarea în sat)

Carpești este un sat ca multe altele din sudul Basarabiei, din codrii Tigheciului, amplasat chiar la marginea de sud a codrilor. A fost fondat în baza mai multor mahalale: Măcrești, Butuceni, Valea Lărgii (prin sat curge râulețul Larga, care

izvorăște la vreo doi kilometri de sat). De multe ori am încercat să găsesc etimologia denumirii satului de baștină. Prima variantă – cum este denumit astăzi – Cârpești ar proveni de la verbul „a cârpi”, ceea ce într-un fel este ofensator. Voi veni mai jos cu argumente că este puțin probabil că aceasta să fi dat nume satului Carpești. O altă variantă mai verosimilă circula încă în anii copilăriei mele: „Se întâlnesc pe drum doi călători. Unul din ei îl întreabă pe celălalt: *Carp ești?*”. Nu i-am dat atenție acestei variante, neștiind pe atunci cine au fost carpii. Acum însă voi încerca să exploatez această variantă. Numele de “*carp*” este foarte vechi și este foarte răspândit nu numai în spațiul românesc. Stră-strămoșii carpilor vin, probabil, din marea civilizație Cucuteni, care s-a constituit în spațiul carpato-pontic cu apr. 7000 de ani în urmă. Dacă examinăm

spațiul răspândirii culturii Cucuteni de la Ariușd (în Vest) până la Tripolie (în Est), atunci observăm că actuala

Basarabie se află tocmai în centrul geografic al acestei Civilizații. Este clar că nimic nu apare din nimic. Este incontestabil deja faptul că cunoscutul popor – pelasgii (sau hiperboreenii, cum îi mai numeau grecii) (Pelasgos înseamnă

născut din pământ negru (dar oare nu tocmai acest spațiu este cel mai bogat în cernoziom)) sunt descendenți din

marile civilizații Cucuteni, Hamangia, Petreni. „România este vatra a ceea ce am numit *Vechea Europă*, o entitate culturală cuprinsă între 6500 și 3500 î.Hr., axată pe o societate matriarhală, teocratică, pașnică, iubitoare și creatoare de artă, care a precedat societățile indo – europenizate patriarhale de luptători din epocile bronzului și fierului”, ne spune eminenta profesoară a Universității California din Los Angeles de origine lituaniană Marija Gimbutas. Și, pentru a fi și mai concret, o completăm pe M. Gimbutas, cu crezul de o viață al marelui nostru mitologist și istoric Nicolae Densușianu legat de existența poporului pelasg: „...pelasgii au fost cei dintâi care au adunat în societate familiile și triburile răspândite prin caverne, prin munți și păduri, au întemeiat sate și orașe, au format cele dintâi state, au dat supușilor lor legi și au introdus modul lor de viață mai blând. Pentru poporul grec, pelasgii erau „cei mai vechi oameni de pe pământ”. Rasa lor li se părea atât de arhaică, atât de superioară în concepțiuni, puternică în voință și în fapte, atât de nobilă în moravuri, încât tradițiunile și poemele grecești atribuiau tuturor pelasgilor

epitetul de – dioi – divini, ce ei într-o adevăr l-au meritat prin darurile lor fizice și morale”. Acești pelasgi formaseră, în timpurile anteeleene, cel mai întins, mai puternic și mai remarcabil popor, o națiune care, din punct de vedere moral și material, a schimbat fața Europei arhaice. Și limba vorbită de ei a fost **limba latină** numită și „*lingua prisca*” (adică limbă bătrână) – „cea mai veche limbă latină”, ne spune Isidor. „Marele Imperiu pelasgic, în culmea sa sub Saturn, se desface la moartea acestuia în două: partea de sus, cu noi, are pe Tiphon ca împărat, partea de jos pe Osiris ca împărat, frate de pe tată cu Tiphon, cu sediul în vechiul Egipt”, ne vorbește N. Desunșianu. Din acest mare popor european au descins și cele peste 200 de triburi ale tracilor „celui mai numeros popor după inzi”, cum menționează Herodot. Carpii au fost unul din cele mai mari și importante triburi dacice ce au locuit la est de Carpați până la Nistru. Primul autor antic care îi menționează este **Ephoros (sec.IV î.e.Hr-Fragmentarium, 158, 78)**: „*Primii locuitori de lângă Istru (Dunăre – n.n.) sunt carpizii, după care urmează sciții plugari*”. Organizați într-o puternică uniune tribală, carpii au dominat, din punct de vedere economic, politic și militar, atât unele triburi de origine dacică (dacii liberi din Muntenia), cât și populațiile „barbare” pătrunse în zona extracarpatică a României. După înfrângerea costobocilor de către romani (a. 170-172), carpii au fost nu numai cei mai puternici dintre dacii liberi, ci și cei mai periculoși dușmani ai Imperiului Roman la Dunărea de Jos (**Iordanes, Getica, XVI,91; CIL,III, 12455 etc.**). Ca urmare a victoriilor obținute asupra carpilor, unora dintre împărați li s-a conferit titlul onorific de Carpicus Maximus (Filip Arabul, Aurelian, Diocletian, Maximian, Constantius Chlorus și Constantin cel Mare).

Despre vechimea acestui neam ne vorbește și faptul că numele de carp se regăsește alături de cel pelasg pe un vast teritoriu european. De exemplu, în Marea Egee se află golful

Karpathio Pelagos cu insula Karpatos. În Italia găsim orașele Carpi (regiunea Modena) și Carpi Di Villa Bartolomea (Verona, regiunea Veneto). În Alpii Elveției, la înălțimea de vreo 4000 m locuiesc vreo 60000 în toată Elveția și își spun, cu mândrie, „romansi”, „frați mai mici” ai romanilor cum le spunea Nicolae Iorga. Interesantă este și etimologia cuvântului „carp”, ceea ce în română înseamnă „piatra, stanca”. Numeroase locuri (de munți, văi, localități) poartă numele de Carp, Carpet, Carppa, Carpats. Cum au ajuns frații noștri mai mici acolo este greu de explicat. Însă, conform Eneidei, după căderea Troii Eneas cu alte câteva mii de traci pe 40 de corăbii au emigrat pe Marea Mediterană spre Peninsula Italică, unde ar fi dat naștere tribului etruscilor. O altă ramură a lor ar fi putut ajunge în munții Alpi și Peninsula Iberică, unde sunt întâlniți în Țara Bascilor.

În România avem o serie de localități derivate din cuvântul Carp. *Comuna Carpen, jud. Craiova; Carpenii De Sus, Alba Iulia; Carpenis, Râmnicu Vâlcea; Paraul Carpenis, jud. Târgu Jiu; Carpeniste, Râmnicu sărat; Carpenisu, jud. Ilfov; Carpenișul, jud. Ilfov; Carpenu, jud. Craiova; Carpinenii, lângă Târgu Secuiesc; Carpinet, Lângă parcul Natural Apuseni, Deva; Carpinis Sat, Abrud; Comuna Carpinisu, jud. Târgu Jiu; Carpinisul, Călărași; Carpinis Virtop, Roșia Montana; Carpins, Timișoara; Carpiti, jud. Iași; Carpitus, Odorheiu Secuiesc, și de râuri: Carpestii Mari, râu, jud. Oradea; Carpestii Mici, Râul, afluent al r. Topa, județul Bihor. În Republica Moldova mai sunt: s. Cârpești, județul Bălți; Cărpineanca, Cărpineni, Hâncești; Căpriana, Strășeni.*

În România există o serie de denumiri de localități derivate din cuvântul Carp: În Republica Moldova mai sunt: s. Cârpești, județul Bălți; Cărpineanca, Carpineni, Hancesti, Capriana, Straseni (ar putea fi un nume deformat de la carpiana).

Revenind la afirmația anterioară, este mult mai probabil ca denumirea satului meu natal să fi provenit de la Carp, adică Carpești. Cârpești ar proveni de la verbul „a cârpi”, care într-un fel este unul ofensator, este sinonimul săracului. Dar bunii mei săteni nu au fost bogați, dar nici săraci, au fost în mare parte gospodari, îndeștulați. Aceasta vorbește despre faptul că la momentul formării colhozului carpeștenii au venit (au fost aduși mai mult forțat sau sub amenințarea cu deportarea în Siberia) cu pământ și, evident, cu utilajul agricol necesar și animalele de tracțiune, care au mai rămas după cumplita foamete organizată de regimul de ocupație comunist în 1946-47. Că a fost anume așa vorbește și faptul că la apr. 1000 de gospodării satul avea adunate la momentul desființării colhozului în 1991 apr. 3000 hectare comparativ cu satele din împrejurime – Lărguța, Haragâș, Lingura, care aveau puțin pământ. De ce spun adunate. Falsitatea așa-numitei „*proprietății colective asupra pământului*” este evidentă în cazul satului natal. Declarativ locuitorii satului rămâneau stăpâni pe pământurile cu care au venit în colhoz, de facto însă, nu aveau nici un drept asupra lui. Funcționarii partinici de la raion procedau cum le tuna prin cap cu proprietatea țăranilor. Din moșia colhozului (adică a cârpeștenilor), fără să fie întrebați, a fost tăiată o bucată de vreo mie de hectare și transmisă sovhozului din Haragâș unde, în stil clasic bolșevic, fusese construită o mare fermă de vite cornute mari, neavând suficiente terenuri pentru a crește hrană pentru ele. O altă bucată din moșia satului a fost ruptă și transmisă sovhozului din Lărguța. Numai grație ultimului președinte de colhoz, Ion Boișteanu, care în pofida faptului că nu era cârpeștean, a reușit să adune în mare parte pământurile acasă.

În repetate rânduri carpeștenii au procedat în stilul stră-strămoșilor lor – carpii. Copil fiind, țin minte revoluția făcută de carpeșteni în 1967, când răsculați au cerut separarea de colhozul comun cu Lărguța, unde era concentrată toată

conducerea și carpeștenilor li se dădea ce mai rămânea printre degete. Aceasta se întâmpla în plin regim brejnevist. Conducerea de partid raională a încercat în fel și chip să-i liniștească pe carpeșteni însă, până la urmă, a fost nevoită să le satisfacă cerințele.

De aceeași trăsătură de caracter au dat dovadă carpeștenii în recente alegeri locale, când din neștiință unii pământeni au căzut într-o capcană întinsă de unele grupări cu interese economice străine carpeștenilor. Din păcate, Alianța de Integrare Europeană (AIE) în aceste alegeri locale nu a acționat ca o alianță adevărată, nu au ieșit cu candidați unici. Nu a făcut excepție nici în satul meu de baștină. Spre bucuria comuniștilor locali, într-o bătălie fratricidă s-au aruncat cei doi candidați – fostul primar Ion Bîzu (candidat PL) și Vasile Ciobanu (candidat PLDM). La prima rundă de alegeri cu o diferență de 5 voturi a câștigat fostul primar Ion Bîzu. Prin intervenția celor cu interese economice cu susținere de la Centru rezultatele alegerilor au fost anulate. În cel de-al doilea tur de alegeri a câștigat cu o diferență de 7 voturi candidatul PLDM Vasile Ciobanu. Aflându-mă la baștină de Paștele Blajinilor, mă întâlnisei la cimitir cu Ion Bîzu, care îmi povestea că, fiindu-i lehamite de această competiție atât de murdară, unde au fost puse în aplicație cele mai murdare metode, se hotărâse să nu mai conteste rezultatele alegerilor repetate, unde au fost comise multe nereguli. La îndemnul carpeștenilor, care doreau ca dreptatea să învingă până la urmă, Ion Bîzu a acceptat participarea la a treia rundă de alegeri pentru funcția de primar. Mi-a mai relatat dl Bîzu unele lucruri urâte de tot: pentru faptul că nu a dorit să participe în scheme frauduloase legate de înstrăinări de terenuri, gruparea cu interese economice i-a declarat război. În ultima campanie electorală, cunoscându-mi opțiunile liberale, au fost încercări de a mă atrage în susținerea unui nou candidat al PLDM, Veaceslav Dogaru, motivând că fostul candidat Ion Bîzu nu mai este propus din partea PL, ci a

PDM. Aici aş veni cu un comentariu. Partidele politice din Republica Moldova sunt departe de cele clasice. Cele trei partide componente ale AIE – PL, PLDM şi PD, care cuprind eşichierul politic de la dreapta până la centru-stânga, diferă puţin sub aspect doctrinar. Diferenţele de atitudini între ele apar, în special, în problemele de identitate, limbă, istorie, şi atunci când sunt puse în joc interese de grup sau personale. Doctrinile politice sunt doar declarate, nu şi realizate. Cu atât mai puţin putem vorbi despre aceste diferenţe la ţară. În linii mari, la ţară după '90 electoratul este divizat în două părţi distincte: prodemocraţie şi adepţi ai fostului sistem comunist. Nu doctrinele politice ale partidelor primează în alegerile locale, ci alte valori. Rezultatele alegerilor repetate (a treia oară) din 11.11.2012 au arătat că a câştigat cu o majoritate covârşitoare fostul primar Ion Bîzu, candidatul PDM (601 voturi), candidatul PLDM Veaceslav Dogaru câştigând doar 380, iar candidatul PCRM Sergiu Butuc – tocmai 12, ceva mai mult de 1%. Bravo Carpeşteni!!! În pofida faptului că alegerile aveau loc a treia oară, participarea la votare a fost masivă – apr. 70% (966 din cei 1444 înscrişi pe liste). Sunt mândru de consătenii mei care au demonstrat (a câta oară) că nu sunt o turmă votantă. Mă mândresc cu consătenii mei care, spre deosebire de nordul roşu, niciodată după '90 nu au votat stânga, practic s-au debarasat de ciurma comunistă.

Susţinându-l pe Ion Bîzu, vreau să fie clar: nu am devenit adept al PDM. Nu pot fi adeptul lui Marian Lupu, care răătăceşte prin junglele identitare, şi nici cu Vlad Plahotniuc, cu veşnicele sale interese economice. Îl cunosc foarte bine pe dl Veaceslav Dogaru. E competent, cu experienţă, şi ar fi făcut faţă funcţiei de primar. Mă deranjează însă cei care stau în spatele lui şi nu sunt sigur că el ar fi putut fi independent în luarea deciziilor. *„Ieri a fost adoptat bugetul R. Moldova şi vreau să vă informez că pentru sat a fost alocată suma necesară pentru reparaţia sediului Primăriei. Acest lucru a*

fost posibil datorită amendamentului și propunerii făcute de către deputatul PLDM, Ion Balan. Acum urmează ca acești bani să fie investiți și să fie efectuate lucrări calitative. De asemenea, vor fi realizate și alte proiecte”, a menționat Vlad Filat, care a participat la o întâlnire electorală cu carpeștenii. Este lăudabil, este foarte bine că conducerea de vârf se întoarce cu fața spre cei de la țară „unde s-a născut veșnicia”. Chiar mă bucură acest fapt, știind că localitățile sătești mai îndepărtate de centru rar beneficiază de alocații, de care au strictă nevoie pentru a crea elementare condiții de trai. Totul ar fi bine dacă nu ar exista un fleac. Deputatul Ion Balan, de la care a venit această propunere, este originar din s. Lingura, care se mărginește cu Carpeștii. „Acest sat având foarte puțin pământ deputatul împreună cu fratele său au mari interese economice în s. Carpești în cumpărarea loturilor de pământ”, îmi spunea Ion Bîzu. Să vedem dacă acești bani vor fi alocați într-adevăr primăriei acum, când candidatul PLDM a pierdut alegerile. Chiar voi monitoriza acest lucru.

În final, îl felicit pe noul-vechiul primar Ion Bîzu. Îi doresc tărie de caracter, voință, spirit gospodăresc și să facă tot posibilul pentru a face viața bunilor mei pământeni mai bună. Mă doare sufletul că în satul din care odinioară practic nimeni nu pleca, acum sunt plecați un număr alarmant, lăsând copiii în custodia bunelor și a rudelor. Am citit cu durere în suflet informația difuzată în presă de fotografia germană Andrea Diefenbach, care a rămas șocată de ceea ce a văzut în clasa 1^a, la școala din Carpești. La întrebarea „Ai cui părinți sunt plecați în Italia?”, două treimi dintre elevi au ridicat mâinile. „Țara dispare, - spune Andrea - iar cel mai îngrozitor este că dispar familiile”. Contează foarte mult dacă noul primar va reuși să facă ceva pentru a alina dorul de părinți al acestor copii fără părinți, dar cu părinți în viață

Literatura și Arta, nr. 3, 17 ianuarie 2013

**R. Cucereanu - LACRIMILE ROMÂNILOR
BASARABENI, volumul I**

„O singură carte nu poate pune capăt unor idei preconcepute, dar poate crea o opinie publică, iar aceasta, la rândul ei, poate să ducă la o schimbare a lucrurilor”
(„Arestarea, procesul și moartea lui Iisus”. **Haim Cohn**).

Este cazul nostru, al acestei așchii de popor român. Ideea preconcepută în mintea bolnavă a lui Stalin – ideea moldovenismului, promovată metodic de regimul comunist sovietic, de urmașul legitim al pcus criminal – pcrn, de unii rătăciți, ideea „*eliberării de la 1812 de sub jugul turcesc*” și a

„*raiului comunist sovietic*”, promovate de istoricii-trubaduri ai regimului totalitar comunist, trebuie să fie combătute, demascate.

Lucrarea „*Lacrimile românilor basarabeni*”, scrisă de dl Radion Cucereanu, un vechi profesor de școală, scriitor și patriot, „*Culegeri de materiale cognitiv-educative destinate tineretului, părinților, pedagogilor pentru educarea basarabenilor în spiritul moral-patriotic românesc*”, cum o numește autorul, se încadrează perfect în lanțul activităților de oglindire a celui mai mare cataclism din istoria multimilenară a acestei așchii de popor român – 1812-2012. Îmi pare rău că nu l-am cunoscut mai înainte.

Fiind sincer din fire, mi s-a destăinuit cu sinceritatea care-l caracterizează că a făcut și domnia sa educație comunistă pe vremuri, lucru pe care-l regretă. Însă odată cu adierea primilor curenți ai dezghețului gorbaciovist germenii

apartenenței de neam, crezuți de ideologii comuniști complet anihilați la această frântură de popor român, iată că au reînviat, s-au trezit la unii. Au supraviețuit în pofida monstruoșităților regimului comunist, ceea ce confirmă o dată în plus cunoscuta zicală românească: „*Sângele apă nu se face*”. Printre ei se numără și reputatul pedagog și patriot Radion Cucereanu. Dar câți alții din generația domniei sale au rămas încă în cleștele vechilor tiparnițe sovietice? E regretabil faptul că și acei (istoricii) care ar trebui să facă mai multă lumină în problemele identității și apartenenței de neam deseori se împotmolesc pe potecile mlăștinoase create în mod special de neprieteni în problemele istoriei neamului. Tot mai des apare întrebarea: Care este rostul acestui zbucium fără sens (la prima vedere), al acestei lupte cu morile de vânt? În astfel de clipe deosebit de bine venit este răspunsul autorului cărții „*Arestarea, procesul și moartea lui Iisus*”, Haim Cohn, la întrebarea dacă o carte poate pune capăt unor idei preconcepute. „*O singură carte nu este în stare de așa ceva, dar poate crea o opinie publică, iar aceasta, la rândul ei, poate să ducă la o schimbare a lucrurilor*”, a fost răspunsul lui.

Este de datoria fiecărui român de a face cunoscută istoria adevărată a Neamului, în special, străinilor, celor din Uniunea Europeană, chiar dacă grija vecinilor noștri a fost prea mare de a ne lăsa cât mai puține documente privind istoria noastră, majoritatea fiind lichidate, răstălmăcite sau puse sub șapte lacăte în arhivele de la Moscova, Istanbul, Viena, Budapesta ș.a. Primul volum al viitoarei trilogii de culegeri de lucrări, ieșită recent de sub tipar, este un prim pas al domniei sale în această direcție. Această culegere de materiale are un caracter orientat spre educația moral-patriotică a tineretului. Valoarea cognitivă a cărții este deosebit de importantă în atmosfera de îndobitocire a populației locale, de mankurtizare, promovată de regimul țarist, iar până mai ieri de regimul comunist sovietic, continuată de regimul comunist al lui Voronin, care încă nu e

„plecat” numai din cauza mâncării din rândul Alianței de guvernare.

Deosebit de importante sunt paginile din istoria învățământului și gândirii pedagogice din România. Cititorul va afla amănunte memorabile și instructive din activitatea unor iluminați și filantropi ca Ion N. Halippa, Ion Pelivan, Nicolae Casso, Vasile Stroiescu, Constantin Cristi, care au contribuit la menținerea conștiinței naționale. Un loc aparte îl ocupă sistemul de învățământ introdus în Basarabia în cei 22 de ani de „*asuprire burghezo-moșierească*”. Prin intervențiile lirice, într-o formă concisă, laconică, face o trecere în revistă a evenimentelor destul de amplă, convingătoare, apelând la izvoare puțin cunoscute. Lucrarea va fi de un real folos profesorilor de istorie din școli, aflați sub presiunea prea deselor schimbări în domeniul predării Istoriei Neamului. Indiferent de cum s-a numit disciplina (Istoria românilor (cea mai bună variantă) înlocuită de Voronin cu un surogat de Istorie integrată, iar acum cu pur și simplu Istoria – lucru neînțeles, de ce Ministerul nu a revenit la denumirea firească a disciplinei – Istoria românilor), profesorii onești, profesorii adevărați au știut cu ce să „*umple*” acest gol. Cartea domnului Radion Cucereanu le va veni în ajutor acestor profesori. Dacă primul volum al trilogiei zămislite de autor este o trecere în revistă a evenimentelor tragice care au avut loc din momentul cuceririi Basarabiei de către Rusia țaristă în 1812 până în 1940, atunci să ne așteptăm că în următoarele volume autorul va veni cu noi argumente ale unor martori oculari privind genocidul basarabenilor promovat de regimul stalinist, instalat în Basarabia pe „*vârful baionetelor*” după cea de a doua ocupație rusească a Basarabiei în 1940, în timpul războiului, după cea de-a treia ocupație rusească din 1944, în timpul foametei organizate, al valurilor de deportări din 1940, 1949 și 1953 și al unui lung șir de deportări pasive de aproape 40 de ani (1956-1990). Aceste mărturisiri ale celor care au

trecut prin groaznica mașinărie stalinist-comunistă de exterminare a celei mai performante creații a lui Dumnezeu – Omul – sunt foarte importante pentru generațiile viitoare. În acest sens deosebit de grăitoare sunt mărturisirile unei victime basarabene (dintre sutele de mii) – Eufrosinia Chersnovschi: „Acum, când viața unei generații întregi ne separă de sfârșitul războiului, totul este privit altfel. Mânduind foarfecele și cleiul, orice operă literară poate fi schimbată totalmente. O carte de istorie poate fi schimbată și mai mult. La dispoziția celor care o redactează sunt nu numai foarfecele și cleiul, dar „amintirile” scrise la comandă și „literatura artistică care îndeplinește aceeași misiune”. Oamenii de vârsta mea țin minte cum au fost falsificate evenimentele, destinele oamenilor, faptele. Însă ei tac. Așa e mai liniștit și sigur. Mai trec câțiva ani și noi, ultimii martori ai revoluției și NEP-ului, ai colectivizării și ai terorii staliniste – vom muri și nimeni nu va putea spune: „Nu! A fost cu totul altfel!” De aceea încerc să „fotografiez” ceea ce am văzut cu ochii proprii. Oamenii trebuie să cunoască adevărul, pentru ca repetarea să devină imposibilă”.

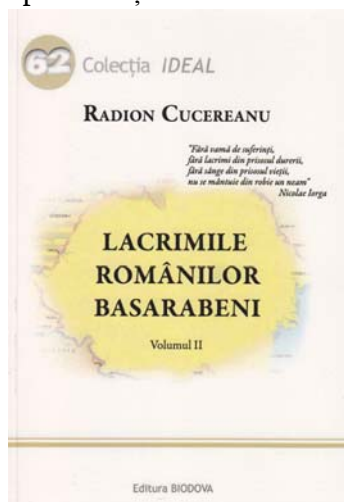
La mai mult și la mai mare, stimate profesor!

Literatura și Arta, nr. 48, 24 noiembrie 2011

Radion Cucereanu - LACRIMILE ROMÂNILOR BASARABENI, volumul II

*„Mereu bătuți și înjurați. Lacrima lor n-avea cuvinte.
Avem părinți, avem și frați. Azi în Siberii prin morminte.”*
(V. Bardă, *Scrisoare din Basarabia*)

Într-adevăr, Basarabia este lacrima Neamului românesc,. Aflată la marginea de est a românismului, „mai la est de vest”, cum ar spune poetul, de atâtea ori a fost trădată, furată, mutilată, surghiunită, deportată. Este a mirării că după atâtea prin câte au trecut românii basarabeni încă s-au mai păstrat simțurile apartenenței de neam.

Volumul II al cărții, cu o denumire simptomatică pentru noi, basarabeni, „*Lacrimile românilor basarabeni*”, scris de dl Radion Cucereanu, un vechi profesor de școală, scriitor și patriot, se încadrează perfect în lanțul activităților din acest an de oglindire a celui mai mare cataclism din istoria multimilenară a acestei așchii de popor român – 1812-2012 – 200 de ani de la ocuparea Basarabiei de către Rusia la început țaristă, mai apoi sovietică și astăzi neoimperială. Îmi pare bine că l-am cunoscut pe acest distins profesor și scriitor, ajuns în acest an la onorabila vârstă de 80 de ani, și pe această cale îl aduc sincere felicitări.

Dl Radion Cucereanu este martorul acelei triste epoci. Copil fiind, i s-au întipărit în mintea-i fragedă grozăviile „sălbaticelor horde staliniste”. Puțini au mai rămas dintre cei care au văzut și au simțit pe propria piele grozăviile

„asiaticului rădăcitor care a nimerit din greșeala lui Dumnezeu în Europa”- vorba distinsului filozof român Petre Țuțea. În volumul II al trilogiei autorul a inclus informații documentate, amintiri zguduitoare ale martorilor și ale altor autori privind prima ocupație sovietică a Basarabiei (28.06.1940-26.07.1941), dezrobirea Basarabiei (26.07.1941-24.08.1944) și apocalipsa celui de-al Doilea Război Mondial – reocuparea Basarabiei de către bolșevici.

Autorul trece în revistă tulburătoare mărturii ale crimelor comunismului din Basarabia în perioada analizată. Sovietizarea acerbă a Basarabiei se făcea pe toate direcțiile, inclusiv, prin deznaționalizarea și rusificarea școlii prin introducerea în sistemul de învățământ a unor anacronice subiecte, precum „Ынвэцэлник пи обшесттиинцы. Темелииле зыдирий соцыалисты. Ану а шиншы ди ынвэцэмынт» ș.a. Teroarea roșie a fost dezlănțuită pe întreg teritoriul Basarabiei (Chișinău, Cahul, Ismail, Cetatea Albă ș.a.) chiar din primele zile ale ocupației rusești cu un elan diabolic de nedescris, dorind parcă să „compenseze” cei 22 de ani de „liniște” în componența României Mari. Doar într-un an crimele bolșevice din Basarabia sunt de neimaginat prin numărul lor și modul în care au fost mutilate. Drept mărturii autorul aduce o serie de documente și fotografii obținute la dezgropările gropilor comune efectuate după dezrobirea Basarabiei, care au depistat acte de adevărat „genocid împotriva poporului”. Drept argument sunt și istoriile scurte ale celor 14 deputați din Sfatul Țării descrise de autor în volum, maltratați și lichidați în închisorile staliniste, singurul supraviețuitor fiind deputatul Ion Codreanu. Observați cât de cruntă era mașinăria diabolică de exterminare stalinistă, cu ce randament infernal lucra ea.

O altă formă de teroare roșie au fost modalitățile utilizate de antihriștii sovietici de izgonire a lui Dumnezeu din sufletul basarabeanului prin eliminarea lui din școală, distrugerea și pângărirea locașurilor sfinte ș.a.

Autorul descrie argumentat și despre una dintre cele mai întunecate file ale acestei așchii de popor – deportările. Deportările țariste numărau sute de basarabeni, deportările staliniste au fost efectuate în masă. Sub acest aspect autorul, bazându-se pe unele dintre miile de documente scoase de sub cele șapte lăcăți ale securității de stat de către reputatul istoric Valeriu Pasat, aduce argumente tulburătoare despre executorii deportărilor, organizarea planificată a lor prin pregătirea din timp a așa-numitelor „*trenuri ale morții*”, plasarea în câmpul muncii ca adevărați robi (și aceasta la jumătatea secolului XX!!!) în condiții neomenești de viață și de muncă, foametea, care a dus la moartea a mii de oameni. Un capitol aparte este dedicat mărturiilor lui E. Kersnovskaia, originară din Basarabia, care a trecut prin toate cele 9 niveluri ale iadului sovietic. Mărturiile dlui prof. R. Cucereanu, ale distinsei demascatoare a regimului totalitar sovietic, ale altora care au trecut prin groaznica mașinărie stalinist-comunistă de exterminare a celei mai performante creații a lui Dumnezeu – Omul sunt foarte importante pentru generațiile viitoare. „Acum, când viața unei generații întregi ne separă de sfârșitul războiului, *totul este privit altfel. Oamenii de vârsta mea țin minte cum au fost falsificate evenimentele, destinele oamenilor, faptele. Însă ei tac. Așa e mai liniștit și sigur. Mai trec câțiva ani și noi, ultimii martori ai revoluției și NEP-ului, colectivizării și ai terorii staliniste – vom muri și nimeni nu va putea spune: „Nu! A fost cu totul altfel!” De aceea încerc să „fotografiez” ceea ce am văzut cu ochi proprii. Oamenii trebuie să cunoască adevărul, pentru ca repetarea să devine imposibilă*” – spune E. Kersnovskaia. Același lucru încearcă să facă prin cărțile sale prof. R. Cucereanu. Cartea domnului Radion Cucereanu le va veni în ajutor acestor profesori. profesorii onești, profesorii adevărați de Istoria Românilor.

Dacă primele două volume ale trilogiei zămislite de autor sunt o trecere în revistă a evenimentelor tragice, care au avut

loc din momentul cuceririi Basarabiei de către Rusia țaristă în 1812 până în 1944, atunci să ne așteptăm că în următorul volum al trilogiei autorul va veni cu noi argumente ale unui martor ocular privind genocidul basarabenilor promovat de regimul stalinist instalat în Basarabia pe „vârful baionetelor” după cea de-a treia ocupație rusească din 1944, în timpul foametei organizate, al valurilor de deportări din 1940, 1949 și 1953 și al unui lung șir de deportări pasive de aproape 40 de ani (1956-1990). Aceste mărturisiri ale celor care au trecut prin groaznica mașinărie stalinist-comunistă de exterminare a celei mai performante creații a lui Dumnezeu – Omul sunt foarte importante pentru generațiile viitoare.

Este de datoria fiecărui român de a face cunoscută istoria adevărată a Neamului, în special, străinilor, coabitantilor din Uniunea Europeană, chiar dacă grija vecinilor noștri a fost prea mare de a ne lăsa cât mai puține documente privind istoria noastră, majoritatea fiind lichidate, răstălmăcite sau puse sub șapte lacăte în arhivele de la Moscova, Istanbul, Viena, Budapesta ș.a. Această culegere de materiale are un caracter orientat spre educația moral-patriotică a tineretului. Valoarea cognitivă a cărții este deosebit de importantă în atmosfera de îndobitocire a populației locale, de mancurtizare promovate ani la rând de regimurile rusești.

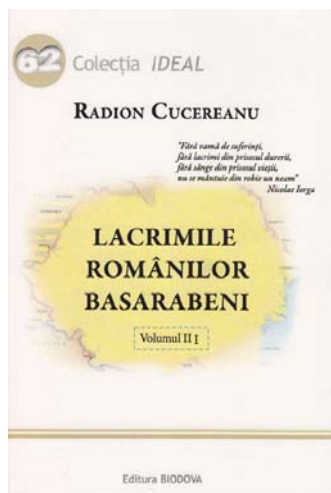
La mai mult și la mai mare, stimate dle Profesor.

Literatura și Arta, nr. 9, 27 septembrie 2012

**R. Cucereanu - LACRIMILE ROMÂNILOR
BASARABENI, vol. 3 – finalul unei triste trilogii**

*„Avem atâtea morți, atâtea oseminte, /
Cu smirna lor pe frunte ne sfințim...”*

(Radu Gir)

Istoria de peste 200 de ani de ocupație rusească a fost tristă, însă cel mai mult a avut de pățimit această așchie de popor român din urma ocupației rusești comuniste. Crimele comise de acest regim inuman, apărut în secolul XX dintr-o greșală istorică, sunt de neimaginat prin numărul lor și cruzimea cu care au fost săvârșite. A fost comis un adevărat genocid împotriva românilor basarabeni. Cine dintre politicieni ar putea să pună franc această problemă de genocid în fața Rusiei (așa cum au făcut-o ucrainenii)? Poate doar M. Ghimpu, care însă este tot mai mult marginalizat.

Volumul III al trilogiei „*Lacrimile românilor basarabeni*” scrisă de inimosul profesor Radion Cucereanu cuprinde o analiză obiectivă a evenimentelor din Basarabia de după a treia ocupare a Basarabiei de hoardele sovietice (după a. 1944). Materialele incluse în acest volum sunt deosebit de importante prin faptul că sunt în mare parte mărturiile unui martor ocular al crimelor comuniste din Basarabia dintre puținii care au mai rămas în viață: recrutarea în toamna a. 1944 (îndată după reocuparea Basarabiei) a „*cărnii de tun*” din basarabeni și trimiterea lor la moarte sigură pe fronturile din Germania, Ungaria, Cehia; cumplita foamete din 1946-47;

lichidarea fizică a celor ce opuneau rezistență fărădelegilor satrapilor comuniști; colectivizarea forțată a țăranilor; lichidarea deportările din 1949 și 1951; deportarea la munci forțate prin așa numitele F.Z.O. și așa numita strămutare „*benevolă*” până în 1989 a peste 500000 de basarabeni prin așa numita „*recrutare benevolă la muncă*”; români basarabeni morți în expansiunea sovietică în Ungaria (1956), în Cehoslovacia (1968) și din Afganistan (1979-1989); războiul Rusiei asupra tânărului stat independent „*Republica Moldova*” din 1992. Toate aceste crime sunt descrise cu lux de amănunte de dl prof. Radion Cucereanu în prezentul volum.

Cutremurătoare sunt istorisirile martorilor recrutărilor din vara – toamna a. 1944. În doar 9 luni regimul sovietic de ocupație a mobilizat 242000 de basarabeni (aproximativ 10% din populația de atunci). Bărbați basarabeni cu vârstele între 18 și 50 de ani au fost mânați pe front (după o muștruluiială de cca două luni în lagăre improvizate din Ucraina). Despărțirea de cei dragi era plină de deznădejde. În unul din epizodoadele descrise de autor o femeie în etate îl blestema pe Stalin pentru faptul că în 1941 a lăsat-o fără părinți, iar acum și fără trei feciori. Și tatăl meu în vârstă de doar 20 de ani a fost mânat pe front. Marele lui noroc a fost că s-a întors viu și nevătămat acasă, spre deosebire de cei 104 (dintr-un sătuc de cca 1000 de oameni, cca 70% dintre care erau femei și copii). Dar câți dintre cei duși pe front nu s-au mai întors sau s-au întors mutilați (cum este cazul descris de autorul cărții al lui Ion din Ruseni adus acasă de doi ostași fără picioare și fără o mână). Este și cazul descris de autor a celor 160 de bărbați basarabeni recrutați din s. Ruseni, Edineț dintre care 95 din familii au primit „*pohoronci*”, acea țidulă de hârtie care aducea atâta jale apropiatilor celor răpuși. Duși direct pe linia întâi în calitate de „*carne de tun internațională*” cum o numește autorul, basarabenii aveau puține șanse de supraviețuire: mergând în atac erau ciuruiți de ploaia de gloanțe ale nemților din

întăriturile lor. Încercând să se retragă cădeau împuşcați de soldații din detașamentele SMERȘ (trupe speciale nkvd-iste).

Te trec fiorii citind cele 50 de episoade selectate de autor cu preponderență din cumplita foamete din 1946-47 organizată de criminalii sovietici. Cei cca 200-300 mii decedați (în special copii și bătrâni) reprezintă cca 10% din populația de atunci. A avut loc un adevărat genocid împotriva basarabenilor (români, găgăuzi, bulgari, ucraineni), asemenea celui din 1931-33 din Ucraina. Despre cel din Ucraina se vorbește mult, se cunoaște și în străinătate. Despre genocidul basarabenilor mai nu se vorbește. Pe lângă aceasta în doar 2,5 ani (1946-1948) au fost, de asemenea, condamnați 44160 de persoane (1946 – 16550; 1947 – 21707; în prima jumătate a anului 1948 – 6903). *„Că oamenii noștri au trăit acest coșmar, de care n-a văzut pământul, este vina lui Stalin și a ciracilor lui. Era foarte, foarte trist – s-au pierdut foarte mulți oameni cumsecade, poți spune chiar cei mai cumsecade...Chiar cuvântul colhoz sună a nenorocire și sărăcie, a mizerie. ..Peste tot lumea are o frică de sălbătăciunea neomenească intrată în suflet pe foamea cea”* își amintea cu mâhnire marele rapsod Nicolae Sulac din Sadăcul său (aflat doar la vreo 7 km de satul meu de baștină Carpești). Colac peste pupăză, o bună parte dintre cei care au supraviețuit acestui genocid, nedorind să intre în kolhoz, au fost deportați. Nu au reușit să-și vindece rănile, să mai uite din grozăviile foametei prin care au trecut, că o altă nenorocire venea pe capul basarabenilor. Printr-o decizie criminală a Biroului CC al PC(b)US 11280 de familii, însumând în total 40850 de persoane urmau să fie deportate. Deportările de la 7 iulie 1949 au fost organizate ca o adevărată operațiune militară: la miez de noapte ca tâlharii mii de milițieni sovietici, soldați și „activiști” au năvălit în casele celor mai buni gospodari, care mai rămaseră în viață, iau urcat în vagoane pentru vite și iau dus în fundul Siberiei.

Cutremurător este capitolul cărții intitulat de autor „*Marele pomelnic al Republicii Moldova*”. El cuprinde numărul: celor căzuți în cel de-al doilea război mondial pe fiecare centru raional și sătuc (în total 75997 bărbați); victimelor regimului totalitar comunist – în total 80224 oameni (la sigur nu include numărul celor 200 – 300 mii de morți în cumplita foamete din 1946-47: cine le mai știe numărul exact?); tinerilor ostași basarabeni căzuți în războiul sovieto-afgan (în total 277 persoane); bărbaților trimiși la lichidarea consecințelor exploziei nucleare de la Cernobîl (în total 2523 de basarabeni, unii dintre care au decedat, alții sunt supuși unei morți lente); eroilor basarabeni căzuți în războiul Rusiei contra „*surorii sale divorțate de ea*” tânărului stat Republica Moldova (în total 296 de persoane). În total autorul prezintă cifra de 359317 de persoane. Este mare dar nu este completă. Este de datoria tuturor celor care știu câte ceva din acea perioadă și mai sunt în viață să completeze acest Pomelnic. Generațiile viitoare trebuie să știe prin ce calvar a trecut această așchie de popor român din Basarabia.

Mult stimată Profesoare Radion Cucereanu!!! Prin editarea acestei trilogii Dumneavoastră v-ați îndeplinit cu cinste misiunea de adevărat fiu al acestei așchii de popor român. Ați făcut mai cunoscute ororile regimului ruso-comunist. Ați contribuit la crearea opiniei publice despre acest calvar și asta nu este puțin.

Literatura și Arta, nr. 45, 8 noiembrie 2012

E TRIST LA UNIVERSITATEA TEHNICĂ A MOLDOVEI

Comunitatea politehnică deplânge în aceste prime zile de iarnă, în ajunul Crăciunului, plecarea în eternitate a unei personalități academice și științifice de vază, a unui savant, inventator și ctitor de așezământ educațional, Constantin Glușco. În dimineața zilei de 3 decembrie, la vârsta de 82 de ani, a încetat din viață profesorul universitar, Laureat al Premiului de Stat al Republicii Moldova, cavaler al Ordinului „*Gloria Muncii*”, **Constantin Clușco.**

C. Glușco s-a născut la 29 aprilie 1930 într-o familie de intelectuali, în or. Câmpia Turzii, România. Tatăl său, Boris Glușco, doctor în agronomie, a fost director la Stațiile de încercări ale Academiei de Științe a României la Câmpia Turzii, mai apoi în c. Afumați de lângă București. Indiferent de regimul politic (regal sau comunist), tatăl lui C. Glușco a fost un bun gospodar, calitate transmisă și fiului său.

C. Glușco a fost unul dintre fondatorii Institutului Politehnic din Chișinău. În anul 1965, după susținerea tezei de doctorat în tehnică, vine la Catedra de organe de mașini de la Facultatea de Mecanică a Institutului Politehnic ca șef de catedră. Condușă de prof. Glușco, Catedra a ocupat permanent poziții de frunte în domeniul pregătirii cadrelor didactice și științifice, și nu numai. În perioada 1967-1974 este ales decan al Facultății de Mecanică, pe care o aduce în fruntea Institutului Politehnic. Din 1974 până în 1981 a lucrat ca prorector pentru studii, iar din 1981 până în 1991 – ca prorector

pentru cercetarea științifică, perioadă în care Institutul Politehnic a avut cei mai înalți indici în domeniul cercetării științifice și al invențiilor. Din 1991 până în prezent a activat la Catedra de teoria mecanismelor și organe de mașini în calitate de șef de catedră interimar (1993-1994) și profesor universitar.

Fiind un foarte bun organizator al învățământului superior și al științei, prof. Constantin Glușco a reușit să creeze o puternică școală științifică cu o bază tehnico-materială avansată. Drept confirmare a celor expuse mai sus vin următoarele date: discipolii săi – doctori și doctori habilitați, academicieni – au activat și activează astăzi în funcții de profesori universitari, șefi de catedre, decani de facultate, șef al secției de investigații științifice, rector de universitate.

Personalități de vază, savanți, discipoli, colegi, studenți, cei care l-au cunoscut, iubit și respectat, care au mers împreună cu el pe calea spinoasă de creare a ceea ce astăzi este Universitatea Tehnică a Moldovei – unica instituție de învățământ tehnic superior de la noi, au venit să-și ia rămas-bun de la regretatul profesor **Constantin Glușco** în ziua de 5 decembrie, de la Universitatea Tehnică a Moldovei, instituție căreia i-a dedicat 47 de ani din frumoasa viață a sa, inclusiv 25 de ani în funcții de conducere – de decan, prim-prorector, prorector pentru cercetare.

„S-a stins lumânarea unei vieți trăite pentru catedră, facultate, universitate. A plecat din viață un Om care se bucura de un respect deosebit din partea comunității tehnice și a studenților. E trist în Universitatea Tehnică a Moldovei, pentru că ne-a părăsit un pilon al învățământului tehnic superior din Republică, un om care a fost pentru mine personal, dar și pentru alții, ca un tată, un adevărat mentor”, spune rectorul Universității Tehnice a Moldovei, acad. Ion Bostan.

Amintirea lui Constantin Glușco va rămâne mereu vie în inimile noastre.

Exprimăm sincere condoleanțe tuturor celor care l-au cunoscut, familiei îndurerate a celui care a fost Constantin Glușco în legătură cu această pierdere irecuperabilă.

Și pentru că a trăit în lumină, ne rugăm ca Bunul Dumnezeu să-l odihnească în pace!

I. Bostan, S. Urechean, I. Valuță, A. Marinciuc, E. Lvovschi, P. Dumitrache, T. Șișianu, A. Cojuhari, V. Tîrziu, N. Mogoreanu, P. Todos, V. Dulgheru, A. Casian, V. Cartofeanu, A. Toca, A. Țurcanu, V. Javgureanu, P. Stoicev, V. Marina, Gr. Musteață, V. Musteață, I. Stratan, T. Ambros, V. Arion, I. Cobuscean, V. Ursu, V. Amarii, A. Ufnarovschi, O. Derid, I. Ciofu, I. Botez, V. Dorogan, I. Balmuș, S. Andronic

Literatura și Arta, nr. 49, 6 decembrie 2012

CRĂCIUNUL CARE M-A LUMINAT

“Moș Crăciun/Cel mai bătrân/
Sa-l scăldăm, să-l îmbăiem,
/Cu veșmânt să-l primenim.”
(Colind din Tecuci)

Aceasta s-a întâmplat douăzeci și cinci de ani în urmă, la 24 decembrie 1987, când pentru prima oară ascultam și priveam un adevărat colind românesc de Crăciun. Pe minuscula estradă „*Lumina*” din parcul din apropierea Teatrului de Vară din Valea Morilor avea loc acest minunat eveniment, fiind una din primele manifestări de deșteptare națională organizate de Mișcarea Democratică în perioada dezghețului gorbaciovist. Un scurt istoric al apariției acestei Mișcări. La 29 iulie, la Moscova, în ziarul „*Literaturnaia gazeta*” apare un vast articol semnat de Ion Druță, intitulat „*Frunza verde, apa și semnele de punctuație*”, în care scriitorul vorbește despre problemele ecologice grave din R. Moldova, corelându-le cu problema degradării limbii noastre. La 13 august articolul este retipărit în limba română în săptămânalul „*Literatura și arta*”, care începuse să devină stindardul luptei de eliberare națională, având în RSS Moldoveneasca efectul unei bombe. Pentru a liniști spiritele „*ecologiste*”, conducerea de partid a Republicii adoptă de urgență la sesiunea Sovietului Suprem (SS) al RSSM „*Planul de stat privind protecția mediului ambiant*”. La 30 octombrie 1987, plenara Uniunii Scriitorilor din R. Moldova adoptă o rezoluție, prin care solicita C.C. al P.C.M. „*să fie creată o comisie științifică pentru discutarea problemei aducerii grafiei moldovenești în corespundere cu natura și specificul limbii și apartenenței acesteia la limbile romanice*”.

Avansarea acestei cerințe a marcat începutul bătăliei pentru reabilitarea limbii române în Basarabia. La 24 decembrie 1987 a fost sărbătorit pentru prima oară Crăciunul pe stil nou. La 15 ianuarie 1988, pe Alea Clasicilor din

Chișinău s-a adunat un grup de tineri pentru celebrarea zilei de naștere a lui Mihai Eminescu. Participanții la manifestare au decis să se întâlnească și în continuare în zilele de duminică. La întrunirile ulterioare și-au făcut apariția membrii Uniunii Scriitorilor (USM) Grigore Vieru, Leonida Lari, Gheorghe Mazilu ș.a. În aprilie întrunirile neformale de pe Aleea Clasicilor s-au constituit în Cenaclul Literar „Alexe Mateevici”, căruia i s-a permis să-și țină ședințele săptămânale în parcul din Valea Morilor. Acestea au fost începuturile Mișcării de Eliberare Națională în Republica Moldova.

Dar să revenim la ziua de ajun de Crăciun 24 decembrie 1987. În această memorabilă zi pe neîncăpătoarea estradă „Lumina” avea loc un spectacol de zile mari cu o încărcătură emoțională de nedescris. Timp de 5-6 ore, pe un ger de peste -10°C, stând în picioare, am asistat vrăjit de cele ce se petreceau pe scenă. Rând pe rând, pe scenă au evoluat mari artiști, contribuind esențial la trezirea prin cântecele lor la mulți dintre noi a sentimentului național amorțit în crunta perioadă stalinistă-hrușcevistă-brejnevistă. Minunatele interprete de muzică folk surorile Osoianu au venit cu un ciclu de cântece, pe care le auzeam pentru prima oară, cu frumoase colinde de Crăciun, pe care, de asemenea, le auzeam pentru prima oară. Ansamblul etnofolcloric „Ștefan-Vodă” al lui Tudor Ungureanu (haiducii de la Căpriana, cum li se mai spune) a evoluat și el cu o serie de cântece patriotice, care îți întorceau sufletul pe dos. Actorul Sandu Aristin Cupcea a venit cu declamarea unui întreg florilegiu de versuri din opera nemuritoare a marelui poet național Mihai Eminescu, recitate cu atâta patimă, că te pătrundeau fiorii. Au evoluat artiști, care au jucat deosebit de expresiv sceneta privind nașterea lui Iisus Hristos.

Au fost poate primele momente de deșteptare națională care m-au marcat pentru toată viața, fiind apoi nelipsit mai la toate manifestările naționale ulterioare. Și primele manifestări au fost cele de la estrada „Lumina”. Atunci când numărul celor

treziți din „*somnul cel de moarte*” - participanți la manifestări a crescut la câteva mii, estrada „*Lumina*” devenind neîncăpătoare, manifestările se petreceau în Teatrul de Vară din Valea Morilor. Când numărul manifestanților a crescut la zeci de mii, mulțimea a ocupat Piața Victoriei (ulterior redenumită în Piața Marii Adunări Naționale), care au culminat cu Marea Adunare Națională de la 31 august 1989, când „*senatul poporului*” a decretat limba română drept limbă de stat îmbrăcată în straiul ei firesc – alfabetul latin.

Să vedem ce semnificație are Crăciunul la români? La români sărbătorile de iarnă se desfășoară între 24 decembrie și 7 ianuarie și au ca puncte centrale zilele Crăciunului, Anului Nou și Bobotezei (cu ajunurile respective). Caracteristica cea mai importantă a acestor sărbători este repertoriul neasemuit de bogat în datini și credințe, în realizări artistice literare, muzicale, coregrafice etc. Colindele, urările de belșug și recoltă bogată cu Plugul, Plugușorul, Sorcova, Vasilca, Jocurile cu măști (Capra, Cerbul, Brezaia, Turca), Cântecelul de stea sunt doar câteva din manifestările folclorice, care fac din sărbătorile de iarnă unele din cele mai spectaculoase manifestări spirituale ale poporului nostru. Oare din ce îndepărtate, milenare, memorii poporul nostru ne aduce aceste frumoase colinde, acum iarna, de Crăciun? De menționat că anotimpul „*iarna*” lipsește deseori din colinde. Explicația este că dacii nu puteau să-și părăsească aceste cântece, așa că le-au transferat în timp sub formă de colinde și le cântăm și noi azi, uneori uitând că este iarna. În general **Colindatul** simbolizează, în esență, moartea vechiului an și nașterea celui nou. Și, dincolo de semnificația religioasă, colindele pot fi considerate cu ușurință drept rituri străvechi ce amintesc de un cult al fertilității, dar și rituri de pregătire a feciorilor pentru viitoarea viață de familie.

Să încercăm să vedem unde se pierd rădăcinile acestei frumoase datini. În opinia mai multor cercetători, Crăciunul nu își are originea după nașterea lui Iisus Hristos. Pericle Papahagi

susține că, inițial, Crăciunul ar fi fost sărbătoare păgână, legata de solstițiul de iarnă, 22-23 decembrie, considerat a fi momentul în care se naște Soarele, numita *Dies natalis Solis Invincti* – Ziua de naștere a Soarelui nebiruit. Crăciun, vechi cuvânt dacic, negăsit la alte popoare, cu înțeles de Creatul, cuvânt care, teoretic, doctinal, a fost înlocuit de Născutul-Iisus Hristos, continuă să dea dureri de cap multora. Nicolae Iorga observa corect că la sărbătoarea Crăciunului “se zice și a Născutului” (Noel, de Natale) (**Istoria Românilor, vol. II. p. 91**). În versiunea franceză însă raportează originea numelui Crăciun “a un ancien dieu, comme pour les Anglais le nom yule” (**Histoire des Roumains et la romanete orientale, p.113**). Adrian Bucurescu în „Dacia secretă”, p.32. ne spune că cuvântul Crăciun provine de la “evenimentul miraculos, petrecut cu peste 27 de veacuri în urmă, numit de traci BELA-GINES ‘Nașterea Curată’, de unde vine și numele de Bărăgan, tărâmul unde s-a petrecut acest fapt divin; și de la KARTUM ‘Născuți, Nașterea’ cât și CHER-SONES ‘Fiii Cerului’”.

În folclorul poporului nostru, se păstrează vechi imagini ale lui Moș Crăciun. El este un Moș și nu un tânăr, așa cum îl găsim și în colindul din Tecuci. Numai în limba noastră dacică cuvântul, care celebrează această sărbătoare, Crăciunul, are toate cele trei genuri dovedindu-și vechimea milenară: Crăciun-masculin, Crăciuna – feminin, Crăciun-ambigen.

Sărbătorirea Crăciunului pe 25 decembrie a fost declarată de împăratul Constantin la a. 325 d.Hr. Luând în considerație că la primul sinod ecumenic de la Niceea a participat și episcopul Theofil „...credința creștinească întru atâta s-a lățit cât al șeselea an după pretinsa biruință (a marelui Constantin – n.n.) se afla dintrînsa la Niceea și a se fi iscălit orînduialelor soborului (sobor – un alt cuvânt dacic, fiindcă întrunirea s-a ținut la gura sobei – n.n.) acolo ținut, Theofil al mitropoliei Ghotiei (Daciei superioare, situată la nord de Dunăre – n.n.) episcop” (Gh. Șincai. *Cronica românilor*, 1978, p.36) putem

spune cu siguranță că românii au fost unul din primele popoare care au sărbătorit această divină sărbătoare chiar de la instituirea ei, fiind poate unicul popor creștinat în mod natural, nu prin forță, ucazuri etc. Acest fapt a făcut ca creștinismul la români să fie mult mai durabil decât la alte neamuri.

La ruși, creștinați mult mai târziu (doar în secolul IX), credința creștină a fost (și este) mai puțin spirituală și mai mult o credință de stat. Astfel se explică și faptul că Rusia a mers în războaie de cucerire cu crucea, chiar împotriva fraților de credință. Tot șubrezeniei credinței rușilor se explică și abandonarea foarte lejeră a lui Iisus la 1917 și înfrățirea cu satan. De ce milioane de creștini ruși asistau pasiv sau chiar participau activ la rerăstignirea lui Hristos, pângărirea lăcașelor sfinte, lichidarea fizică a preoților și la alte acte anticreștine? Banda bolșevică, fiind foarte puțin numerică, nu ar fi reușit nimic fără susținerea maselor, care se declarau creștini.

Culmea, acest regim anticreștin și satanic a fost impus prin forță în teritoriile ocupate (așa-numite eliberate) – Basarabia, Țările Baltice, Ucraina și Belarus de Vest ș.a. Iisus Hristos era eliminat prin cele mai diabolice metode. Tinerei generații, cea mai ușor supusă unor remodelări, i se spălau creierii prin octombrei, pionieri, comsomol. Atât de satanică a fost această ideologie, încât și astăzi, după peste 20 de ani de eliberare de ea mai rămânem încă ostatici ai întunericului.

Literatura și Arta, nr. 52, 27 decembrie 2012

BISERICA GRECO-CATOLICĂ DIN TEIUȘ - o biserică a deșteptării Neamului

Istoria Neamului, care în ultima mie de ani a fost permanent falsificată de neprietenii externi și interni, are nevoie de reconstituire. E regretabil faptul că acei (istoricii), care ar trebui să pună în valoare dovezile incontestabile, deseori se împotmolesc pe potecile mlăștinoase create în mod special de neprieteni în problemele istoriei Neamului. Falsificată într-atât de neprietenii externi și interni Istoria Neamului trebuie reconstituită pietricică cu pietricică.

Este cunoscut rolul Bisericii Unite cu Roma în deșteptarea națională a românilor. Ea a inițiat și susținut cunoscuta Școală Ardeleană, care a pornit o mișcare cultural-politică în frunte cu Petru Maior, Samuil Micu, Gheorghe Șincai, care prin memorabila lucrare a sa „*Cronica Românilor*”, reprezentând cronologia existenței românilor în acest spațiu carpato-danubian timp de aproape 2000 de ani (după părăsirea Daciei de către romani), combate ideile preconceptuate ale unor falsificatori gen doctorul honoris causa **Delamaid Darrell** (un ungur canadizat) prezentate în volumul geopolitic „*The New European Surregions*” (Canada, 1994): „*După retragerea romană nu există în regiune documente despre daci sau romani pentru un întreg mileniu*”. Da, sunt cam puține (s-au stăruit mai mulți „*frați*” de-ai noștri mai mari să fie cât mai puține) însă ce-i care doresc să le găsească le găsesc. Prof. Ioan Rațiu este unul dintre ei.

Lucrarea „*Biserica Greco-Catolică din Teiuș*”, scrisă de prof. Ioan Gheorghe Rațiu, descendent al nobilului român din Transilvania Mihail Racz, care a ctitorit, reprezintă una dintre aceste pietricele. La întrebarea dacă o carte poate pune capăt unei idei preconceptuate autorul cărții „*Arestarea, procesul și moartea lui Iisus*” Haim Cohn a răspuns: „*O singură carte nu este în stare de așa ceva, dar poate crea o opinie publică, iar aceasta, la rândul ei, poate să ducă la o schimbare a*

lucrurilor”. Eseul documentar scris de dl prof. Ioan Rațiu nu poate pune capăt ideii preconcepute că Neamul românesc este oaspete la el acasă, că nu are istoria sa, biserica sa, că nu a avut nobilii săi etc., dar creează o opinie publică, care poate să ducă la o schimbare a lucrurilor.

Scrisă într-un stil academic, foarte bine documentată lucrarea dezvăluie istoria bisericii din Teiuș de la fondarea ei până în zilele de astăzi. Semnificativ este faptul că autorul prof. Ioan Rațiu este descendent direct din familia nobiliară Racz, care a ctitorit această biserică. „Săpând” sânguincios în stratul gros de colbul uitării menit să șteargă orice încercare de a ajunge la adevăr autorul stabilește anul construirii acestei biserici românești (a. 1500), stabilește că a fost ctitorită de stră-strămoșul său Mihail Racz nobil român care a rămas la credință ortodoxă, în pofida politicii acerbe de maghiarizare și catolicizare a românilor, lucru consemnat și de marele savant Nicole Iorga în lucrarea sa „*Istoria românilor din Ardeal și Ungaria*” /București, 1989). De asemenea, a stabilit arborele genealogic al familie sale, începând cu a. 1332 cu nobilul Toma Ratz de Noșlac, legăturile de sânge necunoscute până acum a familiei Racz cu familii domnești din Valahia și Moldova, familii nobile din Anglia.

Pe lângă interesul major pentru descendenții familiei Racz, lucrarea prof. Ioan Rațiu, are o incontestabilă valoare istorică. Este o mostră cum o familie de nobili români au rezistat maghiarizării și și-au pus sufletul în apărarea românismului în Transilvania, inclusiv prin crearea Bisericii Greco-Catolice Românești.

***Ioan Gheorghe Rațiu. „Biserica Greco-Catolică din Teiuș”,
28 mai 2012***

Chestionar 2013

1. Cu ce sentimente vă despărțiți de anul 2012?

2. Ce așteptați de la 2013?

1. În primul rând, cu anumit grad de satisfacție că ne-am îndreptat puțin coloana vertebrală. Vizitele făcute în Republica Moldova de către Angela Merkel și Jose Manuel Barroso sunt o dovadă că Republica Moldova începe să fie privită nu ca o anexă a Rusiei, ci ca un viitor membru al Comunității Europene.

Sunt extrem de satisfăcut că s-a reușit depășirea crizei politice prea îndelungate și a fost ales Președintele Republicii în persoana dlui Nicolae Timofti. Sunt sigur că, în situația actuală atât de incertă chiar în sânul Alianței, președintele N. Timofti este o găselniță pentru Republica Moldova, lucru demonstrat deja prin câteva luări de atitudine în probleme cardinale.

Sunt satisfăcut de faptul că diplomația moldovenească în frunte cu dl Iurie Leancă a lucrat foarte bine, poate cel mai bine comparativ cu alte ministere. Este succesul ei că astăzi suntem la un pas de liberalizarea regimului de vize, lucru confirmat și de Jose Manuel Barroso, și mult mai avansați pe calea integrării europene.

2. Să supraviețuiască cu orice preț Alianța pentru Integrare Europeană ca cheazășie a realizării dezideratului de bază – liberalizarea regimului de vize și avansarea în continuare pe calea integrării europene.

Să fim mai toleranți față de greșelile guvernanților (și nu cele făcute cu rea voință), iar guvernanții să fie mai aproape de interesul național, de problemele omului de rând și mai departe de buzunarul propriu.

Să asistăm în continuare la dezintegrarea pcrn – acest mastodont anacronic în contextul civilizației europene – până la aruncarea sa la groapa de gunoi a istoriei.

Literatura și Arta, nr. 52, 27 decembrie 2012

ISTORIA NU IARTĂ ȘANSELE RATATE **(Comunicat de presă al FDRM)**

Apreciind drept explozivă situația politică din RM produsă de Moțiunea de cenzură inițiată de PCRM (la 26 februarie 2013), privind demiterea Guvernului Filat și, implicit, declanșarea unor alegeri parlamentare anticipate, Forul Democrat al Românilor din Republica Moldova susține Apelul savanților AȘM adresat clasei politice din RM „*Avem nevoie de o țară – parte a marii familii europene*”.

FDRM consideră că în actuala situație politică arhitionată și imprevizibilă din RM debarcarea Guvernului Filat e un pas către strangularea șansei istorice de asociere a RM la UE oferite de summitul de la Vilnius (noiembrie 2013), șansă pe care poporul nostru a așteptat-o 200 de ani pentru a reveni acasă, în familia țărilor europene, de unde a fost rupt fără voia sa.

În situația când eforturile proeuropene ale RM se bucură de un sprijin susținut din partea UE și SUA, alegerile anticipate dorite de comuniști ar zădărnici vectorul integrării europene a RM, împotriva căruia uneltesc forțele oculte interne și externe. FDRM îndeamnă întreaga clasă politică din RM, pe liderii AIE (V. Filat, M. Lupu și M.Ghimpu), să nu se lase ghidați de orgoliile personale, să pună în capul mesei Interesul Național și să inițieze de urgență consultări pentru a depăși momentul de criză în care s-a pomenit întreaga noastră societate, conștientizând responsabilitatea enormă pentru viitorul nostru european, pentru realizarea șansei istorice oferite de summitul de la Vilnius (noiembrie 2013) de asociere a RM la UE. Istoria nu iartă șansele ratate...

Consiliul Director al FDRM

5 martie 2013

Literatura și Arta, nr. 10, 7 martie 2013

REZOLUȚIA
Mitingului de doliu republican
„200 de ani de la anexarea Basarabiei în 1812 de către
Imperiul Rus”

La 16 mai 2012 se împlinesc 200 de ani de la anexarea Basarabiei (teritoriu național românesc dintre Prut și Nistru) de către Imperiul Rus, ca urmare a Războiului Ruso-Turc din 1806-1812.

Documentele de arhivă și istoria concretă a celor 200 de ani trecuți de atunci confirmă faptul că jugul turcesc a fost înlocuit cu jugul rusesc cu efecte dezastruoase și că anexarea Basarabiei române la 1812 de către Rusia țaristă este un rezultat direct al doctrinei politice expansioniste a Imperiului Rus de cucerire și de dominație europeană și mondială.

Prin tratatul odios de la București din 16 mai 1812, Moldova, țara lui Ștefan cel Mare, a fost înjumătățită, iar râul Prut a devenit graniță. Astfel a luat naștere Problema basarabeană, o problemă internațională și panromânească, ce durează deja două secole și încă își mai așteaptă rezolvarea ei firească...

Raptul Basarabiei de către Rusia la 1812, care a marcat începutul unei drame naționale a neamului românesc, contravenea normelor de drept internațional și a fost condamnat atunci și ulterior de opinia publică, de numeroase personalități marcante din România și din alte state.

E cazul să subliniem că și **DECLARAȚIA DE INDEPENDENȚĂ A REPUBLICII MOLDOVA** din 27 august 1991 condamnă fără echivoc raptul Basarabiei din 1812 și 1940: „*Parlamentul Republicii Moldova... consideră actele de dezmembrare a teritoriului național de la 1775 și 1812 ca fiind în contradicție cu dreptul istoric și de neam și cu statutul juridic al Țării Moldovei, acte infirmate de întreaga evoluție a istoriei și de voința liber exprimată a populației Basarabiei și Bucovinei*”.

După prăbușirea Imperiului Rus țarist în 1917, Basarabia, realizând dreptul națiilor la autodeterminare, s-a unit cu Patria-Mamă, România prin Declarația Sfatului Țării din 27 martie (9 aprilie) 1918. **Prin actul Marii Uniri din 1918 și al formării României Mari a fost soluționată și problema basarabeană, apărută atât de dramatic în 1812.** Basarabia a revenit în spațiul european de geneză a poporului român, integrându-se în mod firesc în civilizația românească și cea europeană.

Pactul Stalin-Hitler din 23 august 1939 a dus la ocuparea Basarabiei, a Bucovinei de Nord și Ținutului Herța de către trupele sovietice. **Astfel, la 28 iunie 1940 a reapărut problema basarabeană.** Din URSS au fost importate în Basarabia **șerbii colhoznică și inchiziția comunistă** (teroare, deportări, foamete etc.).

Destrămarea Imperiului Sovietic (URSS) în 1991 și proclamarea independenței Republicii Moldova la 27 august 1991 **au constituit o șansă istorică reală de a rezolva definitiv Problema Basarabeană**, pentru a putea fi lichidate consecințele Pactului Molotov-Ribbentrop și a realiza în mod civilizat reintegrarea Basarabiei cu Patria-Mamă, România.

Mitingul de doliu republican condamnă anexarea Basarabiei de către Imperiul Rus, Țarist și Sovietic, în 1812 și 1940, și cere Guvernului Federației Ruse să respecte independența și integritatea teritorială a Republicii Moldova (membră a ONU de la 1 martie 1992) și să-și retragă trupele sale de ocupație de pe teritoriul național al Republicii Moldova, precum prevede univoc și Declarația de independență a Republicii Moldova.

Solicităm sprijinul activ și ajutorul de urgență al forurilor internaționale, ONU, UE și SUA în soluționarea problemei basarabene și a celei transnistriene, deoarece nesoluționarea lor urgentă amenință pacea în Europa, iar Republica Moldova ar putea fi înghițită de Imperiul Rus.

Propunem să se creeze pe lângă cele două guverne, ale României și Republicii Moldova, o Comisie de lichidare a consecințelor Pactului Molotov-Ribbentrop, care ar avea drept obiectiv rezolvarea definitivă a problemei basarabene, prin integrarea teritoriilor naționale românești de la est de Prut, rupte de la trupul vechii Moldove, în componența statului român.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

(Rezoluția a fost adoptată în unanimitate la Mitingul de doliu republican „200 de ani de la anexarea Basarabiei în 1812 de către Imperiul Rus” , miting organizat de FDRM și CNU la Chișinău, în Piața Marii Adunări Naționale și la Teatrul de Vară din Chișinău, 13 aprilie 2012.)

Literatura și Arta, nr. 20, 17 mai 2012

**Alexandru Moșanu –
un istoric notoriu și om politic patriot**

Academicianul Alexandru Moșanu, istoric notoriu și om politic patriot (născut la 19 iulie 1932 în comuna Braniște, județul Bălți, România), împlinește vârsta de 80 de ani. Către această onorabilă aniversare Domnia Sa vine cu un impunător palmares de realizări valoroase în activitatea sa științifică, didactică și politică. În anii 1990-1993 a fost Președinte al Parlamentului Republicii Moldova și a avut o contribuție decisivă la elaborarea și adoptarea unor acte legislative privind proclamarea suveranității și independenței Republicii Moldova față de Imperiul Sovietic, condamnarea Pactului Molotov-Ribbentrop și orientarea Republicii Moldova spre integrarea în Uniunea Europeană.

În calitate de secretar științific al Academiei de Științe a Republicii Moldova, profesor universitar, șef de Catedră și decan al Facultății de Istorie a USM, președinte al Asociației Istoricilor din Republica Moldova și redactor-șef al revistei de istorie „Destin românesc”, savantul Alexandru Moșanu a promovat cadre tinere de istorici dotați autohtoni, a elaborat și a promovat consecvent concepția de cercetare științifică și de predare în Republica Moldova a istoriei naționale, adică a **Istoriei românilor**.

Savantul și omul politic patriot Alexandru Moșanu, membru de onoare al Academiei Române din 1993, a luptat consecvent pentru idealul Unirii, pentru lichidarea consecințelor Pactului Molotov-Ribbentrop și reîntregirea Țării în cadrul Uniunii Europene.

Cu prilejul împlinirii celor 80 de ani de viață ai academicianului Alexandru Moșanu, Forul Democrat al Românilor din Republicii Moldova, al cărui membru vrednic este și Domnia Sa, îi dorește mulți ani cu sănătate și noi realizări în activitate. La mulți ani, Excelență!

Consiliul Director al FDRM
Literatura și Arta, nr. 29, 19 iulie 2012

2012-Anul MARII REUNIFICĂRI a Basarabiei cu Țara Noastră MAMĂ ROMÂNIA

Forul Democrat al Românilor din Basarabia cere guvernelor de la București și Chișinău să reunească în 2012, Basarabia cu România.

"În 2012 se vor împlini 200 de ani de la încheierea Tratatului de pace dintre Rusia și Turcia, care a prevăzut, între altele, ca teritoriul dintre Prut și Nistru, ce a aparținut de secole Țării Moldovei, să fie anexat Rusiei țariste. La 16 mai 1812, prin două semnături ale unor furi, a fost să înceapă una dintre cele mai mari tragedii de care a avut parte vreodată un popor care a aparținut dintotdeauna Europei: cea a Basarabiei. Într-o anafură adresată domnitorului Scarlat Calimah, membrii Sfatului Domnesc, îndurerați de faptul că Moldovei i-a fost furat jumătate din teritoriul ei, aveau să protesteze în acele zile, subliniind că *"s-au deosebit din trupul Moldovei partea cea mai bună și însufleșirea hranei... poate mai mult de jumătate de țară, într-un cuvânt, tot câmpul și inima țării"*. Moldova pierdea atunci Marea Neagră, Gurile Dunării, Insula Șerpilor, întregul teritoriu dintre Nistru și Prut, cu vechile fortărețe voievodale Hotin, Soroca, Tighina, Cetatea Albă... Ocupând Basarabia, Rusia lățită pe două continente, se vedea mai aproape de Constantinopol, după cucerirea căruia urmând să devină, cum zice Testamentul lui Petru I, "adevăratul stăpânitor al lumii". Din punctul de vedere al dreptului internațional, Rusia țaristă nu avea nici un drept asupra acestui teritoriu, ea a săvârșit o crimă rupând în două Țara Moldovei, unitatea, istoria, poporul, pământurile ei. Au trecut de atunci aproape două secole. După dezmembrarea URSS, Basarabia a devenit stat independent cu denumirea Republica Moldova.

Dar calvarul ei – economic, politic, lingvistic – continuă. Acestea, credem, nu pot continua la nesfârșit. Ne gândim la copiii, nepoții și strănepoții noștri, care nu mai au nici un drept să sufere în continuare consecințele unui tratat criminal,

încheiat între două imperii care au dispărut demult de pe hărțile istoriei: Imperiul Țarist și Imperiul Otoman.

Facem apel către guvernele celor două state românești: să dea dovadă de înțelepciune și până la împlinirea a două secole de calvar și străinie a Basarabiei (a Moldovei de Est) să facă totul ca să înlăture o nedreptate istorică.

Credem că acestea urmează să depună eforturi dublate de explicații la nivel diplomatic partenerilor europeni, ca, împreună cu Societatea Civilă, cu instituțiile academice și cu asociațiile neguvernamentale din ambele state, **să elaboreze un plan concret de acțiuni care, realizat, ar face ca în anul 2012 Prutul să nu mai fie râu de graniță, iar cele două Moldove (care azi una se numește Republica Moldova, iar cealaltă – România) să revină la ce-au fost de sute de ani: un singur stat european**, prosper economic și cu viitor demn de trecutul glorios al strămoșilor noștri".

"Voința noastră este să fim împreună cu frații de sânge, de istorie, de ideal, de unitate europeană. Anul 2012 să fie Anul reunirii noastre! Așa să ne ajute Dumnezeu!"

Consiliul Director al Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova:

Nicolae DABIJA, scriitor, membru de Onoare al Academiei Române (președinte); Constantin TĂNASE, director al publicației „Timpul” (vicepreședinte); Valeriu DULGHERU, șef de catedră, Universitatea Tehnică, doctor în științe tehnice (vicepreședinte); Ion BUGA, doctor în istorie, profesor universitar (secretar general); Acad. Mihai CIMPOI, președinte al Uniunilor de Creație din R. Moldova; Ion COSTAȘ, ex-ministru MAI și al Apărării; Ion UNGUREANU, ex-ministru al Culturii; Acad. Alexandru MOȘANU; Valeriu SAHARNEANU, președinte al Uniunii Jurnaliștilor din Moldova; Valerian DOROGAN, prorector al Universității Tehnice din R. Moldova; Nina JOSU, președintă a Asociației pentru Literatură și Cultura Română „Astra” – “O.Ghibu”; Alecu RENIȚĂ, președinte al Mișcării Ecologice din R. Moldova; protoiereu Ioan CIUNTU; Mihai PATRAȘ, doctor în științe economice; Mihai

MORĂRAȘ, președinte al Filialei FDRM de la USM; Acad. Sergiu CHIRCĂ; Ion DICUSARĂ, doctor în științe tehnice, președintele Aripii Tinere a FDRM; Ion MELNICIUC, doctor în filologie, șef de catedră, USM; Acad. Petru SOLTAN; Aurelian SILVESTRU, doctor în pedagogie, directorul Liceului „Prometeu”; Acad. Ion MAHU, președinte al Asociației Veteranilor Armatei Române; Timotei MELNIC, președinte al Ligii Pedagogilor; Valeriu Matei, scriitor; Boris MOVILĂ, publicist; Acad. Gheorghe GHIDIRIM; Acad. Anatol CIOBANU; Acad. Diomid GHERMAN; protoiereu Petru BUBURUZ; Boris DRUȚĂ, avocat; Anatol VIDRAȘCU, editor, președinte al Asociației „Litera”; Petru MUNTEANU, avocat; Gheorghe MAXIAN, profesor, președinte al Filialei Orhei a FDRM; Alexei MARULEA, om de afaceri; Gheorghe PALADE, doctor în istorie; Anton MORARU, doctor habilitat în istorie; Tudor NEGRU, doctor în drept; Ninela Caranfil, actriță; Vasile TĂRĂȚEANU, președinte al Comunităților Românești din Ucraina; Petru GROZAVU, președinte al Asociației „Dunărea și Marea”; Ilie ILAȘCU, fost deținut politic; Andrei IVANȚOC, fost deținut politic; Tudor PETROV-POPA, fost deținut politic; Alexandru LEȘCO, fost deținut politic.

Chișinău, 16 mai 2011

LA BESSARABIE CRUCIFIEE: la lutte pour l'affirmation de l'identité roumaine

En 1812, une partie du peuple roumain, habitant entre les rivières de Prout et Dniestr a été détachée du corps du pays mère et soumis à un dur processus d'assimilation et dénationalisation. Il a résisté avec difficulté et cherche aujourd'hui son identité.

Un miracle s'est produit en 1918 quand la Bessarabie a voté son retour à la mère patrie. Malheureusement, l'invasion soviétique du 28 juin 1940 met fin à cette évolution naturelle qui commençait à guérir les blessures provoquées par l'occupation russe. C'est désormais la page la plus noire de l'histoire de la Bessarabie qui commence, bien plus dure que celle connue à l'époque des tsars. Les méthodes utilisées par les «*libérateurs soviétiques*» ont été diaboliques, perfides d'une cruauté sans nom. Les tortionnaires soviétiques sont revenus aux méthodes d'Ivan le Terrible de mutilations psychologiques et physiques de l'homme.

Décapités de l'intellectualité après la première occupation russe de 1812 et après les deux occupations soviétiques de 1940 et 1944, les roumains de Bessarabie ont su retrouver leur identité vers la fin des années 1980 et renaître comme «*un phénix de ses cendres*». Les premières manifestations d'éveil national ont eu lieu en Bessarabie à la fin de 1987, à l'époque du dégel de Gorbatchov. Des quelques centaines de manifestants réunis par le cénacle «*Alexe Mateevici*» à la fin de 1987, leur nombre a crû constamment atteignant des dizaines de milliers de participants aux manifestations de l'année 1998 pour culminer avec plus de 700.000 lors de la grande Assemblée Nationale du 31 août 1989, quand la langue roumaine a été déclarée langue d'état et l'écriture latine a remplacé le cyrillique.

Un rôle de choix a été joué dans ce processus par le «*Front Populaire*» organisé et animé au début par les

écrivains. Malheureusement, par la suite, à sa tête se sont infiltrées des taupes des anciennes structures qui ont détourné la marche naturelle de l'histoire. De trop courte durée a été l'enthousiasme, trop facilement ont été perdus certains acquis. Le diable rouge a été sous-estimé, l'empire soviétique en agonie a créé toutes sortes d'enclaves dont en Moldavie la Transnistrie et la Gagauzie. La guerre de 1992 déclenchée par la Russie contre la Moldavie en Transnistrie s'est transformée en un conflit sans fin.

Pendant les huit ans du régime communiste de V.Voronine (2001-2008) une nouvelle campagne de dénationalisation par l'éducation a été mise en place. Ces agissements ont heureusement donné naissance à une réaction et des énergies se sont mobilisées afin que la flamme de la renaissance nationale ne s'éteigne pas. Un rôle important a été joué par le «*Forum Démocratique des Roumains de Moldavie – FDRM*» avec à sa tête le poète Nicolae Dabija. Soutenu par l'enthousiaste mouvement de la jeunesse du 6 -7 avril 2009, il a permis le renversement du régime communiste. Malheureusement, à cause de l'immaturité politique du nouveau gouvernement libéral – démocrate, la situation reste incertaine.

Aujourd'hui à la veille de l'anniversaire des deux cents ans de l'occupation de la Bessarabie par la Russie tsariste, les roumains de la République Moldave cherchent désespérément de retrouver les qualités de la génération qui a permis le retour de la Bessarabie à la Roumanie en 1918. Le régime totalitaire communiste a donné naissance à des générations d'opportunistes qui avec les halogènes sont de nos jours la cinquième colonne de la Russie.

Que se passe-t-il, aujourd'hui dans le territoire entre les rivières Prout et Dniestr? Quelles sont les évolutions au plan politique, économique, social, culturel, en République de Moldavie ? C'est à ces questions que cette conférence essaiera

de répondre, après avoir évoqué la tragique histoire, des deux derniers siècles, des roumains habitant à l'est de la rivière Prout.

Valeriu Dulgheru – CV: Diplômé de la Faculté de Mécanique de l'Institut Polytechnique de Chisinau (1978), Docteur ès Sciences Techniques (1987) de la même université et Habilité à Diriger les Recherches en Sciences (1995), il est aujourd'hui professeur d'université, titulaire de chaire à l'Université Technique de Chisinau. Auteur d'environ 670 travaux scientifiques incluant 26 manuels et monographies techniques et 165 brevets d'invention, il a écrit également 10 livres portant sur l'histoire et l'état actuel de la Bessarabie et plus de 300 articles concernant ce domaine. Il est membre correspondant de l'Académie Roumano-Américaine et a eu de nombreuses distinctions: Prix d'Etat pour la Science et la Technique, Médaille d'Or de l'Organisation Mondiale de Propriété Intellectuelle (OMPI), le Prix l'Inventeur de l'Année 2006 de l'Académie de Moldavie, chevalier de l'ordre belge Mérite de l'invention, etc.

La maison Roumanie

8 décembre 2011. Prof. Dr. Valeriu Dulgheru -
Professeur à l'Université Technique de Moldavie, Chisinau

[http://www.lamaisonroumaine.org/index.php/archives/confere
nces/31-la-bessarabie-crucifiee-la-lutte-pour-l-affirmation-de-l-
identite-roumaine](http://www.lamaisonroumaine.org/index.php/archives/confere
nces/31-la-bessarabie-crucifiee-la-lutte-pour-l-affirmation-de-l-
identite-roumaine)

APRECIERI

Stimate domnule profesor Dulgheru,

Vă mulțumesc pentru că nu ne-ați uitat și pentru că prin dumneavoastră, patrioții români din Basarabia străbună trăiesc încă. Vă mulțumesc pentru volumul 9 al "*Basarabiei răstignite*". Sunt onorat. Vă felicit sincer pentru noua realizare. Sunteți modest. Cartea dumneavoastră are valoare științifică. Sunt încântat de câte ori aflu despre realizările dumneavoastră literare, a căror conținut științific, istoric și cultural este atât de clar, precis și concis încât este de invidiat dar și de respectat. Numai un inginer autentic cu mare capacitate de analiză și sinteză poate obține așa ceva. Dorul de țara mamă România nu poate fi descris în cuvinte de către oameni simpli ca noi. Doar patrioții autentici, poeții și scriitorii de excepție (sunteți unul dintre ei) ai neamului românesc pot reuși această minune. Mă bucur pentru dumneavoastră și vă doresc cât mai multe realizări asemănătoare.

Cu aleasa consideratiune,

Ioan Gheorghe Ratiu,

Dr.ing.prof.univ., Universitatea Transilvania din Brașov.

Mult stimată domnule profesor Valeriu Dulgheru,

Pentru mine citirea și a volumului 9 al lucrării «*Basarabie răstignită*» m-a condus încă odată la o perioadă de reflexie profundă și îndelungă asupra ultimelor evenimente ale luptei dragilor frați basarabeni pentru unirea mult așteptată.

M-au impresionat în mod deosebit citatele alese, descrierile detaliate multicontextual ale derulării evenimentelor, descrierile sugestive ale personalităților și personajelor de azi și din trecut, și, nu în ultimul rând,

legăturile cu evenimentele similare și/sau relevante din trecut.

Consider că scrierile de acest tip sunt deosebit de utile pentru cei, poate mulți ca mine, care prin prisma preocupărilor profesionale nu sunt implicați în activități legate de viața socialo-politică, prin faptul că lecturarea acestora le asigură o sinteză pertinentă asupra derulării istoriei actuale a luptei pentru întregire națională într-un context geopolitic caracterizat de multe ambiguități și chiar de perfidii rafinate.

Vă felicit cu superba grafică a Nataliei Dulgheru.

Cu prietenie!

Gheorghe Mogan,

Dr.ing.prof.univ., Universitatea Transilvania din Brașov.

Stimate domnule profesor Dulgheru,

Dorim să vă mulțumim, și pe această cale, pentru cărțile pe care ni le-ați dăruit și pe care le vom citi "*din scoarță în scoarță*". Eu tocmai am terminat una din ele, a cărei lectură am început-o în avionul care ne ducea în Elveția.

Înainte de orice, toate felicitările pentru curajul dumneavoastră civic - deoarece prin exemplul personal, serviți de orientare nu numai pentru tânăra generație și - mai ales - pentru studenți, ci pentru întreaga opinie publică a Basarabiei. Mulți văd ce se întâmplă acolo, dar puțini vorbesc (iar și mai puțini publică!) despre aceste importante evenimente ale istoriei contemporane. Și soția mea, Andreea, a citit un alt volum din "*Basarabie răstignită*", "*cu inima la gura*".

Să vă dea Domnul, în continuare, mult curaj și să găsiți timpul necesar acestei nobile și stringente, necesare, activități cetățenești!

Cu osebă considerăție,

Andreea și Titu I. Băjenescu,

profesori universitari, Elveția

Draga Valeriu,

Mulumesc de carte. Ai facut o carte pe cinste. Dores să o am în biblioteca personală. Felicitări cu o carte la timpul și locul potrivit.

Dumitru TODOROI,

Dr. hab., prof.univ.,

Membru corespondent al ARA,

Directorul secției ARA din Republica Moldova,

Stimate domnule profesor Dulgheru,

Vă mulțumesc din suflet pentru carte! Sunteți un om extraordinar, vă admir din inimă și vă doresc numai numai bine!

Cu stima !

Bogdan POPA, PhD,

Dr.ing., conf.univ.

Universitatea POLITEHNICA din București.

Stimate Domnule Profesor Valeriu Dulgheru,

Permiteți-mi să vă mulțumesc pentru trimiterea către mine a volumului 9 al cărții "*Basarabia răstignită*" și să vă felicit pentru apariția lui. Am transmis lucrarea dumneavoastră și către colegii mei de catedră, mai tineri și mai puțin tineri.

Vă doresc multă sănătate, inclusiv pentru îndeplinirea idealurilor spre a căror materializare puneți atât de mult suflet!

Cu stima,

Laurentiu Slatineanu

Prof. dr.ing., Universitatea "Gh. Asachi" Iași

Stimate domnule profesor Dulgheru,

Vă mulțumesc foarte mult pentru surpriza pe care mi-ați facut-o. Într-adevar, este o carte extraordinară, o carte de care aveam nevoie, pe care ne-o oferiți acum, când se împlinesc 200 de ani de la prima **răpire și răstignire a Basarabiei!**

La prima vedere, este o carte nu numai interesantă, dar și frumos concepută. Despre această carte am auzit vorbindu-se în ultimele săptămâni, la *Radio Romania*, probabil la emisiunile de sâmbătă dimineață (*Matinal de Week-end*), care sunt realizate împreună cu noul post de radio, RADIO CHIȘINAU!

Intenția dumneavoastră de a-mi transmite un exemplar al cărții, mă onorează foarte mult, și abia aștept să o văd în biblioteca mea alături de celelalte cărți de istorie.

Cu deosebită stimă și adâncă prețuire,

Corneliu Cristescu,

Stimate domnule Dulgheru.

Sunt impresionat de plus valoarea pe care o creați spre atingerea scopului românului din Basarabia.

Felicitări cu ieșirea de sub tipar a cărții.

Ion Comendant

Dr.inginer

Mult stimat Domnule Profesor Dulgheru,

Felicitări pentru această interesantă carte și pentru talentul Domniei Voastre. Mulțumesc mult!

Cu respect,

Ion Paraschivoiu,

Prof.univ., dr.ing.

**Președinte al Academiei Româno- Americane de Științe
și Arte**

Stimate domnule profesor Dulgheru,

Vă mulțumesc pentru această carte și vă felicit pentru puterea de a scrie și despre Basarabia.

Gheorghe Manolea

Dr.ing., prof.univ.,

Univeristatea din Craiova

Stimate domnule profesor Valeriu Dulgheru.

Vă mulțumesc pentru carte! Să vă dea Dumnezeu inspirație și succes în toate faptele bune.

Cu aleasă pretuire,

Iuliana Gore Costin

Domnule Profesor Dulgheru.

Vă felicit sincer cu aceasta realizare! Alături de lucrările de specialitate în domeniul Mecanicii și Energiilor Regenerabile, pe care le apreciez mult, dați dovadă și de talent în publicistică pe o temă actuală de probleme interne și externe, cu care se confruntă mica, dar inimoasa noastră Patrie - Basarabia, sub lașitatea și inconsecvența propriilor politicieni, dar și sub presiunea marilor puteri.

Cu stima,

Tudor SAJIN

Prof. dr.ing., Universitatea "Gh. Asachi" Iași

Stimate domnule profesor Dulgheru.

Iata o veste foarte buna! Te felicit și-ți multumesc că te-ai gândit la mine chiar dacă nu cred că o merit în vreun fel, ceea ce face ca surpriza să-mi fie cu atat mai plăcută.

Rămân creștinește îndatorat,

***Cu deosebită stimă,
Ioan DAJ
Prof. dr.ing., Universitatea Transilvania din Braşov***

Stimate domnule professor Dulgheru,

Felicitări pentru volum şi să ştiţi că nu am exagerat în ceea ce am spus! Dumnezeu să vă dea forţă de a vă realiza dorinţele! Mulţumesc mult pentru volum.

Cu consideraţie,

Gheorghe PRISACARU

Prof. dr.ing., Universitatea “Gh. Asachi” Iaşi

Stimate Domnule professor Dulgheru.

Citind şi recitind lucrarea dumneavoastră am aflat multă informaţie deosebit de preţioasă, care contribuie la păstrarea şi fortificarea mândriei naţionale. Bănuiesc că unii istorici (despre „patrioţii Moldovei” – nici vorbă) nu cunosc aceste lucruri. Iar nespecialişti în istorie – cu atât mai mult.

Astăzi la noi, în centrul oraşului, am văzut standuri, pe care erau afişate informaţii „ştiinţifice noi” despre istoria Moldovei. Erau explicate cu ardoare şi păzite de către „патриоты Молдавии”. Din ea reieşea că teritoriul Moldovei a fost în componenţa statului „Киевская Русь”. Incredibil! Astfel, treptat şi sistematic are loc formarea opiniei oamenilor despre „adevărul istoric”. Din acest motiv ar fi bine ca lucrarea să fie recomandată de către Ministerul Învăţământului pentru folosire în cadrul orelor de istorie şi nu numai.

Cu respect

Emil Fotescu

Dr.conf.univ.

Universitatea Pedagogică de Stat din Bălţi

Stimate domnule profesor Dulgheru.

Felicitări! Este într-adevar o provocare și sper să-și găsească ecou în rândul celor care trebuie să susțină (savanți, istorici, alți specialiști și cercetători din diferite domenii de activitate, politicieni, guvernanți, etc.), desigur pe baza atâtor dovezi incontestabile, istoria multimilenară a poporului român.

Pe de altă parte este și datoria noastră a tuturor, ca romani, să fim demni și mandri în același timp că aparținem acestui atât de încercat popor. Cu speranța în mai bine, apreciez în mod deosebit demersul Domniei voastre și vă urez mult succes în tot ceea doriți să realizați.

Cu stima,

Maria Stoicescu,

Director Departamentul de Geologie Petroliera și

Inginerie de Zăcământ

Facultatea de Ingineria Petrolului și Gazelor

Universitatea Petrol-Gaze din Ploiești

Multstimate d-le profesor Dulgheru,

Sunt în mare încurcătură: nu pot alege cuvintele cele mai potrivite ca să-mi exprim marea admirație și mulțumire neobositului cercetător pentru tot ce reușește să realizeze și, în special, pentru "ISTORIA", care cred că va fi de mare folos poporului nostru, în mare măsură deznăționalizat cu măiestrie de către "prietanii", care ne-ar ține cu mare plăcere "în brațe" pe vecie.

Vă doresc succese frumoase în toate și peste tot!

Cu respect și considerațiune

Mircea Andriuță,

Dr.hab.prof.univ., Universitatea Tehnică a Moldovei